

Αριθμός 3/2014
ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΙΚΟ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ ΤΟΥ ΕΙΔΙΚΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ
του άρθρου 86 παρ.4 του Συντάγματος

ΣΥΓΚΡΟΤΗΘΗΚΕ από τους δικαστές: 1) Αθανάσιο Κουτρομάνο, πρόεδρο του Αρείου Πάγου, πρόεδρο του Συμβουλίου, ως ανώτερο στο βαθμό από τα μέλη του Αρείου Πάγου, τρίτο εκ του ΑΠ τακτικό μέλος του Συμβουλίου, 2) Νικόλαο Ρόζο, αντιπρόεδρο του Συμβουλίου της Επικρατείας, μοναδικό εκ του ΣΤΕ αναπληρωματικό μέλος, λόγω κωλύματος της Μαρίνας-Ελένης Κωνσταντινίδου, συμβούλου επικρατείας, δευτέρου εκ του ΣΤΕ τακτικού μέλους του Συμβουλίου, 3) Χρήστο Ράμμο, σύμβουλο επικρατείας, πρώτο εκ του ΣΤΕ τακτικό μέλος του Συμβουλίου, 4) Χριστόφορο Κοσμίδη, αρεοπαγίτη, εισηγητή, πρώτο εκ του ΑΠ αναπληρωματικό μέλος του Συμβουλίου, κωλυομένου, κατ' άρθρο 10 παρ.2 του ν. 3126/2003, του ορισθέντος με τη 2/2013 απόφαση του Συμβουλίου ως ανακριτού, Ιωσήφ Τσαλαγανίδη, αρεοπαγίτη, δευτέρου εκ του ΑΠ τακτικού μέλους του Συμβουλίου και 5) Αγγελική Αλειφεροπούλου, αρεοπαγίτη, πρώτο εκ του ΑΠ τακτικό μέλος του Συμβουλίου.

ΜΕ ΤΗΝ ΠΑΡΟΥΣΙΑ του Βασιλείου Πλιώτα, αντεισαγγελέως του Αρείου Πάγου, αναπληρωματικού εισαγγελέως του Συμβουλίου, λόγω συνταξιοδοτήσεως του Αναστασίου Κανελλόπουλου, τακτικού εισαγγελέως.

ΚΛΗΡΩΘΕΝΤΩΝ απάντων σε δημόσια συνεδρίαση της Ολομελείας της Βουλής, κατά τις 17^η και 19^η Ιουλίου 2013, μετά την άσκηση ποινικής δίωξης από τη Βουλή των Ελλήνων κατά του πρώην υπουργού Γεωργίου Παπακωνσταντίνου.

ΜΕ ΤΗΝ ΠΑΡΟΥΣΙΑ και της γραμματέως Αικατερίνης Τσιώλη, δικαστικής υπαλλήλου του Αρείου Πάγου, η οποία ορίστηκε ως γραμματέας του Συμβουλίου με την 103/18-7-2013 πράξη του ασκούντος καθήκοντα προέδρου του Αρείου Πάγου.

ΣΥΝΗΛΘΕ σε διάσκεψη στο «Θέμιδος Μέλαθρον», στο γραφείο του προέδρου του Αρείου Πάγου, κατά τις 6^η και 15^η Οκτωβρίου, 3^η και 19^η Νοεμβρίου και 2^α και 9^η Δεκεμβρίου του έτους 2014, προκειμένου να αποφανθεί επί της ποινικής κατηγορίας σε βάρος των προσώπων που αναφέρονται στη συνέχεια, για την οποία ο εισαγγελέας του Συμβουλίου έχει υποβάλει την από

28-7-2014 πρόταση, που έχει ως ακολούθως:

Προς Το Δικαστικό Συμβούλιο του άρθρου 86 παρ.4 του Συντάγματος. Εισάγεται η συνημμένη ποινική δικογραφία, μετά τη νόμιμη περάτωση της κυρίας ανακρίσεως που διενεργήθηκε σε εκτέλεση της από 15-7-2013 απόφασης της Ολομέλειας της Βουλής, ΣΙΣΤ΄ Συνεδρίαση της ΙΕ΄ Περιόδου, Συνόδου Α΄, με την οποία ασκήθηκε ποινική κατά του Γεωργίου Παπακωνσταντίνου του Στεργίου, πρώην υπουργού, κατοίκου Κηφισιάς Αττικής, για α) νόθευση εγγράφου από υπάλληλο με σκοπό το αθέμιτο όφελος, κατά του δημοσίου, σε βάρος του οποίου απειλήθηκε ζημία που υπερβαίνει το ποσό των εκατόν πενήντα χιλιάδων (150.000) ευρώ και είναι ιδιαίτερα μεγάλη, β) απιστία σχετική με την υπηρεσία, με ιδιαίτερα τεχνάσματα, κατά του δημοσίου, σε βάρος του οποίου απειλήθηκε ζημία που υπερβαίνει το ποσό των εκατόν πενήντα χιλιάδων (150.000) ευρώ και είναι ιδιαίτερα μεγάλη και γ) παράβαση καθήκοντος, καταληφθέντων από την ποινική δίωξη, ως συμμετόχων, κατά τη σαφή και ανάλογη της διάταξης του άρθρου 250 παρ.1 ΚΠοινΔ, ειδική πρόβλεψη των άρθρων 7 παρ.1 και 10 παρ.4 του ν. 3126/2003 «ποινική ευθύνη των υπουργών» και των 1) Ανδρέα Ρωσσώνη του Ιωάννη, κατοίκου Φιλοθέης Αττικής, 2) Συμεών Σικιαρίδη του Ιωάννη και 3) Ελένης Παπακωνσταντίνου του Μιχαήλ, συζ. Συμ. Σικιαρίδη, κατοίκων Αθηνών, εναντίον των οποίων επεκτάθηκε η δίωξη και απαγγέλθηκε κατηγορία για ηθική αυτουργία στις δύο πρώτες από τις ανωτέρω πράξεις του φυσικού αυτουργού (άρθρα 1, 13 εδ.α και γ, 14, 26 παρ.1α, 27 παρ.1, 46 παρ.1α, 49 παρ.1 και 2, 94 παρ.1, 242 παρ.1,2 και 3, 256 εδ. γ΄ περ. α-β, 259, 263 ΠΚ σε συνδ. με το άρθρο 1 παρ.1 ν.1608/1950). Στο άρθρο 242 παρ.1, 2 και 3 του ΠΚ ορίζονται τα εξής: «1. Υπάλληλος που στα καθήκοντά του ανάγεται η έκδοση ή σύνταξη ορισμένων δημοσίων εγγράφων, αν σε τέτοια έγγραφα βεβαιώνει με πρόθεση ψευδώς περιστατικό που μπορεί να έχει έννομες συνέπειες, τιμωρείται με φυλάκιση τουλάχιστον ενός έτους. 2. Με την ίδια ποινή τιμωρείται ο υπάλληλος, ο οποίος με πρόθεση νοθεύει, καταστρέφει, βλάπτει ή υπεξάγει έγγραφο που του εμπιστεύθηκαν ή του είναι προσιτό λόγω της υπηρεσίας του. 3. Αν όμως ο υπαίτιος κάποιος από τις πράξεις των παραγράφων 1 και 2 είχε σκοπό να προσπορίσει στον εαυτό του ή σε άλλον αθέμιτο όφελος ή να βλάψει παράνομα άλλον, επιβάλλεται κάθειρξη εάν το συνολικό όφελος ή η συνολική βλάβη υπερβαίνουν το ποσό των εβδομήντα τριών χιλιάδων (73.000) ευρώ». Το ποσό των εβδομήντα τριών χιλιάδων (73.000) ευρώ της παρ.3 αναπροσαρμόστηκε στο ποσό των εκατόν είκοσι χιλιάδων (120.000) ευρώ με την παρ.1 περ. ζ΄ του άρθρου 24 ν.4055/2012. Κατά το άρθρο 13 εδ.α΄ ΠΚ «υπάλληλος είναι εκείνος στον οποίο νόμιμα έχει ανατεθεί, έστω και προσωρινά, η άσκηση υπηρεσίας δημοσίας, δημοτικής ή κοινοτικής ή άλλου νομικού προσώπου δημοσίου δικαίου», ενώ κατά το άρθρο 2 παρ.3 ν.3126/2003 «οι υπουργοί θεωρούνται υπάλληλοι κατά την έννοια του άρθρου 13 εδ. α΄ ΠΚ». Έγγραφο, σύμφωνα

με το εδάφιο γ' ιδίου τελευταίου άρθρου, είναι «κάθε γραπτό που προορίζεται ή είναι πρόσφορο να αποδείξει γεγονός που έχει έννομη σημασία, όπως και κάθε σημείο που προορίζεται να αποδείξει ένα τέτοιο γεγονός. Έγγραφο είναι και κάθε μέσο το οποίο χρησιμοποιείται από υπολογιστή ή περιφερειακή μνήμη υπολογιστή, με ηλεκτρονικό, μαγνητικό ή άλλο τρόπο, για εγγραφή, αποθήκευση, παραγωγή ή αναπαραγωγή στοιχείων, που δεν μπορούν να διαβαστούν άμεσα, όπως επίσης και κάθε μαγνητικό, ηλεκτρονικό ή άλλο υλικό στο οποίο εγγράφεται οποιαδήποτε πληροφορία, εικόνα, σύμβολο ή ήχος, αυτοτελώς ή σε συνδυασμό, εφ' όσον τα μέσα και τα υλικά αυτά προορίζονται ή είναι πρόσφορα να αποδείξουν γεγονότα που έχουν έννομη σημασία». Έγγραφο υπάρχει ακόμη και όταν είναι άκυρο ή πλαστό, καθώς και όταν δεν είναι συντεταγμένο κατά τους νομίμους τύπους ή δεν παρέχει άμεση και πλήρη απόδειξη, αρκεί ότι το ενσωματωμένο σε υλικό φορέα διανόημα επιτελεί αποδεικτική λειτουργία, δηλαδή είναι προορισμένο ή πρόσφορο (κατά τις διακρίσεις του άρθρου 13 εδ. γ' ΠΚ) να αποδείξει γεγονός που έχει έννομη σημασία (Χρ. Μυλωνόπουλος, Ποινικό Δίκαιο, Ειδικό Μέρος, Εγκλήματα περί τα Υπομνήματα, σελ. 14 επ.). Ως έγγραφο θεωρείται και το αντίγραφο εγγράφου, στο οποίο απεικονίζεται με τη χρησιμοποίηση κατάλληλης συσκευής το πρωτότυπο έγγραφο. Επομένως, το γεγονός με έννομη συνέπεια που το πρωτότυπο του εγγράφου προορίζεται ή είναι πρόσφορο να αποδείξει, εμφανίζεται και στο αντίτυπό του, που παρότι δεν είναι πρωτότυπο, είναι δυνατόν να καταστεί υλικό αντικείμενο νόθευσης. Η έννοια της νόθευσης της παρ.2 του άρθρου 242 ΠΚ, είναι εκείνη του άρθρου 216 παρ.1 ΠΚ. Ως τέτοια νοείται κάθε μεταγενέστερη αλλοίωση του εννοιολογικού περιεχομένου ενός γνήσιου εγγράφου, ώστε να δίνεται η εντύπωση ότι το αλλοιωμένο περιεχόμενο προέρχεται από τον εκδότη του εγγράφου. Με την αλλοίωση μεταβάλλεται το έγγραφο σε μη γνήσιο, εφ' όσον με τη νέα του μορφή παύει να προέρχεται από εκείνον που εμφανίζεται ως εκδότης του (Ν. Μπιτζιλέκης, Τα Υπηρεσιακά Εγκλήματα, σελ. 420, 421). Για την αξιόποινη αυτή νόθευση, απαιτείται η με πρόθεση αλλαγή του περιεχομένου του εγγράφου, η οποία επηρεάζει ή ματαιώνει το περιεχόμενο της αρχικής αποδεικτικής του ισχύος και η οποία μπορεί να συντελεστεί με προσθήκη στο κείμενο του εγγράφου, ψηφίων, αριθμών ή φράσεων κλπ. ή με διαγραφή με οποιονδήποτε τρόπο τέτοιων στοιχείων ή και με αναγραφή αντί των διαγραφέντων άλλων, να γίνεται αυτή η αλλοίωση από υπάλληλο και το έγγραφο πρέπει να το έχουν εμπιστευθεί στον υπαίτιο ή να είναι προσιτό σ' αυτόν λόγω της υπηρεσίας του. Θα πρέπει από τη νόθευση να προκύπτει αντικειμενικά η δυνατότητα εξαπάτησης άλλου ως προς τον πραγματικό εκδότη του εγγράφου, έστω και αν η διάταξη δεν απαιτεί, από υποκειμενικής απόψεως, να αποσκοπεί ο υπάλληλος να παραπλανήσει με τη χρήση του νοθευμένου εγγράφου άλλον, αφού χωρίς αυτήν την αντικειμενική δυνατότητα εξαπάτησης δεν απειλείται η αποδεικτική και εγγυητική λειτουργία του εγγράφου (Ν. Μπιτζιλέκης, ό.π. σελ. 421). Η ιδιαιτερότητα της παρ.2

του άρθρου 242 ΠΚ συνίσταται στο ότι η προβλεπόμενη στη διάταξη πράξη της νόθευσης τελείται από υπάλληλο των άρθρων 13 στοιχ. α' και 263Α ΠΚ, χωρίς βεβαίως να είναι απαραίτητο ο υπάλληλος αυτός να έχει ως καθήκον την έκδοση ή σύνταξη εγγράφων, όπως στην περίπτωση της παρ.1 ιδίου άρθρου ή να ασχολείται γενικά με έγγραφα, αρκεί ότι του είναι εμπιστευμένο ή προσιτό κάποιο έγγραφο και χωρίς ακόμη να ενδιαφέρει ο χαρακτήρας αυτού, αν είναι δηλαδή δημόσιο ή ιδιωτικό, καθώς και αν εξυπηρετεί την εσωτερική λειτουργία της υπηρεσίας. Προσιτό στον υπάλληλο λόγω της υπηρεσίας του θεωρείται το έγγραφο όταν ο υπάλληλος μπορεί να έχει πρόσβαση σ' αυτό, ακριβώς λόγω της υπαλληλικής του ιδιότητας (ΑΠ 270/2013, ΑΠ 1006/2012, ΑΠ 827/2011). Ο υπαίτιος της νόθευσης υπάλληλος, αν είχε σκοπό να προσπορίσει στον εαυτό του ή σε άλλον αθέμιτο όφελος ή να βλάψει παράνομα άλλον, τιμωρείται, κατά την παρ.3 του άρθρου 242 ΠΚ, με κάθειρξη, εφ' όσον το συνολικό όφελος ή η συνολική βλάβη υπερβαίνουν το ποσό των 73.000 ευρώ και ήδη το ποσό των 120.000 ευρώ, χωρίς να ενδιαφέρει εάν αυτά επήλθαν (ΑΠ 257/2014, ΑΠ 609/2012, ΑΠ 1913/2010). Εξάλλου, κατά το άρθρο 390 ΠΚ «Όποιος με γνώση ζημιώνει την περιουσία άλλου, της οποίας βάσει του νόμου ή δικαιοπραξίας έχει την επιμέλεια ή διαχείριση (ολική ή μερική ή μόνο για ορισμένη πράξη), τιμωρείται με φυλάκιση τουλάχιστον τριών (3) μηνών. Εάν η περιουσιακή ζημία υπερβαίνει το ποσόν των δεκαπέντε χιλιάδων (15.000) ευρώ, ο δράστης τιμωρείται με κάθειρξη μέχρι δέκα (10) ετών». Το ποσό των δεκαπέντε χιλιάδων (15.000) ευρώ του δεύτερου εδαφίου αναπροσαρμόστηκε στο ποσό των τριάντα χιλιάδων (30.000) ευρώ με την παρ.2 περ. ε' του άρθρου 24 ν. 4055/2012), ενώ κατά το άρθρο 256 ΠΚ «υπάλληλος που κατά τον προσδιορισμό, την είσπραξη ή τη διαχείριση φόρων, δασμών, τελών ή άλλων φορολογημάτων ή οποιωνδήποτε εσόδων ελαττώνει εν γνώσει του και για να ωφεληθεί ο ίδιος ή άλλος, τη δημόσια, τη δημοτική ή την κοινοτική περιουσία ή την περιουσία νομικού προσώπου δημοσίου δικαίου, της οποίας η διαχείριση του είναι εμπιστευμένη, τιμωρείται: α) με φυλάκιση τουλάχιστον έξι μηνών, β) αν η ελάττωση είναι ιδιαίτερα μεγάλης αξίας, με φυλάκιση τουλάχιστον δύο ετών, γ) με κάθειρξη μέχρι δέκα ετών αν αα) ο υπαίτιος μεταχειρίστηκε ιδιαίτερα τεχνάσματα και η ελάττωση της περιουσίας είναι ιδιαίτερα μεγάλης αξίας, ανώτερης συνολικά των τριάντα χιλιάδων (30.000) ευρώ ή ββ) το αντικείμενο της πράξης έχει συνολική αξία μεγαλύτερη των εκατόν είκοσι χιλιάδων (120.000) ευρώ». Το ποσό των δεκαπέντε χιλιάδων (15.000) ευρώ της περ. γ' υποπερ. αα' αναπροσαρμόστηκε στο ποσό των τριάντα χιλιάδων (30.000) ευρώ με την παρ.2 περ. β' του άρθρου 24 ν. 4055/2012 και το ποσό των εβδομήντα τριών χιλιάδων (73.000) ευρώ της περ. γ' υποπερ. ββ' αναπροσαρμόστηκε στο ποσό των εκατόν είκοσι χιλιάδων (120.000) ευρώ με την παρ.1 περ. η' ιδίου άρθρου 24 ν. 4055/2012. Η διάταξη του πρώτου των ανωτέρω άρθρων (390 ΠΚ) ανήκει στην κατηγορία των εγκλημάτων κατά των περιουσιακών δικαίων, προβλέπει το έγκλημα της κοινής απιστίας,

υποκείμενο της οποίας μπορεί να είναι οποιοδήποτε πρόσωπο και νομικό αντικείμενό της αποτελεί η αλλότρια περιουσία της οποίας το πρόσωπο ασκεί την επιμέλεια ή τη διαχείριση, ενώ η διάταξη του δευτέρου των άνω άρθρων (256 ΠΚ) έχει ενταχθεί στην κατηγορία των εγκλημάτων των σχετικών με την υπηρεσία, είναι διάταξη ειδική έναντι εκείνης του άρθρου 390 ΠΚ, προβλέπει το έγκλημα της απιστίας της σχετικής με την υπηρεσία, το οποίο λόγω της ιδιότητας του υποκειμένου του ως υπαλλήλου των άρθρων 13 στοιχ. α' και 263Α ΠΚ, ανάγεται σε ιδιαίτερο έγκλημα και σκοπό έχει την προστασία της χρηστής διαχείρισης του δημοσίου χρήματος και γενικά της δημόσιας κλπ. περιουσίας (έγκλημα κατά της υπηρεσιακής χρηστότητας). Από τη γραμματική διατύπωση της δεύτερης αυτής διάταξης (256 ΠΚ) προκύπτει ότι για τη στοιχειοθέτηση του εγκλήματος της απιστίας στην υπηρεσία απαιτείται ελάττωση της δημόσιας κλπ περιουσίας, η διαχείριση της οποίας είναι εμπιστευμένη στον υπάλληλο, η ελάττωση αυτή να λαμβάνει χώρα κατά τον προσδιορισμό, την είσπραξη ή τη διαχείριση των φόρων, των δασμών, των τελών ή άλλων φορολογημάτων ή των οινωνδήποτε εσόδων και άμεσος δόλος του υπαλλήλου (εν γνώσει, άρθρο 27 ΠΚ), που συνίσταται στη θέλησή του να ελαττώσει τη δημόσια κλπ περιουσία και τη γνώση του ότι με την πράξη ή την παράλειψή του επέρχεται η ελάττωση, ως και σκοπός του να ωφεληθεί ο ίδιος ή άλλος ανεξαρτήτως της πραγματοποίησής του (ΑΠ 116/2014, ΑΠ 824/2013, ΑΠ 811/2013). Προσδιορισμός σημαίνει όχι μόνο τον τελικό καθορισμό του ύψους της προσόδου ή το αν υπάρχει κάποια φορολογική υποχρέωση, αλλά και κάθε υπηρεσιακή συμβολή σ' όλη τη διαδικασία πάνω στην οποία βασίζεται μια τέτοια εκτίμηση (λ.χ. φοροτεχνικός έλεγχος). Στην είσπραξη υπάγεται όλη η διαδικασία που τείνει στην πρόσκτηση των εσόδων. Ως ιδιαίτερα τεχνάσματα, τα οποία, εφ' όσον συντρέχουν με το οριζόμενο ποσοτικό όριο ελάττωσης της περιουσίας, καθιστούν την παραπάνω πράξη της απιστίας στην υπηρεσία κακούργημα, θεωρούνται και οι κρυφές υλικές ενέργειες και μέθοδοι, μη εμφανώς διακριτές, με τις οποίες καθίσταται δύσκολη η αποκάλυψη και οι οποίες αποσκοπούν στη δυσχέρανση ή παρεμπόδιση του ελέγχου, με σύγχρονη εξαπάτηση τρίτων προσώπων και μάλιστα εκείνων που έχουν δικαίωμα ελέγχου, οι οποίοι, έτσι, θεωρούν τις ενέργειες ως κατ' αρχήν νόμιμες. Τέτοια ιδιαίτερα τεχνάσματα είναι και οι ψευδείς εγγραφές ή οι παραποιήσεις τους σε βιβλία ή λογαριασμούς, οι αλλοιώσεις ή διαγραφές αριθμών και κάθε άλλη ενέργεια ή παράλειψη ικανή να προκαλέσει σύγχυση και να δυσχεράνει τον έλεγχο ή να συγκαλύψει το έγκλημα (ΑΠ 93/2014, ΑΠ 1249/2013, ΑΠ 824/2013, ΑΠ 2021/2006). Από τις ίδιες δε παραπάνω διατάξεις των άρθρων 242 κα 256 του ΠΚ, προκύπτει ότι οι θεσπιζόμενες με τις αντίστοιχες αυτές αξιόποινες πράξεις διαφέρουν κατά τα συγκροτούντα την κάθε μία από αυτές στοιχεία και μπορεί να συρρέουν κατά το άρθρο 94 ΠΚ (ΑΠ 824/2013, ΑΠ 1563/2004, ΑΠ 685/1995). Σύμφωνα με το άρθρο 1 παρ. 1 ν. 1608/1950, όπως ισχύει, «1. Στον ένοχο των αδικημάτων που προβλέπονται στα άρθρα 216, 218, 235, 236, 237,

242, (256), 258, 372, 375 και 386 ΠΚ, εφ' όσον αυτά στρέφονται κατά του Δημοσίου ή των νομικών προσώπων δημοσίου δικαίου ή κατά άλλου νομικού προσώπου από εκείνα που αναφέρονται στο άρθρο 263Α ΠΚ και το όφελος που πέτυχε ή επιδίωξε ο δράστης ή η ζημία που προξενήθηκε ή οπωσδήποτε απειλήθηκε στο Δημόσιο ή στα πιο πάνω νομικά πρόσωπα υπερβαίνει το ποσό των πέντε εκατομμυρίων (5.000.000) δραχμών, επιβάλλεται η ποινή της κάθειρξης και, αν συντρέχουν ιδιαίτερα επιβαρυντικές περιστάσεις, ιδίως αν ο ένοχος εξακολούθησε επί μακρό χρόνο την εκτέλεση του εγκλήματος ή το αντικείμενό του είναι ιδιαίτερα μεγάλης αξίας, επιβάλλεται η ποινή της ισόβιας κάθειρξης. Στον ένοχο του αδικήματος που προβλέπεται ειδικώς από το άρθρο 256 ΠΚ, τα παραπάνω εφαρμόζονται μόνον όταν το αδίκημα στρέφεται κατά του Δημοσίου, των οργανισμών τοπικής αυτοδιοίκησης και των νομικών προσώπων δημοσίου δικαίου». Είναι σαφές ότι η τελευταία διάταξη, δογματικά, απλώς εισάγει επιβαρυντικές περιστάσεις, αφού δεν τυποποιεί εξ ύπαρξης νέα εγκλήματα, αλλά επαυξάνει το υφιστάμενο κατά τον ΠΚ αξιόποιο συγκεκριμένων εγκλημάτων με τη συνδρομή ορισμένου ύψους ζημίας (υπερβαίνουσης τώρα, κατά το άρθρο 5 παρ.7 ν. 2943/ 2001, τα 150.000 ευρώ) σε βάρος του Δημοσίου κλπ. Θεσπίζεται δηλαδή μία ακόμη σειρά αυτοτελών και ιδιαίτερα διακεκριμένων μορφών των ήδη τυποποιημένων στον ΠΚ βασικών εγκλημάτων, προϋποθέτοντας την πλήρωση όλων των νομοτυπικών στοιχείων της αντικειμενικής και υποκειμενικής υποστάσεως αυτών (ΑΠ 430/2014, ΑΠ 116/2014, ΑΠ 811/2013, ΑΠ 1881/2002, Λ. Μαργαρίτη, «Ο ν. 1608/ 1950 [...]», 2000, σελ. 16, Χ. Μυλωνόπουλου, «Τα εγκλήματα κατά της ιδιοκτησίας και της περιουσίας», 2006, σελ. 558 και 563, Α. Παπαδαμάκη, «Τα περιουσιακά εγκλήματα», 2000, σελ. 178). Με την αυστηρότερη αυτή ποινική μεταχείριση, εφ' όσον τα βασικά εγκλήματα της νόθευσης εγγράφου από υπάλληλο και της υπηρεσιακής απιστίας υπάγονται, λόγω του ύψους του οφέλους ή της ζημίας, στις διατάξεις του άρθρου 1 παρ.1 του ν. 1608/1950, ελάχιστη σημασία έχει η θεμελίωση των επικαλυπτομένων από το τελευταίο επιβαρυντικών κακουργηματικών περιστάσεων, αντίστοιχα, των άρθρων 242 παρ.3 και 256 εδ. γ' ΠΚ. Περαιτέρω, στο άρθρο 259 ΠΚ ορίζεται ότι «υπάλληλος που με πρόθεση παραβαίνει τα καθήκοντα της υπηρεσίας του, με σκοπό να προσπορίσει στον εαυτό του ή σε άλλον παράνομο όφελος ή για να βλάψει το κράτος ή κάποιον άλλο τιμωρείται με φυλάκιση μέχρι δύο ετών, αν η πράξη αυτή δεν τιμωρείται με άλλη ποινική διάταξη». Από τη διάταξη αυτή προκύπτει ότι για τη στοιχειοθέτηση της πράξης της παράβασης καθήκοντος, ενεργητικό υποκείμενο του οποίου μπορεί να είναι μόνον ο υπάλληλος κατά το άρθρο 13 στοιχ. α' ΠΚ, απαιτούνται: 1) παράβαση υπηρεσιακού καθήκοντος, το οποίο καθορίζεται από το νόμο ή διοικητική πράξη ή τις ιδιαίτερες οδηγίες της προϊσταμένης αρχής ή ενυπάρχει στη φύση της υπηρεσίας του υπαλλήλου, 2) δόλος του δράστη, που περιέχει τη θέληση παράβασης του υπηρεσιακού καθήκοντος και 3) σκοπός παράνομης ωφέλειας ή βλάβης του κράτους ή κάποιου άλλου, χωρίς να

προσ απαιτείται και η επίτευξη του ως άνω σκοπού. Η σκοπούμενη παράνομη ωφέλεια ή βλάβη μπορεί να είναι υλική ή ηθική. Με ρητή επιταγή του άρθρου, η διάταξη για το έγκλημα της παράβασης καθήκοντος είναι επικουρική, εφαρμοζόμενη μόνο όταν η παράβαση δεν τιμωρείται από άλλη ποινική διάταξη. Συντρέχει δε αληθής και όχι φαινομένη κατ' ιδέα συρροή μεταξύ των αξιοποιούνων πράξεων αφ' ενός της ψευδούς βεβαίωσης και της απιστίας στην υπηρεσία και αφ' ετέρου της πράξης της παράβασης καθήκοντος, όταν τα περιστατικά που θεμελιώνουν την τελευταία πράξη δεν ταυτίζονται με εκείνα των πράξεων της ψευδούς βεβαίωσης ή της απιστίας (ΑΠ 812/2012, ΑΠ 859/2011, ΑΠ 820/2010, ΑΠ 2245/2009, ΑΠ 1389/2008), ταύτιση που δεν υφίσταται και στην κρινόμενη περίπτωση, κατά τα στη συνέχεια παρατιθέμενα. Τέλος, κατά το άρθρο 46 παρ.1α ΠΚ, «με την ποινή του αυτουργού τιμωρείται όποιος με πρόθεση προκάλεσε σε άλλον την απόφαση να εκτελέσει την άδικη πράξη που διέπραξε». Από τη διάταξη αυτή συνάγεται ότι για την ύπαρξη ηθικής αυτουργίας απαιτείται, αντικειμενικώς, πρόκληση στον αυτουργό της απόφασης να διαπράξει ορισμένη άδικη πράξη, η οποία μπορεί να γίνει με οποιοδήποτε τρόπο και μέσο, όπως με προτροπές (παρακίνηση, παρόρμηση, ενθάρρυνση), παραινήσεις, συμβουλές κλπ, με πειθώ, φορτικότητα ή με εκμετάλλευση της επιβολής στο φυσικό αυτουργό, λόγω υπηρεσιακής ή άλλης εξάρτησης, χωρίς να απαιτείται για την αιτιολόγησή της επίκληση και άλλων πραγματικών περιστατικών ή περαιτέρω εξειδίκευση σε τι συνίστανται αυτά (ΑΠ 604/2014, ΑΠ 463/2012, ΑΠ 384/2012, ΑΠ 28/2012, ΑΠ 1032/2011). Ο νόμος, πλέον, σε αντίθεση με την προϊσχύσασα διάταξη του άρθρου 56 περ.3 του ΠΝ, που καθόριζε περιοριστικά τα μέσα και τον τρόπο τέλεσης της ηθικής αυτουργίας, δεν αναφέρεται στον τρόπο πρόκλησης της απόφασης στο φυσικό αυτουργό, που μπορεί να γίνει οπωσδήποτε (Α. Μπουρόπουλου, Ποινικό Δίκαιο, τόμος Α, σελ. 141, Δημάκης, σε Συστηματική Ερμηνεία του ΠΚ, άρθρα 45-49, σελ 73, με εκεί παραπομπές). Υποκειμενικώς, απαιτείται δόλος του ηθικού αυτουργού που περιλαμβάνει τη συνείδηση αυτού ότι παρήγαγε στο φυσικό αυτουργό την απόφαση για τη διάπραξη από αυτόν της αντικειμενικής υπόστασης εγκλήματος. Σε αναφορά δε με τις διωκόμενες πράξεις των συμμετόχων, από τις συνδυασμένες διατάξεις των άρθρων 49 παρ.2 και 242 παρ.3 ΠΚ, συνάγεται ότι ο σκοπός πορισμού αθέμιτου οφέλους εαυτού ή άλλου ή παράνομης βλάβης άλλου πρέπει να συντρέχει ιδιαιτέρως και αυτοτελώς και στο πρόσωπο του ηθικού αυτουργού, για να έχει και γι' αυτόν η πράξη της ηθικής αυτουργίας σε νόθευση εγγράφου από υπάλληλο κακουργηματικό χαρακτήρα, διαφορετικά ο ηθικός αυτουργός τιμωρείται με την ποινή του βασικού εγκλήματος, έστω ακόμη και αν γνώριζε ότι ο δράστης (φυσικός αυτουργός) της νόθευσης δρα κακουργηματικά (ΑΠ 257/2014, ΑΠ 16/2014, ΑΠ 125/2013, ΑΠ 67/2009, ΑΠ 2705/2008), ενώ η τιμώρηση της ηθικής αυτουργίας στο έγκλημα της υπηρεσιακής απιστίας κατά του δημοσίου με την επιβαρυντική περίπτωση του άρθρου 1 ν. 1608 /1950, θα πρέπει να

θεωρείται ότι καλύπτεται με την εφαρμογή του άρθρου 49 παρ.2 ΠΚ, δηλαδή ως συμμετοχή με την ποινή του άρθρου 390 ΠΚ, όχι όμως με την επιβαρυντική του άρθρου 1 ν. 1608/1950, αλλά με δυνατότητα να επιβληθεί στον υπαίτιο αυτής ποινή μειωμένη, με δεδομένο ότι το έγκλημα της υπηρεσιακής απιστίας αποτελεί μη γνήσιο ιδιαίτερο έγκλημα (Ν. Μπιτζιλέκης, ό.π. σελ. 584, Γ. Δημήτριάδης, Το δογματικό πρόβλημα της αξιόποινης συμμετοχής σε ιδιαίτερο έγκλημα και ιδίως η ποινική ευθύνη των συμμετόχων στο έγκλημα της απιστίας στην υπηρεσία, σε ΠοινΧρον 2009, σελ. 401 επ, Δημάκης, σε Συστηματική Ερμηνεία του Ποινικού Δικαίου, σελ 139 επ). Στην ΑΠ 116/2014, γίνεται δεκτό ότι σε περίπτωση συνδρομής και των όρων του ν. 1608/1950, δεν πρόκειται για προσωπικές ιδιότητες ή σχέσεις, αλλά για στοιχεία της αντικειμενικής υπόστασης του εγκλήματος και επομένως και ο ηθικός αυτουργός ή ο άμεσος συνεργός της υπηρεσιακής απιστίας τιμωρούνται με την αυξημένη ποινή του αυτουργού. Στην προκειμένη περίπτωση, από τις καταθέσεις των μαρτύρων, τις απολογίες των κατηγορουμένων και από όλα τα συνημμένα στη δικογραφία έγγραφα, μεταξύ των οποίων και οι εκθέσεις πραγματογνωμοσύνης με αριθ. πρωτ. 3022/21/2686/1-δ από 9-2-2013, 3022/21/ 2686/2-β από 14-4-2013, 3022/21/2686/2-δ από 11-6-2013 και 3022/ 21/2686/3-β από 12-6-2013 της ΔΕΕ, προέκυψαν τα εξής: Στις αρχές Ιουλίου του έτους 2010, η Εθνική Υπηρεσία Πληροφοριών (ΕΥΠ) μετέφερε στο Υπουργείο Οικονομικών της Ελλάδος πληροφορίες που είχε λάβει από την αντίστοιχη αρχή της Γαλλίας, σύμφωνα με τις οποίες το Υπουργείο Οικονομικών της Γαλλίας κατείχε και είχε επεξεργαστεί τη γνωστή διεθνώς ως «λίστα Falciani», που περιελάμβανε σύνολο αρχείων με ονόματα ευρωπαίων καταθετών σε υποκατάστημα της τράπεζας HSBC του Χόνγκ - Κόνγκ στην Ελβετία, μεταξύ των οποίων και αρχεία με ελληνικά ονόματα φυσικών και νομικών προσώπων. Στο χρόνο αυτό είχαν ήδη αξιοποιήσει τη λίστα, με σημαντικά μάλιστα δημοσιονομικά οφέλη, ευρωπαϊκές χώρες κατά την αναζήτηση φορολογητέας ύλης, αφού προηγουμένως απευθύνθηκαν επισήμως και έλαβαν στοιχεία και σχετικές πληροφορίες από τις γαλλικές αρχές. Στις 13-9-2010, το Υπουργείο Οικονομικών της Ελλάδος, με έγγραφο του Γενικού Γραμματέα Ηλία Πλασκοβίτη, ζήτησε, στα πλαίσια διοικητικής συνδρομής, επικαλούμενο τα άρθρα 23 της από 21-8-1963 φορολογικής σύμβασης μεταξύ Ελλάδος και Γαλλίας και 21 της από 19 Δεκεμβρίου 1977 Οδηγίας 77/799/ΕΕ, ενδιαφέρουσες συναφείς πληροφορίες και στοιχεία από τη Γενική Διεύθυνση Δημοσίων Οικονομικών της Γαλλίας. Η αρχή αυτή σύντομα ανταποκρίθηκε. Στις 29-9-2010 και ώρα 11.00, παρέδωσε, παρακάμπτοντας τη συνήθη διπλωματική διαδικασία διαβίβασης των αιτηθέντων, απευθείας, με επίσημο, βεβαίως, διαβιβαστικό έγγραφο, στον Κωνσταντίνο Χαλαστάνη, πρεσβευτή της χώρας μας στο Παρίσι, εντός σφραγισμένου φακέλου, ψηφιακό δίσκο CD στον οποίο είχαν καταχωρηθεί και εγγραφεί από τις γαλλικές αρχές τα αιτηθέντα στοιχεία, που, όπως και για καταθέτες άλλων χωρών, είχε ταξινομήσει και τηρούσε πλέον το

Υπουργείο Οικονομικών της Γαλλίας. Την κατά τον τρόπο αυτό διαβίβαση των αιτηθέντων στοιχείων ακολούθησε η αρμόδια γαλλική αρχή αφού, από τα μέσα του μηνός αυτού (Σεπτέμβριος 2010), ο τότε Υπουργός Οικονομικών, κατηγορούμενος Γεώργιος Παπακωνσταντίνου, ευρισκόμενος υπηρεσιακώς στη Γαλλία, είχε παρέμβει στις γαλλικές αρχές και είχε ζητήσει να γίνει η παράδοση και η διαβίβαση των πληροφοριών και των στοιχείων προσωπικώς στον ίδιο, μέσω του ανωτέρω πρεσβευτή, τον οποίο ενημέρωσε τον χρόνο αυτό, χωρίς ειδικότερες διευκρινίσεις και πληροφορίες γι' αυτήν τη διαβίβαση του φακέλου και του απαίτησε την άμεση προς αυτόν, μετά την παραλαβή, αποστολή του. Ο Κωνσταντίνος Χαλαστάνης, πράγματι, μερίμνησε και με υπάλληλο της ελληνικής πρεσβείας, που αποκλειστικά για το σκοπό αυτό ταξίδευσε, την ίδια μέρα, αεροπορικώς, από το Παρίσι στην Αθήνα και προσήλθε στο Υπουργείο Οικονομικών της Ελλάδος την 19.00 ώρα της ίδιας 29-9-2010, παρέδωσε το φάκελο αυτό, ενυπογράφως, στη διευθύντρια του γραφείου του κατηγορουμένου υπουργού, που και αυτήν προηγουμένως είχε ενημερώσει ο ίδιος για την αποστολή του φακέλου και της είχε ζητήσει να τον παραλάβει και να του τον παραδώσει κατά την επάνοδό του στο γραφείο, όπως και επισυνέβη, τις τελευταίες νυκτερινές ώρες της ίδιας, στις 29-9-2010 δηλαδή, που για το λόγο αυτό, παρά την προχωρημένη ώρα, επανήλθε στο γραφείο του. Η διαβίβαση των στοιχείων από τις γαλλικές αρχές δεν μπορεί, υπό τα δεδομένα αυτά, να θεωρηθεί άτυπη. Συνοδευόταν από σχετικό διαβιβαστικό έγγραφο της Γενικής Διεύθυνσης Δημοσίων Οικονομικών της Γαλλίας, έγινε στα πλαίσια ενεργοποίησης διοικητικής συνδρομής προβλεπόμενης από σύμβαση μεταξύ Ελλάδας και Γαλλίας, καθώς και από ευρωπαϊκή οδηγία και μετά από έγγραφο αίτημα της χώρας μας. Ο ανορθόδοξος όμως τρόπος, μετά από τις ενέργειες του αυτού κατηγορουμένου, στην υπό τον απόλυτο έλεγχό του διαδικασία αποστολής και παραλαβής των αιτηθέντων στοιχείων, δεν ήταν τυχαίος, όπως αυτός χωρίς πειστικότητα επιχειρεί να εμφανίσει. Εξηγείται και στοιχίζεται με την έλλειψη, τελικώς, βούλησής του για την επιτακτικώς επιβαλλόμενη ταχεία επεξεργασία και αξιοποίηση των στοιχείων αυτών, ώστε να ικανοποιηθεί η ανάγκη της είσπραξης φόρων από εισοδήματα και περιουσίες, στις περιπτώσεις βεβαίως που είχαν αποκρυβεί και δεν είχαν φορολογηθεί, ενόψει και των περιστάσεων υπό τις οποίες ήδη βίωνε η ελληνική κοινωνία και ιδίως οι ασθενέστερες κοινωνικές τάξεις. Η αξιόποινη δε συμπεριφορά του, που ακολούθησε, ήταν δηλωτική των προθέσεών του. Παραλαμβάνοντας το φάκελο αποσύρθηκε αμέσως στο γραφείο του και με εξαιρετική σπουδή μετέφερε με κατάλληλο μηχανικό μέσο το περιεχόμενο του ψηφιακού δίσκου CD των γαλλικών αρχών, δύο χιλιάδες εξήντα δύο (2062) ηλεκτρονικά αρχεία, που αντιστοιχούσαν σε ανάλογο αριθμό ελληνικών φυσικών και νομικών προσώπων, καταθετών στην αναφερόμενη τράπεζα, σε φορητή μονάδα αποθήκευσης USB και από ώρα 00:28:53 έως 00:54:10 της 30-9-2010 προέβη με τη χρήση του λογισμικού σε όχι

τυχαία, αλλά σε στοχευμένη αναζήτηση αρχείων, πλέον, από τη φορητή αυτή μονάδα αποθήκευσης USB, με βάση λέξεις κλειδιά, μεταξύ των οποίων και αρχείου με το όνομα «Paraconstantin», ανοίγοντας εικοσιτέσσερα (24) συνολικά ηλεκτρονικά αρχεία. Περί τα τέλη του έτους 2010, παρέδωσε στον Γεώργιο Αγγελόπουλο, σύμβουλο και συνεργάτη του στο γραφείο του στο Υπουργείο Οικονομικών, τον ψηφιακό δίσκο CD και του ζήτησε, χωρίς ειδικότερη ενημέρωση ή εξήγηση, να υπολογίσει μόνο το συνολικό ποσό των καταθέσεων στην αναφερομένη τράπεζα των μνημονευομένων σ' αυτόν προσώπων και να του συντάξει κατάσταση με τα ονόματα των μεγαλύτερων καταθετών του δίσκου, εντολή που αυτός εκτέλεσε, ενώ κατά τα τέλη του έτους 2010 με αρχές του επομένου έτους, 2011, παρέδωσε ατύπως, χωρίς δηλαδή κανένα διαβιβαστικό έγγραφο ή τήρηση κάποιας άλλης βεβαιωτικής του γεγονότος έκθεσης, κατάλογο με μικρό αριθμό ονομάτων του ψηφιακού δίσκου CD στον τότε Ειδικό Γραμματέα του ΣΔΟΕ Ιωάννη Καπελέρη, με προφορική εντολή να ελέγξει το φορολογικό προφίλ των προσώπων αυτών και να του το θέσει υπόψη, όπως ο τελευταίος και έπραξε, χωρίς και μετά από τις δύο αυτές κινήσεις του να προβεί σε επόμενες, επιβαλλόμενες από τα καθήκοντά του ως Υπουργού Οικονομικών, συγκεκριμένες και με κατεύθυνση ενέργειες αξιοποίησης του καταλόγου των καταθετών και φορολογικό τους έλεγχο, συμπεριφορά που δεν ήταν ανεπηρέαστη από τη συμπερίληψη στους καταθέτες των συγγενικών του προσώπων. Η έλλειψη της βούλησής του για ταχεία και άμεση διενέργεια φορολογικού ελέγχου δεν ξεπεράστηκε ούτε και μετά τη σύσκεψη του κατηγορουμένου, ως Υπουργού, στο Υπουργείο Οικονομικών, στις 24-1-2011, με υπηρεσιακούς παράγοντες τους οποίους ενημέρωσε για κατοχή από το Υπουργείο Οικονομικών, προς φορολογική αξιοποίηση, του ψηφιακού δίσκου με τα αποθηκευμένα ονόματα των ελλήνων καταθετών στο υποκατάστημα της τράπεζας HSBC του Χόνγκ - Κόνγκ στην Ελβετία, αφού και μετά την σύσκεψη αυτή, ενώ κρίθηκε επιβεβλημένη η δια του Γενικού Γραμματέα του Υπουργείου Οικονομικών Ηλία Πλασκοβίτη παρέμβαση στην Κυβέρνηση της Ελβετίας για τη φορολόγηση Ελλήνων καταθετών σε ελβετικές τράπεζες και η αξιοποίηση, με φορολογικό έλεγχο, του καταλόγου των καταθετών, δεν εδόθησαν εντολές ή οδηγίες, από τον κατηγορούμενο υπουργό, για ενέργειες, επιβαλλόμενες προς αξιοποίηση και εκμετάλλευση των στοιχείων του καταλόγου των συγκεκριμένων καταθετών από το ΣΔΟΕ ή έστω από άλλο κλιμάκιο ελέγχου του Υπουργείου Οικονομικών, στο οποίο θα ανατίθετο ο επιβαλλόμενος φορολογικός έλεγχος, για τον οποίο και δεν δόθηκε, ακολούθως, εντολή. Μετά δε από πάροδο ικανού χρονικού διαστήματος, την 5-7-2011, ο κατηγορούμενος υπουργός, που μέχρι τότε διατηρούσε, μόνος, παρανόμως, προνομιακή πρόσβαση στα αρχεία του συγκεκριμένου καταλόγου καταθετών, τα οποία είχε τη δυνατότητα να επισκέπτεται ηλεκτρονικώς, όπως και έπραττε και ενώ ήδη από 16-6-2011 είχε αποχωρήσει, αντικαθιστάμενος από το Υπουργείο Οικονομικών, απέστειλε χωρίς επίσημη

καταγραφή, ατύπως δηλαδή ενεργώντας και πάλι, στον τότε Ειδικό Γραμματέα του ΣΔΟΕ Ιωάννη Διώτη, την ανωτέρω φορητή μονάδα αποθήκευσης USB, που είχε αναπαραγάγει, για να χειριστεί αυτός τον κατάλογο των καταθετών. Στο σημείο αυτό επισημαίνεται, απλώς, ότι εκκρεμεί στην τακτική ανάκριση προς έρευνα ποινική υπόθεση με θέματα σχετικά, μεταξύ άλλων και με χειρισμούς του καταλόγου των καταθετών, για πράξεις και πρόσωπα που αποκλείονται της παρούσης ειδικής ποινικής διαδικασίας κλπ. Από τη φορητή αυτή μονάδα αποθήκευσης USB, που δεν βρέθηκε ούτε παραδόθηκε στην ανάκριση, ο αναφερόμενος παραλήπτης της, Ιωάννης Διώτης, αναπαρήγαγε, την 8-7-2011, πρώτο πιστό της αντίγραφο. Όπως διαπιστώνεται ιδίως από τις εκθέσεις πραγματογνωμοσύνης, με αριθ. πρωτ. 3022/21/ 2686/2-β από 14-4-2013 και 3022/21/2686/1-δ από 9-2-2013 της ΔΕΕ, αλλά και την αξιοποίηση των ευρημάτων των λοιπών ομοίων εκθέσεων και προεχόντως από την αντιπαραβολή και συσχέτιση του αμέσως προηγούμενου, πιστού αντιγράφου της συγκεκριμένης αυτής φορητής μονάδας αποθήκευσης USB, με το αντίτυπο του ψηφιακού δίσκου CD των γαλλικών αρχών, που ζητήθηκε απ' αυτές, αφού ο πρώτος ψηφιακός δίσκος CD που είχε παραλάβει ο κατηγορούμενος υπουργός την 29-9-2010, δεν παραδόθηκε, επικαλούμενος ο ίδιος, αορίστως, είτε απώλειά του είτε παράδοσή του σε υπαλλήλους του Υπουργείου Οικονομικών, η φορητή μονάδα αποθήκευσης USB, που απέστειλε δηλαδή κατά τα προηγούμενως, ο Γεώργιος Παπακωνσταντίνου στον Ιωάννη Διώτη, είχε νοθευτεί. Σ' αυτήν ήταν, πλέον, μετά την κατά τα άνω αποστολή της στον Ειδικό Γραμματέα του ΣΔΟΕ, καταγεγραμμένα-αποθηκευμένα όχι και τα δύο χιλιάδες εξήντα δύο (2.062) ηλεκτρονικά αρχεία του πρωτότυπου ψηφιακού δίσκου CD των γαλλικών αρχών, αλλά τα δύο χιλιάδες πενήντα εννέα (2.059) ηλεκτρονικά αρχεία. Τα τρία, μόνα, αρχεία που αναμφισβήτητα επιλεκτικά είχαν διαγραφεί από τον υλικό αυτό φορέα, φορητή μονάδα αποθήκευσης USB, έφεραν στοιχεία: B 9010138503.xls, B 9010140694.xls και B 9010140695.xls και αφορούσαν, αντίστοιχα, τα συγγενικά του πρόσωπα και συγκατηγορούμενους του 1) Ανδρέα Ρωσώνη του Ιωάννη, 2) Συμεών Σικιαρίδη του Ιωάννη και 3) Ελένη Παπακωνσταντίνου του Μιχαήλ, συζ. Συμ. Σικιαρίδη, από τους οποίους η τρίτη είναι συγγενής εξ αίματος (πρώτη εξαδέλφη), οι δε πρώτος και δεύτερος συγγενείς εξ αγχιστείας (γαμβροί από πρώτες εξαδέλφες). Ο κατηγορούμενος, κατά το χρονικό διάστημα από 30-9-2010 έως 16-6-2011 και σε μη επακριβέστερα προσδιορισμένο χρόνο, προέβη, κατά την άσκηση των καθηκόντων του ως Υπουργού Οικονομικών, σ' αυτή τη νόθευση της επέχουσας θέση γνησίου εγγράφου φορητής μονάδας αποθήκευσης USB, αλλοιώνοντας με μηχανικά μέσα το περιεχόμενο του εγγράφου και δη με τη διαγραφή των τριών (3) συγκεκριμένων αρχείων. Στον ψηφιακό δίσκο CD, ως υλικό μέσο, δεν μπορούσε από τη φυσική του κατασκευή να υπάρξει αλλοίωση των στοιχείων του. Από τη «νόθευση» αυτή, κατά την εκτεθείσα έννοια και κατά τα κρατούντα στην νομική επιστήμη θεώρηση του όρου, μπορούσαν να

εξαπατηθούν οι επιληφθησόμενες αρμόδιες αρχές του Υπουργείου Οικονομικών ως προς τον αριθμό των προς έλεγχο των εισοδημάτων τους προσώπων και την καταβολή του αναλογούντος φόρου και να παραλειφθεί ο έλεγχος αυτός για τους συγκατηγορούμενους του, συγγενικά του πρόσωπα, στους οποίους, με την πράξη του αυτή της νόθευσης, σκόπευε να περιποιήσει παράνομο περιουσιακό όφελος, αφού αυτοί, θα απέφευγαν έτσι τον φορολογικό έλεγχο, που υλοποιήθηκε τελικώς μετά την αποκάλυψη της πράξης του και εμφάνισε ότι είχε αποκρυβεί φορολογητέα ύλη από εισοδήματα, που ανερχόταν, για το χρονικό διάστημα από 1-1-1997 έως 31-12-2011, ως προς α) τον Ανδρέα Ρωσσώνη του Ιωάννη, στο ποσό των 1.457.210,48 ευρώ, β) τον Συμεών Σικιαρίδη του Ιωάννη, στο ποσό των 1.666.318,05 ευρώ και γ) την Ελένη Παπακωνσταντίνου του Μιχαήλ, συζ. Συμ. Σικιαρίδη, στο ποσό των 2.987.660,08 ευρώ, το όφελος δε που θα απεκόμιζαν οι συγκατηγορούμενοί του αυτοί και η αντίστοιχη ζημία που απειλήθηκε σε βάρος του Ελληνικού Δημοσίου και η οποία συνίστατο στο ποσόν των αναλογούντων στα ως άνω εισοδήματα φόρων, υπερέβαιναν, για τον καθένα τους, χωρίς τις προσαυξήσεις, το ποσόν των εκατόν πενήντα χιλιάδων (150.000) ευρώ και, πάντως, δεν ήταν το ποσό αυτό κατώτερο των τετρακοσίων τριάντα χιλιάδων (430.000) ευρώ για τον Ανδρέα Ρωσσώνη, των πεντακοσίων χιλιάδων (500.000) ευρώ για τον Συμεών Σικιαρίδη και του ενός εκατομμυρίου (1.000.000) ευρώ για την Ελένη Παπακωνσταντίνου και συνολικά τουλάχιστον του ενός εκατομμυρίου εννιακοσίων τριάντα χιλιάδων (1.930.000) ευρώ. Έτσι, η ζημία του δημοσίου λόγω του ύψους της και της αντικειμενικής αξίας του ποσού της στις συναλλαγές, είναι ιδιαίτερα μεγάλη. Περαιτέρω, όμως, με τη νόθευση του εγγράφου αυτού, κατέστη ο κατηγορούμενος Γεώργιος Παπακωνσταντίνου, κατά την εκτέλεση των καθηκόντων του ως υπουργού, υπαίτιος και της διωκόμενης πράξης της απιστίας σχετικής με την υπηρεσία. Ενώ ήταν ο κατ' εξοχή αρμόδιος υπάλληλος, ως Υπουργός των Οικονομικών, σύμφωνα με το άρθρο 2 ν. 2362/1995 «Κώδικας Δημοσίου Λογιστικού», να εποπτεύει και να κατευθύνει τις δημόσιες υπηρεσίες, που έχουν αρμοδιότητα για τον προσδιορισμό, την είσπραξη και τη διαχείριση των φόρων και των δημοσίων εσόδων γενικά, αφού κατά τα προεκτεθέντα έλαβε στην κατοχή του από το Υπουργείο Οικονομικών της Γαλλίας τον ψηφιακό δίσκο CD που περιείχε τα δύο χιλιάδες εξήντα δύο (2.062) ηλεκτρονικά αρχεία με τα ελληνικά ονόματα φυσικών και νομικών προσώπων, καταθετών στο υποκατάστημα της Τράπεζας HSBC στη Γενεύη της Ελβετίας, με την κατά την ενάσκηση των καθηκόντων του ως υπουργού, κατά τα ήδη διαλαμβανόμενα, νόθευση της φορητής μονάδας αποθήκευσης USB, που είχε αναπαραγάγει από τον πρωτότυπο ψηφιακό δίσκο CD των γαλλικών αρχών, στην οποία δεν εμφανίζονταν πλέον, μετά την επέμβασή του, τα αναφερόμενα τρία (3) ηλεκτρονικά αρχεία που αφορούσαν τους συγκατηγορούμενους του, ελάττωσε με τη θέλησή του, τελώνοντας σε γνώση της από την πράξη του ελάττωσης αυτής, την

περιουσία του δημοσίου, της οποίας είχε τη διαχείριση, αφού έτσι δεν θα προσδιοριζόταν σε βάρος των προσώπων αυτών ο φόρος που αντιστοιχούσε στα εισοδήματα της περιόδου 1-1-1997 έως 31-12-2011, ενήργησε δε με σκοπό να ωφεληθούν τα ίδια αναφερόμενα στον ψηφιακό δίσκο ως καταθέτες, στενά συγγενικά του πρόσωπα, κατά τα ποσά που θα καλούνταν να καταβάλουν στο Ελληνικό Δημόσιο ως φόρο εισοδήματος που δεν δηλώθηκε, στην περίπτωση που ήθελε διαπιστωθεί από το σχετικό φορολογικό έλεγχο, με βλάβη του Ελληνικού Δημοσίου και η οποία συνίστατο στην αποφυγή πληρωμής του ποσού των αναλογούντων στα ως άνω ποσά φόρων. Η ζημία που απειλήθηκε σε βάρος του δημοσίου, με το αντίστοιχο όφελος ενός εκάστου των συγγενικών του προσώπων και συνολικά, ήταν σύμφωνα με την παράθεση των πραγματικών περιστατικών που συγκροτούν την προηγούμενη πράξη της νόθευσης εγγράφου από υπάλληλο, ανώτερη των εκατόν πενήντα χιλιάδων (150.000) ευρώ και κρίνεται λόγω του συγκεκριμένως αναφερομένου, στην ίδια προηγούμενη πράξη, για κάθε συγγενικό του πρόσωπο, αλλά και συνολικά, ύψους της, ιδιαίτερα μεγάλη και αυτή η πράξη του, της απιστίας στην υπηρεσία δηλαδή, αντιμετωπίζεται συνεπώς, όπως και η προηγούμενη πράξη της νόθευσης, ως διακεκριμένη επιβαρυντική περίπτωση του άρθρου 1 ν.1608/1950. Για την συγκάλυψη δε της πράξης αυτής της απιστίας μεταχειρίστηκε τα ιδιαίτερα τεχνάσματα της απόκρυψης του ψηφιακού δίσκου που είχε παραλάβει από τις γαλλικές αρχές και της αλλοίωσης του αντιτύπου του δίσκου αυτού, της φορητής δηλαδή μονάδας αποθήκευσης USB που είχε αναπαραγάγει. Συντρέχουν, ακόμη, σε βάρος του ιδίου κατηγορουμένου, τα αντικειμενικά και υποκειμενικά στοιχεία της πράξης της παράβασης καθήκοντος, πράξη που δεν μπορεί να θεωρηθεί ως επικουρική έναντι των προηγούμενων πράξεων, αφού τα ακολούθως εκτιθέμενα περιστατικά για τα οποία ασκήθηκε ποινική δίωξη και τα προκύψαντα, που θεμελιώνουν αυτήν την πράξη, δεν ταυτίζονται με τα συγκροτούντα τις πράξεις αυτές περιστατικά. Συγκεκριμένα και σε αναφορά με την τελευταία αυτή πράξη, της παράβασης καθήκοντος δηλαδή, ενώ τα καθήκοντά του ιδίου κατηγορουμένου ως Υπουργού Οικονομικών, κατ' εξοχή αρμοδίου υπαλλήλου, σύμφωνα με το άρθρο 2 του ν. 2362/1995 «Κώδικας Δημοσίου Λογιστικού», να εποπτεύει και να κατευθύνει τις δημόσιες υπηρεσίες, που έχουν αρμοδιότητα για τον προσδιορισμό, την είσπραξη και τη διαχείριση των φόρων και των δημοσίων εσόδων γενικά, επέβαλαν, όταν έλαβε στην κατοχή του επισήμως από το Υπουργείο Οικονομικών της Γαλλίας, στα πλαίσια διοικητικής συνδρομής, τον ψηφιακό δίσκο (CD) που περιείχε τα δύο χιλιάδες εξήντα δύο (2.062) ηλεκτρονικά αρχεία με τα ονόματα ελληνικών φυσικών και νομικών προσώπων που είχαν καταθέσεις στο υποκατάστημα της Τράπεζας HSBC στη Γενεύη της Ελβετίας, να μεριμνήσει ώστε να εγγραφούν και καταχωρηθούν, κατά τα κεκανονισμένα και προβλεπόμενα, στο οικείο πρωτόκολλο του Υπουργείου Οικονομικών ο εν λόγω ψηφιακός δίσκος και το έγγραφο που τον συνόδευε,

ώστε να πιστοποιηθεί το γεγονός λήψεώς τους και να αποτελέσουν τη βάση του φορολογικού ελέγχου και στη συνέχεια να δώσει εντολή στο Σώμα Δίωξης Οικονομικού Εγκλήματος (ΣΔΟΕ), την πρωτίστως αρμόδια υπηρεσία, για άμεση έναρξη φορολογικών ελέγχων όλων των φυσικών και νομικών προσώπων που αναφέρονταν στα δύο χιλιάδες εξήντα δύο (2.062) ηλεκτρονικά αρχεία του ως άνω ψηφιακού δίσκου, παρέλειψε, με πρόθεση την άσκηση των κατά νόμο οφειλομένων αυτών καθηκόντων του ως υπουργού και δεν έδωσε τη σχετική εντολή στο ΣΔΟΕ, σκοπώντας, εκτός της αποφυγής διαπίστωσης των αποκρυβέντων εισοδημάτων και της καταβολής των αναλογούντων σ' αυτά φόρων, προσαυξήσεων κλπ των συγγενικών του προσώπων, να ωφεληθούν, παρανόμως, από την δυσχέραση και μη άμεση έναρξη του επιβαλλόμενου φορολογικού ελέγχου, όσα από τα λοιπά φυσικά και νομικά πρόσωπα από τα δύο χιλιάδες πενήντα εννέα (2.059), πλέον, της λίστας, είχαν αποκρύψει φορολογητέα εισοδήματα. Και οι τρεις αυτές αξιόποινες πράξεις, εμπίπτουν αναμφίβολα στο πεδίο εφαρμογής του άρθρου 86 του Συντάγματος, που ορίζει ότι, στην παρ. 1εδ.α : «Μόνο η Βουλή έχει την αρμοδιότητα να ασκεί δίωξη κατά όσων διατελούν ή διετέλεσαν μέλη της Κυβέρνησης ή Υφυπουργοί για ποινικά αδικήματα που τέλεσαν κατά την άσκηση των καθηκόντων τους, όπως ο νόμος ορίζει» και στην παρ. 4 εδ. α' ιδίου άρθρου : «Αρμόδιο για την εκδίκαση των σχετικών υποθέσεων σε πρώτο και τελευταίο βαθμό είναι, ως ανώτατο δικαστήριο, Ειδικό Δικαστήριο, που συγκροτείται για κάθε υπόθεση από έξι μέλη του Συμβουλίου Επικρατείας και επτά μέλη του Αρείου Πάγου», θεσπίζοντας, έτσι, ειδική ποινική δικαιοδοσία της Βουλής και του Ειδικού Δικαστηρίου για τη δίωξη και εκδίκαση αξιόποινων πράξεων υπουργών και υφυπουργών, που τέλεσαν κατά την άσκηση των καθηκόντων τους. Στην έννοια του όρου «άσκηση των καθηκόντων», της αυτής διάταξης του άρθρου 86 παρ.1α του Συντάγματος και του άρθρου 1 του εκτελεστικού νόμου 3126/2003, που επίσης, ταυτόσημα, αναφέρεται σε «πλημμελήματα ή κακουργήματα που τελούνται από Υπουργό, κατά την άσκηση των καθηκόντων του», εμπίπτουν οι πράξεις αυτές, προβλεπόμενες, με τη σειρά που αναφέρθηκαν, από τα άρθρα 242, 256 και 259 ΠΚ, αντιστοίχως, αφού στην προκειμένη περίπτωση πραγματοποιήθηκαν με την ίδια την άσκηση των υπουργικών καθηκόντων του ιδίου κατηγορουμένου, συνιστώσες, κατά τις εκτεθείσες διακρίσεις και αναφορές, κατά νόμο αρμοδιότητας πράξεις και παραλείψεις ενάσκησης των κατά νόμο οφειλομένων καθηκόντων του ως Υπουργού Οικονομικών (περισσότερα, συναφώς με την έννοια των «καθηκόντων» αυτών του υπουργού, σε 1/2011 απόφαση ΕιδΔικ, Λ. Μαργαρίτης σε ΠοινΔικ 2001, σελ. 490 επ, Ελισάβετ Συμεωνίδη - Καστανίδη, ΠοινΔικ 2011, σελ. 496, Κ. Φελουτζή, Προβλήματα αρμοδιότητας μεταξύ κοινών και ειδικών ποινικών δικαστηρίων, 2005, σελ. 455 επ). Την απόφαση, στον Γεώργιο Παπακωνσταντίνου, ως φυσικό αυτουργό των κακουργηματικών πράξεων της νόθευσης εγγράφου από υπάλληλο και της υπηρεσιακής απιστίας, προκάλεσαν, αναμφισβήτητα, όπως

μαρτυρείται ιδίως από τις συνοδευτικές περιστάσεις τέλεσης των πράξεων του αυτών και πρωτίστως από την επιλεκτική διαγραφή των ονομάτων τους από τη φορητή μονάδα αποθήκευσης USB, με πειθώ και προτροπές, οι λοιποί κατηγορούμενοι, εκμεταλλεζόμενοι την συγγενική τους σχέση και αφού γνώριζαν ότι είχαν αποκρύψει τα ανωτέρω εισοδήματα, θέλοντας και οι ίδιοι την ελάττωση της περιουσίας του δημοσίου και γνωρίζοντας αυτήν την ελάττωση από την τέλεση της πράξης της απιστίας του φυσικού αυτουργού, με περαιτέρω σκοπό τους να ωφεληθούν οι ίδιοι από την τέλεση και των δύο συγκεκριμένων κακουργηματικών αυτών πράξεων του φυσικού αυτουργού, παρανόμως, σε βάρος του δημοσίου, κατά τα ήδη αναφερόμενα ποσά και με γνώση τους μάλιστα ότι το όφελός τους και η αντίστοιχη ζημία του δημοσίου υπερέβαιναν, κατά τα ήδη εκτεθέντα, το ποσό των εκατόν πενήντα χιλιάδων (150.000) ευρώ και ότι η ζημία του δημοσίου ήταν, έτσι, ιδιαίτερα μεγάλη. Μεταβολή της κατηγορίας που επιφέρει απόλυτη ακυρότητα κατά το άρθρο 171 παρ. 1 περ. β' ΚΠΔ, γιατί παραβιάζονται οι διατάξεις, οι οποίες καθορίζουν την κίνηση της ποινικής δίωξης από τον εισαγγελέα, επέρχεται όταν η πράξη για την οποία παραπέμπεται ο κατηγορούμενος στο ακροατήριο είναι ουσιωδώς διάφορη από εκείνη για την οποία έχει ασκηθεί ποινική δίωξη, κατά τόπο, χρόνο και λοιπές ιστορικές περιστάσεις ή όταν τελέστηκε κάτω από τις ίδιες περιστάσεις, αλλά αποτελείται από γεγονότα άσχετα με εκείνα για τα οποία απαγγέλθηκε η κατηγορία. Τέτοια, όμως, μεταβολή της κατηγορίας δεν επέρχεται όταν με το παραπεμπτικό βούλευμα καθορίζεται σαφέστερα ο τρόπος τέλεσης της πράξης ή όταν προσδίδεται ο ορθότερος νομικός χαρακτηρισμός αυτής, ώστε να καλύπτεται η έκταση του δεδικασμένου, το οποίο παράγεται από το βούλευμα, εφόσον βεβαίως δεν μεταβάλλεται η ταυτότητά της και δεν συντρέχει, ακόμη, από την παραδοχή, από το δικαστικό συμβούλιο, επιβαρυντικών περιστάσεων σε βάρος του κατηγορουμένου, όπως η τέλεση της πράξης με τις επιβαρυντικές περιστάσεις του άρθρου 1 ν 1608/1950, όταν από την ανάκριση προκύψει ότι συντρέχουν αυτές (ΑΠ 763/2013, ΑΠ 1033/2010, ΑΠ 1941/2010). Από το συνδυασμό των διατάξεων των άρθρων 17 και 112 ΠΚ, προκύπτει ότι ο χρονικός προσδιορισμός της εκδήλωσης της ενέργειας του υπαιτίου που συνέχεται με το εγκληματικό αποτέλεσμα, αποτελεί πραγματικό περιστατικό και μπορεί το δικαστήριο ή το συμβούλιο, αναλόγως, εκτιμώντας τις αποδείξεις, να καθορίσει χρόνο τέλεσης της πράξης διαφορετικό από τον αναφερόμενο στην κατηγορία, χωρίς ο ακριβέστερος αυτός καθορισμός να επιφέρει ανεπίτρεπτη μεταβολή κατηγορίας, εκτός αν ασκεί επιρροή στην ταυτότητα της πράξης ή στην παραγραφή του αξιοποίνου αυτής (ΑΠ 979/2013, ΑΠ 779/2013, ΑΠ 1026/2011). Τέλος, από τις συνδυασμένες διατάξεις των άρθρων 27, 43, 49, 57, 243-246, 250, 307-312 και 316-319 ΚΠΔ, συνάγεται ότι το δικαστικό συμβούλιο αποφαινεται μόνο για την πράξη για την οποία ασκήθηκε από τον εισαγγελέα ποινική δίωξη, όχι δε και για άλλη, έστω και συναφή, γιατί διαφορετικά

προκαλείται απόλυτη ακυρότητα κατά το άρθρο 171 παρ. 1β' ΚΠΔ. Στερείται δικαιοδοσίας ν' αποφανθεί για άλλη πράξη, διάφορη αυτής για την οποία κατά τα αντικειμενικά της συστατικά στοιχεία ασκήθηκε ποινική δίωξη και για την οποία, άλλη πράξη, λόγω της έλλειψης της ποινικής δίωξης δεν μπορούσε να διενεργηθεί εγκύρως ανάκριση, χωρίς, φυσικά σε τέτοια περίπτωση, να χρειάζεται να περιλαμβάνεται στο βούλευμα αιτιολογία σχετικά με πράξη αυτή (ΑΠ 1823/2008, ΑΠ 515/1995, ΑΠ 396/1988, ΑΠ 1545/1984). Συναφώς με την κρινόμενη υπόθεση, ο από τους κατηγορούμενους Γεώργιος Παπακωνσταντίνου, αιτιάζεται ότι στις κατηγορίες που απήγγειλε εναντίον του ο ανακριτής - αρεοπαγίτης, περιελήφθησαν στοιχεία που προσήκουν και σε κατηγορία για πράξη υπεξαγωγής εγγράφου του άρθρου 242 παρ.2 ΠΚ, πράξη για την οποία δεν έχει ασκηθεί εναντίον του ποινική δίωξη. Από την επισκόπηση, όμως, της έκθεσης απαγγελίας κατηγορίας, σαφώς προκύπτει ότι αυτή δεν περιλαμβάνει αυτοτελή πράξη υπεξαγωγής εγγράφου. Η αναφορά, σ' αυτήν, για εξαφάνιση-απόκρυψη του ψηφιακού δίσκου CD των γαλλικών αρχών, γίνεται ιστορικώς και διηγηματικώς και μόνο ως παράθεση των συνοδευτικών περιστάσεων της πράξης της νόθευσης, για την οποία και ασκήθηκε ποινική δίωξη, προκειμένου αυτή να είναι με πληρότητα και με σαφήνεια διατυπωμένη, ώστε να πληροφορηθεί ο κατηγορούμενος με λεπτομέρειες τη φύση και το λόγο της εναντίον του κατηγορίας. Άλλωστε, με την απόφαση της Ολομέλειας της Βουλής, περιελήφθησαν στην ασκηθείσα ποινική δίωξη οι συγκεκριμένες, στην αρχή αναφερόμενες πράξεις, με αποδοχή και με παραπομπή στο πόρισμα και την σ' αυτό πρόταση για άσκηση ποινικής δίωξης της Ειδικής Κοινοβουλευτικής Επιτροπής, κατά του πρώτου κατηγορουμένου, πρώην υπουργού Γεωργίου Παπακωνσταντίνου. Στο πόρισμα αυτό όχι μόνο ρητώς διαλαμβάνεται ότι συντρέχουν τα στοιχεία άσκησης ποινικής δίωξης για τις συγκεκριμένες τρεις πράξεις -της νόθευσης εγγράφου από υπάλληλο και της απιστίας σχετικής με την υπηρεσία σε βαθμό κακουργήματος και της παράβασης καθήκοντος σε βαθμό πλημμελήματος- των οποίων, πράξεων, εξειδικεύονται τα στοιχεία αυτά, αλλά και εξηγείται, ειδικώς, ότι η περίπτωση της υπεξαγωγής εγγράφου αντιμετωπίστηκε με την παραδοχή ότι μεταξύ αυτής και της πράξης της νόθευσης συνέτρεχαν οι όροι της φαινομένης συρροής που απέκλειαν την άσκηση δίωξης και για πράξη υπεξαγωγής, η οποία, έτσι, ρητώς εξαιρέθηκε της δίωξης. Συγκεκριμένα στο πόρισμα αξιολογήθηκε με αναλυτική αναφορά, ότι η υπεξαγωγή διαπράχθηκε για συγκάλυψη της νόθευσης και ότι είναι μη τιμωρητή υστέρτα πράξη. Κρίθηκε δε, πάντως, η υπεξαγωγή αυτή, χωρίς να υφίσταται δικονομικό εμπόδιο, ως ιδιαίτερο τέχνασμα στην τέλεση της πράξης της απιστίας στην υπηρεσία, όπως αναφέρεται στην αυτή γραπτή παραγγελία της Βουλής για άσκηση ποινικής δίωξης και όπως πράγματι συνιστά τέτοιο τέχνασμα ως προς την τέλεση της πράξης αυτής. Όπως επικουρικώς και στην περίπτωση που ήθελε κριθεί ότι στις απαγγελθείσες κατηγορίες περιελήφθη και πράξη υπεξαγωγής εγγράφου, θα πρέπει να

κηρυχθεί, από το συμβούλιο, ακυρότητα της απαγγελίας κατηγορίας για την πράξη αυτή, αφού δεν καλύπτεται, σε μια τέτοια περίπτωση, από την άσκηση ποινικής δίωξης (άρθρα 171 παρ1β, 173, 176 ΚΠΔ). Ενόψει αυτών, προέκυψαν επαρκείς ενδείξεις για α) νόθευση εγγράφου από υπάλληλο με σκοπό το αθέμιτο όφελος, κατά του δημοσίου, η σε βάρος του οποίου ζημία που απειλήθηκε υπερβαίνει το ποσό των εκατόν πενήντα χιλιάδων(150.000) ευρώ και είναι ιδιαίτερα μεγάλη, β) απιστία σχετική με την υπηρεσία με ιδιαίτερα τεχνάσματα κατά του δημοσίου, η σε βάρος του οποίου ζημία που απειλήθηκε υπερβαίνει το ποσό των εκατόν πενήντα χιλιάδων(150.000) ευρώ και είναι ιδιαίτερα μεγάλη και γ) παράβαση καθήκοντος, σε βάρος του Γεωργίου Παπακωνσταντίνου και για ηθική αυτουργία στις δύο πρώτες από τις παραπάνω πράξεις του φυσικού αυτού αυτουργού, σε βάρος των λοιπών κατηγορουμένων, πράξεις που προβλέπονται και τιμωρούνται από τις διατάξεις των άρθρων 1, 13 εδ. α και γ, 14, 16, 17,18, 26 παρ.1α, 27 παρ.1, 46 παρ.1α, 49 παρ.1 και 2, 51, 52, 53, 59, 60, 79, 83, 94 παρ.1, 242 παρ.1, 2 και 3, 256 εδ.γ' περ. α-β, 259, 263 ΠΚ, 1 παρ.1 ν. 1608/1950, 24 ν. 4055/2012, 1, 2, 3 και 7 ν. 3126/2003 και πρέπει αυτοί να παραπεμφθούν, σύμφωνα με τις διατάξεις των άρθρων 128, 129 εδ.α, 309 παρ.1ε και 313 ΚΠΔ, 1, 2, 4, 5, 6, 7, 8, 10, 11 και 12 ν. 3126/2003 και 86 του Συντάγματος, ενώπιον του Ειδικού Δικαστηρίου των άρθρων 86 παρ.4 του Συντάγματος και 12 του ν. 3126/2003, για να δικαστούν ως υπαίτιοι αυτών. Περαιτέρω, θα πρέπει, κατά τις συνδυασμένες διατάξεις των άρθρων 282 παρ.1 και 2, 296 και 315 παρ.1 ΚΠΔ και 10 παρ.3 ν. 3126/2003, όπως η παρ.3 του τελευταίου άρθρου αντικ. με το άρθρο 5 ν. 3961/2011, να διαταχθεί η διατήρηση της ισχύος της με αριθ. 1/2014 Διάταξης του ανακριτή-αρεοπαγίτη, με την οποία τέθηκαν στον κατηγορούμενο Γεώργιο Παπακωνσταντίνου, για τις κακουργηματικές πράξεις, οι περιοριστικοί όροι 1) της καταβολής εγγυοδοσίας ποσού τριάντα χιλιάδων (30.000) ευρώ και 2) της εμφάνισης μια φορά στο πρώτο δεκαπενθήμερο κάθε μήνα, στο Αστυνομικό Τμήμα του τόπου κατοικίας του, αφού δεν εξέλιπαν οι λόγοι, οι οποίοι κρίθηκαν από τα ιδιαίτερα χαρακτηριστικά των πράξεών του, τη βαρύτητα αυτών και την προσωπικότητά του, γενικά, αναγκαίοι για να αποτραπεί ο κίνδυνος τέλεσης απ' αυτόν νέων εγκλημάτων και να εξασφαλιστεί ότι θα παραστεί οποτεδήποτε στο δικαστήριο και θα υποβληθεί στην εκτέλεση της απόφασης. **ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ Προτείνω : Ι.** Να παραπεμφθούν ενώπιον του Ειδικού Δικαστηρίου των άρθρων 86 παρ.4 του Συντάγματος και 12 του εκτελεστικού νόμου 3126/2003 οι 1) Γεώργιος Παπακωνσταντίνου του Στεργίου και της Ελένης-Αθηνάς, οικονομολόγος, πρώην Υπουργός Οικονομικών, κάτοικος Κηφισιάς Αττικής, 2) Ανδρέας Ρωσσώνης του Ιωάννη και της Ελένης, κάτοικος Φιλοθέης Αττικής, 3) Συμεών Σικιαρίδης του Ιωάννη και της Φωτεινής και 4) Ελένη Παπακωνσταντίνου του Μιχαήλ και της Αναστασίας, συζ. Συμ. Σικιαρίδη, κάτοικοι Αθηνών, για να δικαστούν ως υπαίτιοι του ότι στην Αθήνα, **Α)** Ο πρώτος κατηγορούμενος, Γεώργιος Παπακωνσταντίνου, στους παρακάτω

χρόνους, με περισσότερες πράξεις τέλεσε περισσότερα εγκλήματα που στο νόμο τιμωρούνται με στερητικές της ελευθερίας ποινές και συγκεκριμένα, **1)** Κατά το χρονικό διάστημα από 30-9-2010 έως 16-6-2011 και σε μη ειδικότερα προσδιορισμένο χρόνο, έχοντας την ιδιότητα του υπαλλήλου, με πρόθεση νόθευσε έγγραφο που του ήταν προσιτό λόγω της υπηρεσίας του, είχε δε σκοπό να προσπορίσει σε άλλον αθέμιτο όφελος με βλάβη του ελληνικού δημοσίου, η σε βάρος του οποίου ζημία που απειλήθηκε υπερβαίνει το ποσό των εκατόν πενήντα χιλιάδων (150.000) ευρώ και είναι ιδιαίτερα μεγάλη. Ειδικότερα, ενώ την 29 Σεπτεμβρίου 2010, τελευταίες νυκτερινές ώρες, με την ιδιότητά του ως Υπουργού των Οικονομικών του Ελληνικού Κράτους, έλαβε στην κατοχή του από τη Γενική Διεύθυνση Δημοσίων Οικονομικών του Υπουργείου Οικονομικών της Γαλλίας, στα πλαίσια διοικητικής συνδρομής που προβλέπεται από σύμβαση μεταξύ των δύο χωρών (άρθρο 23 της από 21-8-1963 φορολογικής σύμβασης μεταξύ Ελλάδος και Γαλλίας και άρθρο 21 της από 19 Δεκεμβρίου 1977 Οδηγίας 77/799/ΕΕ), πρωτότυπο ψηφιακό δίσκο CD που εμπεριείχε δύο χιλιάδες εξήντα δύο (2.062) ηλεκτρονικά αρχεία με ελληνικά ονόματα φυσικών και νομικών προσώπων, που είχαν καταθέσει στο υποκατάστημα της Τράπεζας HSBC στη Γενεύη της Ελβετίας, στη συνέχεια, αφού προηγουμένως αναπαρήγαγε με μηχανικά μέσα το περιεχόμενο του ψηφιακού αυτού δίσκου σε φορητή μονάδα αποθήκευσης USB, την οποία απέστειλε στις 5-7-2011 στον Ιωάννη Διώτη, τότε Ειδικό Γραμματέα του Σώματος Δίωξης Οικονομικού Εγκλήματος (ΣΔΟΕ) και την οποία εμφάνισε ως πιστό αντίγραφο του πρωτοτύπου και δυνάμενη ως εκ τούτου να παράσχει πίστη στις ελεγκτικές φορολογικές αρχές, στις δικαστικές και εισαγγελικές αρχές και σε οποιαδήποτε άλλη αρχή και υπηρεσία, κατά την άσκηση των καθηκόντων του ως Υπουργού Οικονομικών, με επέμβασή του, πριν την κατά τα ανωτέρω αποστολή της, στη φορητή αυτή μονάδα αποθήκευσης USB, αφήρεσε (διέγραψε), κατά τον στην αρχή αναφερόμενο χρόνο, τρία (3) ηλεκτρονικά αρχεία που έφεραν στοιχεία : B 9010138503.xls, B 9010140694.xls και B 9010140695.xls και αφορούσαν, αντίστοιχα, τα συγγενικά του πρόσωπα και συγκατηγορουμένους του 1) Ανδρέα Ρωσσώνη του Ιωάννη, 2) Συμεών Σικιαρίδη του Ιωάννη και 3) Ελένη Παπακωνσταντίνου του Μιχαήλ, συζ. Συμ. Σικιαρίδη, με αποτέλεσμα στην αποσταλείσα φορητή αυτή μονάδα αποθήκευσης USB να είναι καταγεγραμμένα και καταχωρημένα, πλέον, δύο χιλιάδες πενήντα εννέα (2.059) ηλεκτρονικά αρχεία και όχι τα δύο χιλιάδες εξήντα δύο (2.062) ηλεκτρονικά αρχεία, που περιείχε ο πρωτότυπος ψηφιακός δίσκος CD, από τη νόθευση δε αυτή μπορούσαν να εξαπατηθούν οι επιληφθησόμενες αρμόδιες αρχές του Υπουργείου Οικονομικών, ως προς τον αριθμό των προς έλεγχο των εισοδημάτων τους προσώπων και την καταβολή του αναλογούντος φόρου και να παραλειφθεί, προς όφελός τους, ο έλεγχος αυτός των συγκατηγορουμένων του, συγγενικών του προσώπων, στα οποία με την πράξη του αυτή της νόθευσης σκόπευε να περιποιήσει παράνομο περιουσιακό όφελος, αφού αυτοί θα

απέφευγαν έτσι τον φορολογικό έλεγχο, που υλοποιήθηκε τελικώς μετά την αποκάλυψη της πράξης του και κατέδειξε ότι είχαν αποκρυβεί φορολογητέα εισοδήματα, που ανερχόταν, για το χρονικό διάστημα από 1-1-1997 έως 31-12-2011, ως προς α) τον Ανδρέα Ρωσσώνη του Ιωάννη, στο ποσό των 1.457.210,48 ευρώ, β) τον Συμεών Σικιαρίδη του Ιωάννη, στο ποσό των 1.666.318,05 ευρώ και γ) την Ελένη Παπακωνσταντίνου του Μιχαήλ, συζ. Συμ. Σικιαρίδη, στο ποσό των 2.987.660,08 ευρώ, το όφελος δε που θα απεκόμιζαν αυτοί και η αντίστοιχη ζημία που απειλήθηκε σε βάρος του Ελληνικού Δημοσίου και η οποία συνίστατο στο ποσό των αναλογούντων στα ως άνω ποσά φόρων, υπερέβαιναν, το ποσό των εκατόν πενήντα χιλιάδων (150.000) ευρώ και, πάντως, αυτό δεν ήταν κατώτερο των τετρακοσίων τριάντα χιλιάδων (430.000) ευρώ για τον Ανδρέα Ρωσσώνη, των πεντακοσίων χιλιάδων (500.000) ευρώ για τον Συμεών Σικιαρίδη και του ενός εκατομμυρίου (1.000.000) ευρώ για την Ελένη Παπακωνσταντίνου και, συνολικά, τουλάχιστον του ενός εκατομμυρίου εννιακοσίων τριάντα χιλιάδων (1.930.000) ευρώ, η ζημία δε λόγω του ύψους της και της αντικειμενικής αξίας του ποσού της στις συναλλαγές είναι ιδιαίτερα μεγάλη. 2) Κατά το χρονικό διάστημα από 30-9-2010 έως 16-6-2011, έχοντας την ιδιότητα του υπαλλήλου, κατά τον προσδιορισμό, την είσπραξη ή τη διαχείριση φόρων, δασμών, τελών ή άλλων φορολογημάτων ή οποιωνδήποτε εσόδων, ελάττωσε εν γνώσει του, αφού μεταχειρίστηκε ιδιαίτερα τεχνάσματα, για να ωφεληθούν άλλοι, τη δημόσια περιουσία, της οποίας η διαχείριση του ήταν εμπιστευμένη, η αντίστοιχη δε ζημία που απειλήθηκε σε βάρος του Ελληνικού Δημοσίου υπερέβαινε το ποσόν των 150.000 ευρώ και ήταν ιδιαιτέρως μεγάλη. Συγκεκριμένα, ενώ ήταν ο κατ' εξοχήν αρμόδιος, ως Υπουργός των Οικονομικών, σύμφωνα με το άρθρο 2 ν. 2362/1995 «Κώδικας Δημοσίου Λογιστικού», όπως ισχύει, να εποπτεύει και να κατευθύνει τις δημόσιες υπηρεσίες, που έχουν αρμοδιότητα για τον προσδιορισμό, την είσπραξη και τη διαχείριση των φόρων και των δημοσίων εσόδων γενικά και ενώ, κατά τα παρατιθέμενα στην προηγούμενη πράξη, έλαβε στην κατοχή του από τη Γενική Διεύθυνση Δημοσίων Οικονομικών του Υπουργείου Οικονομικών της Γαλλίας, στα πλαίσια διοικητικής συνδρομής, που προβλέπεται από σύμβαση μεταξύ των δύο χωρών και ευρωπαϊκή οδηγία, τον πρωτότυπο ψηφιακό δίσκο (CD) των γαλλικών αρχών που περιείχε δύο χιλιάδες εξήντα δύο (2.062) ηλεκτρονικά αρχεία με ελληνικά ονόματα φυσικών και νομικών προσώπων, που είχαν καταθέσει στο υποκατάστημα της Τράπεζας HSBC στη Γενεύη της Ελβετίας, με την ίδια, κατά την ενάσκηση των καθηκόντων του, πάντα, ως υπουργού, παράνομη ενέργεια της νόθευσης του εγγράφου, που αναφέρεται προηγουμένως, της φορητής δηλαδή μονάδας αποθήκευσης USB στην οποία δεν εμφανίζονταν πλέον τα συγκεκριμένα τρία (3) ηλεκτρονικά αρχεία που αφορούσαν τους συγκεκριμένους του, ελάττωσε με τη θέλησή του, τελώντας σε γνώση της από την πράξη του ελάττωσης αυτής, την περιουσία του δημοσίου της οποίας είχε τη διαχείριση, αφού

έτσι δεν θα προσδιοριζόταν σε βάρος των προσώπων αυτών ο φόρος που αντιστοιχούσε στα εισοδήματά τους, για την περίοδο από 1-1-1997 έως 31-12-2011, ανερχόμενα στο ύψος που αναφέρεται στην προηγούμενη πράξη, ενήργησε δε με σκοπό να ωφεληθούν τα κατονομαζόμενα στον ψηφιακό δίσκο ως καταθέτες, στενά συγγενικά του πρόσωπα, κατά τα ποσά που θα καλούνταν να καταβάλουν στο Ελληνικό Δημόσιο ως φόρο εισοδήματος που δεν δηλώθηκε, στην περίπτωση που ήθελε διαπιστωθεί από το σχετικό φορολογικό έλεγχο, το όφελος δε που θα απεκόμιζαν αυτοί και η αντίστοιχη ζημία που απειλήθηκε σε βάρος του Ελληνικού Δημοσίου και η οποία συνίστατο στην αποφυγή πληρωμής του ποσού των αναλογούντων στα ως άνω ποσά φόρων, θα υπερέβαιναν, το ποσό των εκατόν πενήντα χιλιάδων (150.000) ευρώ και πάντως το ποσό αυτό δεν θα ήταν κατώτερο, των τετρακοσίων τριάντα χιλιάδων (430.000) ευρώ για τον Ανδρέα Ρωσσώνη, των πεντακοσίων χιλιάδων (500.000) ευρώ για τον Συμεών Σικιαρίδη και του ενός εκατομμυρίου (1.000.000) ευρώ για την Ελένη Παπακωνσταντίνου και, συνολικά, τουλάχιστον του ενός εκατομμυρίου εννιακοσίων τριάντα χιλιάδων (1.930. 000) ευρώ, η ζημία δε του δημοσίου λόγω του ύψους της και της αντικειμενικής αξίας του ποσού της στις συναλλαγές είναι ιδιαίτερα μεγάλη. Για την συγκάλυψη δε της πράξης αυτής της απιστίας μεταχειρίστηκε τα ιδιαίτερα τεχνάσματα της απόκρυψης του ψηφιακού δίσκου, που είχε παραλάβει από τις γαλλικές αρχές και της αλλοίωσης του αντιτύπου του δίσκου αυτού, που είχε αναπαραγάγει στη φορητή μονάδα αποθήκευσης USB. **3)** Από 30-9-2010 μέχρι 16-6-2011, έχοντας την ιδιότητα του υπαλλήλου, με πρόθεση παρέβη τα καθήκοντα της υπηρεσίας του, με σκοπό να προσπορίσει σε άλλους παράνομο όφελος. Συγκεκριμένα, ενώ τα καθήκοντά του ως Υπουργού Οικονομικών επέβαλαν, ως κατ' εξοχήν αρμοδίου, σύμφωνα με το άρθρο 2 ν. 2362/1995 «Κώδικας Δημοσίου Λογιστικού», να εποπτεύει και να κατευθύνει τις δημόσιες υπηρεσίες, που έχουν αρμοδιότητα για τον προσδιορισμό, την είσπραξη και τη διαχείριση των φόρων και των δημοσίων εσόδων γενικά, αφού, κατά τα εκτεθέντα στις προηγούμενες πράξεις, έλαβε στην κατοχή του από τη Γενική Διεύθυνση Δημοσίων Οικονομικών του Υπουργείου Οικονομικών της Γαλλίας, στα πλαίσια διοικητικής συνδρομής, που προβλέπεται από σύμβαση μεταξύ των δύο χωρών και από ευρωπαϊκή οδηγία, τον ψηφιακό δίσκο (CD) που περιείχε τα δύο χιλιάδες εξήντα δύο (2.062) ηλεκτρονικά αρχεία με τα ονόματα Ελλήνων φορολογουμένων, που είχαν καταθέσεις στο υποκατάστημα της Τράπεζας HSBC στη Γενεύη της Ελβετίας, να μεριμνήσει ώστε να εγγραφούν και καταχωρηθούν, κατά τα κεκανονισμένα και προβλεπόμενα στο οικείο πρωτόκολλο του Υπουργείου Οικονομικών, ο εν λόγω ψηφιακός δίσκος και το έγγραφο που τον συνόδευε και στη συνέχεια να δώσει εντολή στο Σώμα Δίωξης Οικονομικού Εγκλήματος (ΣΔΟΕ), την πρωτίστως αρμόδια υπηρεσία, για άμεση έναρξη φορολογικών ελέγχων όλων των φυσικών και νομικών προσώπων που αναφέρονταν στα 2.062 ηλεκτρονικά αρχεία του ως άνω ψηφιακού δίσκου, παρέλειψε

την άσκηση των κατά νόμο οφειλομένων αυτών καθηκόντων του και δεν έδωσε τη σχετική εντολή στο ΣΔΟΕ, σκοπώντας, εκτός της αποφυγής διαπίστωσης των αποκρυβέντων εισοδημάτων και της καταβολής των αναλογούντων σ' αυτά φόρων, προσαυξήσεων κλπ των συγγενικών του προσώπων, να ωφεληθούν, παρανόμως, από τη δυσχέρανση και τη μη άμεση έναρξη του επιβαλλόμενου φορολογικού ελέγχου, όσα από τα λοιπά φυσικά και νομικά πρόσωπα από τα δύο χιλιάδες πενήντα εννέα (2.059), πλέον, της λίστας, είχαν αποκρύψει φορολογητέα εισοδήματα. **Β)** Οι λοιποί κατηγορούμενοι, 1) Ανδρέας Ρωσσώνης του Ιωάννη και της Ελένης, 2) Συμεών Σικιαρίδης του Ιωάννη και της Φωτεινής και 3) Ελένη Παπακωνσταντίνου του Μιχαήλ και της Αναστασίας, συζ. Συμ. Σικιαρίδη, με πρόθεση προκάλεσαν σε άλλον την απόφαση να εκτελέσει τις άδικες πράξεις που αυτός διέπραξε. Συγκεκριμένα, ενώ ο συγκατηγορούμενός τους Γεώργιος Παπακωνσταντίνου τέλεσε τις αμέσως προηγούμενες κακουργηματικές πράξεις α) της νόθευσης εγγράφου από υπάλληλο με σκοπό το αθέμιτο όφελος, κατά του δημοσίου, σε βάρος του οποίου απειλήθηκε ζημία που υπερβαίνει το ποσό των εκατόν πενήντα χιλιάδων (150.000) ευρώ και είναι ιδιαίτερα μεγάλη, β) της απιστίας σχετικής με την υπηρεσία, με ιδιαίτερα τεχνάσματα, κατά του δημοσίου, σε βάρος του οποίου απειλήθηκε ζημία που υπερβαίνει το ποσό των εκατόν πενήντα χιλιάδων (150.000) ευρώ και είναι ιδιαίτερα μεγάλη, οι ίδιοι κατά τους αυτούς με τον φυσικό αυτουργό χρόνους, ενεργώντας με πρόθεση, με πειθώ και προτροπές και εκμεταλλευόμενοι τη συγγενική τους μ' αυτόν σχέση, του προκάλεσαν την απόφαση να τελέσει τις άδικες αυτές πράξεις, που αυτός διέπραξε, με θέληση και τελώντας και οι ίδιοι σε γνώση της ελάττωσης της περιουσίας του δημοσίου από την τέλεση της πράξης της απιστίας του φυσικού αυτουργού και σκοπώντας να ωφεληθούν παρανόμως οι ίδιοι από την τέλεση και των δύο αυτών πράξεων από το φυσικό αυτουργό, σε βάρος του δημοσίου, με γνώση τους ότι το όφελός τους και η αντίστοιχη ζημία του δημοσίου από την τέλεση των πράξεων αυτών υπερέβαιναν το ποσό των εκατόν πενήντα χιλιάδων (150.000) ευρώ, συνολικά, αλλά και αυτοτελώς για τον καθένα τους και ότι η ζημία του δημοσίου ήταν ιδιαίτερα μεγάλη, κατά τα ήδη αναφερόμενα κατά την παράθεση των πράξεων του φυσικού αυτουργού. II. Να διαταχθεί η διατήρηση της ισχύος της με αριθμό 1/2014 Διάταξης του Ανακριτή - Αρεοπαγίτη, με την οποία τέθηκαν στον κατηγορούμενο Γεώργιο Παπακωνσταντίνου οι περιοριστικοί όροι 1) της καταβολής εγγυοδοσίας ποσού τριάντα χιλιάδων (30.000) ευρώ και 2) της εμφάνισης, μια φορά στο πρώτο δεκαπενθήμερο κάθε μήνα, στο Αστυνομικό Τμήμα του τόπου κατοικίας του. Αθήνα 28-7-2014. Ο Εισαγγελέας του Δικαστικού Συμβουλίου, Βασίλειος Η. Πλιώτας, Αντεισαγγελέας Αρείου Πάγου.

ΑΦΟΥ

ΑΚΟΥΣΕ τον Εισαγγελέα, σύμφωνα με το άρθρο 32 παρ.1 ΚΠοινΔ, που

εφαρμόζεται και κατά την ενώπιον του Συμβουλίου διαδικασία κατ' άρθρο 22 παρ.1 του ν. 3126/2003, όπως ισχύει σήμερα, ο οποίος ανέπτυξε προφορικά την ως άνω πρότασή του και, κατόπιν, αποχώρησε.

ΑΚΟΥΣΕ και όλους τους κατηγορούμενους, οι οποίοι, σε εκτέλεση του παρεμπόπτοντος 2/2014 βουλεύματος του Συμβουλίου, εμφανίσθηκαν αυτοπροσώπως ενώπιόν του, κατά τη συνεδρίαση της 15^{ης} Οκτωβρίου 2014, μετά των πληρεξουσίων συνηγόρων αυτών, οπότε και εξέθεσαν διεξοδικώς τις απόψεις τους (βλ. το σχετικό πρακτικό).

ΣΚΕΦΘΗΚΕ ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΟ ΝΟΜΟ

1. Με την από 15-7-2013 απόφαση της Ολομέλειας της Βουλής των Ελλήνων, ασκήθηκε ποινική δίωξη κατά του Γεωργίου Παπακωνσταντίνου του Στεργίου, πρώην υπουργού, κατοίκου Κηφισιάς Αττικής, για α) νόθευση εγγράφου από υπάλληλο με σκοπό το αθέμιτο όφελος, στρεφόμενη κατά του Δημοσίου, σε βάρος του οποίου απειλήθηκε ζημία που είναι ιδιαίτερα μεγάλη και, πάντως, υπερβαίνει το ποσό των εκατόν πενήντα χιλιάδων (150.000) ευρώ, β) απιστία σχετική με την υπηρεσία, με ιδιαίτερα τεχνάσματα, στρεφόμενη κατά του Δημοσίου, σε βάρος του οποίου απειλήθηκε ζημία που είναι ιδιαίτερα μεγάλη και, πάντως, υπερβαίνει το ποσό των εκατόν πενήντα χιλιάδων (150.000) ευρώ και γ) παράβαση καθήκοντος, ήτοι για πράξεις που φέρονται τελεσθείσες κατά την άσκηση των καθηκόντων αυτού ως Υπουργού Οικονομικών της Ελληνικής Κυβερνήσεως, σύμφωνα με τις διατάξεις του άρθρου 86 του Συντάγματος, σε συνδυασμό με αυτές του εκτελεστικού των εν λόγω διατάξεων ν. 3126/2003 «Ποινική Ευθύνη των Υπουργών». Κατόπιν, άρχισε η διενέργεια κυρίας ανακρίσεως από τον προς τούτο, ειδικώς ορισθέντα αρεοπαγίτη ανακριτή. Ο τελευταίος, με το από 15-10-2013 έγγραφό του και εκτιμώντας ότι ανακύπτει δυσχερές ζήτημα της προδικασίας, ζήτησε από το παρόν Δικαστικό Συμβούλιο του Ειδικού Δικαστηρίου να αποφανθεί ως προς το αν για την ποινική δίωξη των ως άνω αξιοποιώνων πράξεων έχει παρέλθει ή όχι η αποσβεστική προθεσμία του άρθρου 86 παρ.3 του Συντάγματος. Επί του εν λόγω αιτήματος του αρεοπαγίτη ανακριτή, το Συμβούλιο εξέδωσε το 1/2014 παρεμπόπτον βούλευμα, στο οποίο και πάλι αναφέρεται και με το οποίο αποφάνθηκε ότι «το αξιόποινο των αποδιδομένων στον πρώην Υπουργό Γεώργιο Παπακωνσταντίνου ποινικών αδικημάτων, [...] για τα οποία η Ολομέλεια της Βουλής των Ελλήνων άσκησε εναντίον του ποινική δίωξη στις 15-7-2013, δεν έχει εξαλειφθεί».

2. Στη συνέχεια, κατά τη διάρκεια της ανακρίσεως και κατά τη σαφή και ανάλογη της διατάξεως του άρθρου 250 παρ.1 ΚΠοινΔ ειδική πρόβλεψη των άρθρων 7 παρ.1 και 10 παρ.4 του ν. 3126/2003, η ποινική δίωξη επεκτάθηκε και κατά των φερομένων ως συμμετόχων: 1) Ανδρέα Ρωσσώνη του Ιωάννη, κατοίκου Φιλοθέης Αττικής, 2) Συμεών Σικιαρίδη του Ιωάννη και 3) Ελένης Παπακωνσταντίνου του Μιχαήλ, συζ. Συμεών Σικιαρίδη, κατοίκων Αθηνών, εναντίον των οποίων απαγγέλθηκε κατηγορία για ηθική αυτουργία στις δύο πρώτες από τις ανωτέρω πράξεις του φερομένου ως φυσικού αυτουργού. Μετά τη νομότυπη περάτωση της κυρίας ανακρίσεως, με λήψη της απολογίας απάντων των κατηγορουμένων και γνωστοποίηση του πέρατος της ανακριτικής διαδικασίας προς αυτούς (ΚΠοινΔ 270 παρ.1 και 308 παρ.4), ο εισαγγελέας του παρόντος Συμβουλίου υπέβαλε προς αυτό τη σχετική δικογραφία με την κατά νόμο, από 28-7-2014 πρότασή του επί της ουσίας της υποθέσεως.

3. Σύμφωνα με το άρθρο 242 παρ.1 και 2 ΠΚ, «Υπάλληλος, που στα καθήκοντά του ανάγεται η έκδοση ή η σύνταξη δημόσιων εγγράφων, αν σε τέτοια έγγραφο βεβαιώνει ψευδώς περιστατικό, που μπορεί να έχει έννομες συνέπειες, τιμωρείται με φυλάκιση τουλάχιστον ενός έτους» και «Με την ίδια ποινή τιμωρείται ο υπάλληλος ο οποίος με πρόθεση νοθεύει, καταστρέφει, βλάπτει ή υπεξάγει έγγραφο που του εμπιστεύτηκαν ή του είναι προσιτό, λόγω της υπηρεσίας του». Σύμφωνα με τα άρθρα 13 περ. α' ΠΚ και 2 παρ.3 του ν. 3126/2003, «Υπάλληλος είναι εκείνος στον οποίο νόμιμα έχει ανατεθεί, έστω και προσωρινά, η άσκηση υπηρεσίας δημοσίας, δημοτικής ή κοινοτικής ή άλλου νομικού προσώπου δημοσίου δικαίου» και «Οι υπουργοί θεωρούνται υπάλληλοι κατά την έννοια του άρθρου 13 εδ. α' ΠΚ». Περαιτέρω, σύμφωνα με το άρθρο 13 περ. γ' ΠΚ, «Έγγραφο είναι κάθε γραπτό που προορίζεται ή είναι πρόσφορο να αποδείξει γεγονός, που έχει έννομη σημασία, όπως και κάθε σημείο που προορίζεται να αποδείξει ένα τέτοιο γεγονός». Γεγονός που έχει έννομη σημασία θεωρείται εκείνο, το οποίο, σύμφωνα με το νόμο, μπορεί να έχει επίδραση στη γένεση, ύπαρξη, διατήρηση, αλλοίωση ή απώλεια ενός δικαιώματος ή μιας έννομης σχέσης ή κατάστασης, δημοσίας ή ιδιωτικής φύσεως (ΑΠ 257/2014). Έτι περαιτέρω, σύμφωνα με το επόμενο εδάφιο του άρθρου 13 περ. γ' ΠΚ, «Έγγραφο είναι και κάθε μέσο το οποίο χρησιμοποιείται από υπολογιστή ή περιφερειακή μνήμη υπολογιστή, με ηλεκτρονικό, μαγνητικό

ή άλλο τρόπο, για εγγραφή, αποθήκευση, παραγωγή ή αναπαραγωγή στοιχείων, που δεν μπορούν να διαβαστούν άμεσα, όπως επίσης και κάθε μαγνητικό, ηλεκτρονικό ή άλλο υλικό στο οποίο εγγράφεται οποιαδήποτε πληροφορία, εικόνα, σύμβολο ή ήχος, αυτοτελώς ή σε συνδυασμό, εφ' όσον τα μέσα και τα υλικά αυτά προορίζονται ή είναι πρόσφορα να αποδείξουν γεγονότα που έχουν έννομη σημασία». Από το συνδυασμό των διατάξεων αυτών συνάγεται ότι για τη στοιχειοθέτηση του εγκλήματος της νοθέυσεως εγγράφου από υπάλληλο (ΠΚ 242 παρ.2) απαιτείται η με πρόθεση μερική καταστροφή, φθορά ή αλλοίωση αυτού, ώστε να επέρχεται μεταβολή του νοηματικού περιεχομένου του εγγράφου, η οποία ματαιώνει ή επηρεάζει την αρχική του αποδεικτική ισχύ. Η νόθευση μπορεί να τελεσθεί με σβήσιμο ή ξύσιμο μέρους του εγγράφου, με τροποποίηση γραμμάτων ή αριθμών, με διαγραφή ή προσθήκη φράσεων και με οποιονδήποτε άλλο τρόπο, με τον οποίο αλλοιώνεται το αρχικό νόημα του εγγράφου (ΣυμβΑΠ 827/2011). Εάν πρόκειται για ηλεκτρονικό ή άλλο έγγραφο, σύμφωνα με τη σύγχρονη τεχνολογία, τότε ως νόθευση νοείται οποιαδήποτε, μεταγενέστερη μαγνητική ή ηλεκτρονική επέμβαση σ' αυτό, με την οποία αλλοιώνεται και πάλι το νοηματικό περιεχόμενο. Τέλος, το αντίγραφο αποτελεί έγγραφο, εάν εμφανίζεται ότι έχει την ιδιότητα πιστού αντιγράφου του πρωτοτύπου, έστω και μη επικυρωμένου (ΟΛΑΠ 2/2000). Κατά συνέπεια, ο υπάλληλος, ο οποίος αντιγράφει το έγγραφο και κατά την αντιγραφή παραλείπει, με πρόθεση, ένα τμήμα αυτού ή, επί ηλεκτρονικής αντιγραφής, από το αντίγραφο, το οποίο ο ίδιος δημιουργεί, διαγράφει στη συνέχεια ένα τμήμα του αντιγραμμένου ηλεκτρονικού κειμένου, τελεί νόθευση, με την προϋπόθεση ότι θα εμφανίσει, ρητώς ή σιωπηρώς, κατά την περαιτέρω κυκλοφορία του αντιγράφου, ότι αυτό, το οποίο ο ίδιος δημιούργησε, είναι πιστό αντίγραφο του πρωτοτύπου. Υποκειμενικώς, απαιτείται δόλος, ο οποίος, για την πλημμεληματική υπόσταση του εγκλήματος, αρκεί να είναι και ενδεχόμενος (ΠΚ 27 παρ.1). Ο δράστης ενεργεί με δόλο, όταν γνωρίζει ότι πρόκειται για έγγραφο εμπιστευμένο σ' αυτόν ή προσιτό ως εκ της υπηρεσίας του και θέλει να προβεί στη νόθευση, προκειμένου να παραπλανηθεί κάποιος άλλος ως προς το γεγονός με έννομη σημασία, το οποίο, πριν από τη νόθευση, αποδεικνύει το έγγραφο.

4. Η ως άνω πράξη της νόθευσης εγγράφου από υπάλληλο τιμωρείται σε βαθμό πλημμελήματος. Εάν, όμως, ο υπαίτιος υπάλληλος είχε σκοπό να

προσπορίσει στον εαυτό του ή σε άλλον αθέμιτο όφελος ή να βλάψει παράνομα κάποιον τρίτο, επιβάλλεται κάθειρξη, με τον πρόσθετο όρο ότι το συνολικό όφελος ή η συνολική βλάβη υπερβαίνουν το ποσό των 120.000 ευρώ (ΠΚ 242 παρ.3, όπως αναπροσαρμόσθηκε ως προς το ύψος του ποσού με το άρθρο 24 παρ.1 περ. ζ' του ν. 4055/2012, που άρχισε να ισχύει από 2-4-2012, ήτοι μετά την τέλεση της πράξης που αποδίδεται στους κατηγορουμένους, αλλά εφαρμόζεται ως επεικέστερη διάταξη, ΠΚ 2 παρ.1). Για την κακουργηματική υπόσταση του εγκλήματος απαιτείται σκοπός οφέλους ή βλάβης («υπερχειλής υποκειμενική υπόσταση»), οπότε δεν αρκεί ο ενδεχόμενος δόλος. Τέλος, σύμφωνα με το άρθρο 1 παρ.1 και 2 του ν. 1608/1950, περί αυξήσεως των ποινών που προβλέπονται για τους καταχραστές του Δημοσίου, «Στον ένοχο των αδικημάτων που προβλέπονται στα άρθρα 216, 218, 235, 236, 237, 242, (256), 258, 372, 375 και 386 του Ποινικού Κώδικα, εφ' όσον αυτά στρέφονται κατά του Δημοσίου ή των νομικών προσώπων δημοσίου δικαίου ή κατά άλλου νομικού προσώπου από εκείνα που αναφέρονται στο άρθρο 263 Α του Ποινικού Κώδικα και το όφελος που πέτυχε ή επιδίωξε ο δράστης ή η ζημία που προξενήθηκε ή οπωσδήποτε απειλήθηκε στο Δημόσιο ή στα πιο πάνω νομικά πρόσωπα υπερβαίνει το ποσό των 50.000.000 δραχμών (όπως αναπροσαρμόσθηκε με το άρθρο 4 παρ.3 του ν. 2408/1996 και, ήδη, των 150.000 ευρώ, κατ' άρθρο 5 του ν. 2943/2001), επιβάλλεται η ποινή της κάθειρξης και, αν συντρέχουν ιδιαίζόντως επιβαρυντικές περιστάσεις, ιδίως αν ο ένοχος εξακολούθησε επί μακρό χρόνο την εκτέλεση του εγκλήματος ή το αντικείμενό του είναι ιδιαίτερα μεγάλης αξίας, επιβάλλεται η ποινή της ισόβιας κάθειρξης». Κατά την έννοια της διάταξης αυτής, ακόμη και αν ο δράστης δεν επιδίωξε όφελος οικονομικής φύσεως, η πράξη προσλαμβάνει κακουργηματικό χαρακτήρα, εφ' όσον στρέφεται κατά του Δημοσίου κλπ και εφ' όσον η ζημία που προκλήθηκε ή οπωσδήποτε απειλήθηκε υπερβαίνει το ποσό των 150.000 ευρώ. Για την εφαρμογή της επιβαρυντικής περίπτωσης του ν. 1608/1950 αρκεί ο δράστης να γνωρίζει ή να τελεί σε ενδεχόμενο δόλο ότι το όφελος, που πέτυχε ή επιδίωξε ή η ζημία, που προκλήθηκε ή οπωσδήποτε απειλήθηκε, υφίσταται κατά του Δημοσίου κλπ και προέρχεται από έγκλημα του άρθρου 1 παρ.1 αυτού (ΑΠ 1017/2011, ΑΠ 427/2005).

5. Σύμφωνα με το άρθρο 256 ΠΚ, «Υπάλληλος που κατά τον προσδιορισμό, την είσπραξη ή τη διαχείριση φόρων, δασμών, τελών ή άλλων

φορολογημάτων ή οποιωνδήποτε εσόδων ελαττώνει εν γνώσει του και για να ωφεληθεί ο ίδιος ή άλλος, τη δημόσια, τη δημοτική ή την κοινοτική περιουσία, της οποίας η διαχείριση τού είναι εμπιστευμένη, τιμωρείται: α) με φυλάκιση τουλάχιστον έξι μηνών, β) αν η ελάττωση είναι ιδιαίτερα μεγάλης αξίας, με φυλάκιση τουλάχιστον δύο ετών, γ) με κάθειρξη μέχρι δέκα ετών, αν: αα) ο υπαίτιος μεταχειρίστηκε ιδιαίτερα τεχνάσματα και η ελάττωση της περιουσίας είναι ιδιαίτερα μεγάλης αξίας, ανώτερη συνολικά των 30.000 ευρώ ή ββ) το αντικείμενο της πράξης έχει συνολική αξία μεγαλύτερη των 120.000 ευρώ» (όπως αναπροσαρμόσθηκε ως προς το ύψος του ποσού με το άρθρο 25 του ν. 4055/2012, που άρχισε να ισχύει από 2-4-2012, ήτοι μετά την τέλεση της πράξης που αποδίδεται στους κατηγορουμένους, αλλά εφαρμόζεται ως επεικέστερη διάταξη, ΠΚ 2 παρ.1). Από τις διατάξεις αυτές συνάγεται ότι για τη στοιχειοθέτηση του εγκλήματος της απιστίας περί την υπηρεσία απαιτείται α) η ιδιότητα του δράστη ως υπαλλήλου, κατά την έννοια του άρθρου 13 περ. α' ΠΚ (βλ. παραπάνω, αρ.3), στον οποίο είναι εμπιστευμένη η διαχείριση της δημόσιας κλπ περιουσίας, β) η με οποιαδήποτε πράξη ή παράλειψη του υπαλλήλου ελάττωση της περιουσίας αυτής, γ) η ελάττωση να επέρχεται κατά τον προσδιορισμό, την είσπραξη ή τη διαχείριση των φόρων και λοιπών εσόδων πάσης φύσεως του Δημοσίου κλπ, δ) άμεσος δόλος του υπαλλήλου («εν γνώσει», ΠΚ 27), που συνίσταται στη γνώση ότι με την πράξη ή την παράλειψή του επέρχεται η ελάττωση της δημόσιας κλπ περιουσίας και στη θέλησή του να την ελαττώσει και ε) σκοπός του δράστη να ωφεληθεί ο ίδιος ή άλλος («υπερχειλής υποκειμενική υπόσταση»). Αν και δεν είναι απαραίτητο το όφελος να έχει οικονομικό χαρακτήρα, αλλά ενδέχεται να είναι και άλλης φύσεως, σε κάθε περίπτωση, για να τελειωθεί το έγκλημα, η ελάττωση της δημόσιας κλπ περιουσίας, που δεν μπορεί παρά να είναι οικονομική, πρέπει να επέλθει. Εάν δεν επέλθει, υπάρχει αξιόποινη απόπειρα, με την προϋπόθεση ότι μεσολάβησε αρχή εκτελέσεως (ΠΚ 42 παρ.1 και 83). Ως ελάττωση, νοείται και η, κατά τη συνήθη πορεία των πραγμάτων, μη επαύξηση της δημόσιας κλπ περιουσίας, αφού η συμπεριφορά του υπαλλήλου κατά τον προσδιορισμό ή την είσπραξη των εσόδων μόνο υπό αυτήν την έννοια είναι δυνατό να γίνει αντιληπτή, ήτοι να εκδηλωθεί πριν από την εισροή του σχετικού πόρου στο δημόσιο ταμείο και να τη ματαιώσει ή να την περιορίσει (πρβλ. ΟΛΑΠ 2/2009). Η επίτευξη του οφέλους δεν είναι απαραίτητη, αλλά αρκεί η επιδίωξή του. Ως δημόσια κλπ περιουσία νοείται κάθε περιουσιακό στοιχείο του Δημοσίου κλπ, ανεξάρτητα

από τη φύση του ή το σκοπό που επιτελεί. Εφ' όσον επέρχεται ελάττωση και συντρέχουν οι λοιπές προϋποθέσεις, το αξιόποιο δεν αποκλείεται από το ότι ο υπάλληλος, στο πλαίσιο της υπηρεσίας του, είχε τη διακριτική ευχέρεια να αναλαμβάνει πρωτοβουλίες και να ενεργεί σύμφωνα με αυτές (ΑΠ 824/2013). Για τον κακουργηματικό χαρακτήρα της πράξης, η διαπίστωση ιδιαιτέρων τεχνασμάτων δεν είναι αναγκαία, εφ' όσον το οικονομικό αντικείμενο της πράξεως υπερβαίνει το ποσό των 120.000 ευρώ. Ακόμη και αν το όφελος που επιδιώχθηκε δεν ήταν οικονομικό, αλλά διαφορετικής φύσεως, η πράξη προσλαμβάνει κακουργηματικό χαρακτήρα εφ' όσον η ελάττωση της δημόσιας κλπ περιουσίας υπερβαίνει το ως άνω ποσό. Περαιτέρω, σύμφωνα με το τελευταίο εδάφιο του άρθρου 1 παρ.1 του ν. 1608/ 1950, «Στον ένοχο του αδικήματος που προβλέπεται ειδικώς από το άρθρο 256 του Ποινικού Κώδικα, τα παραπάνω [οι προβλεπόμενες επιβαρυντικές περιστάσεις] εφαρμόζονται μόνον όταν το αδίκημα στρέφεται κατά του Δημοσίου, των οργανισμών τοπικής αυτοδιοίκησης και των νομικών προσώπων δημοσίου δικαίου», ήτοι όχι και των λοιπών νομικών προσώπων που αναφέρονται στο άρθρο 263Α ΠΚ. Κατά συνέπεια, δεδομένου του ότι η απιστία στην υπηρεσία εξ ορισμού στρέφεται σε βάρος της δημόσιας, δημοτικής ή κοινοτικής περιουσίας, εφ' όσον διαπιστώνεται προκληθείσα ή απειληθείσα βλάβη σε βάρος της εν λόγω περιουσίας, υπέρτερη του ποσού των 150.000 ευρώ, ανακύπτει ζήτημα εφαρμογής των επιβαρυντικών περιστάσεων του ν. 1608/1950 (βλ. παραπάνω, αρ.4).

6. Σύμφωνα με το άρθρο 259 ΠΚ, «Υπάλληλος που με πρόθεση παραβαίνει τα καθήκοντα της υπηρεσίας του με σκοπό να προσπορίσει στον εαυτό του ή σε άλλον παράνομο όφελος ή να βλάψει το κράτος ή κάποιον άλλον τιμωρείται με φυλάκιση μέχρι δύο ετών, αν η πράξη δεν τιμωρείται με άλλη ποινική διάταξη». Από τη διάταξη αυτή, που έχει επικουρικό χαρακτήρα, συνάγεται ότι για τη συγκρότηση του εγκλήματος της παραβάσεως καθήκοντος, δράστης του οποίου είναι υπάλληλος κατά την έννοια του άρθρου 13 περ. α' ΠΚ (βλ. παραπάνω, αρ.3), απαιτούνται: α) παράβαση υπηρεσιακού καθήκοντος, το οποίο καθορίζεται με νόμο ή με διοικητική πράξη ή με ιδιαίτερες οδηγίες της προϊσταμένης αρχής ή ενυπάρχει στη φύση της υπηρεσίας του υπαλλήλου, β) πρόθεση του δράστη, δηλαδή άμεσος δόλος, που περιέχει τη θέληση παραβάσεως του καθήκοντος της υπηρεσίας και γ) σκοπός

του δράστη να προσπορίσει στον εαυτό του ή σε άλλον παράνομο όφελος ή να βλάψει το κράτος ή κάποιον τρίτο («υπερχειλής υποκειμενική υπόσταση»). Η επίτευξη του σκοπού δεν απαιτείται για την πραγμάτωση του εγκλήματος. Το όφελος ή η βλάβη δεν είναι απαραίτητο να έχουν υλικό, αλλά αρκεί να έχουν και μη περιουσιακό περιεχόμενο (ΑΠ 1721/2002, ΑΠ 1780/2002). Εν τούτοις, πρέπει να συνδέονται αιτιωδώς με τη συμπεριφορά του δράστη. Εφ' όσον η παράβαση καθήκοντος έγινε για άλλο σκοπό ή με κανένα σκοπό ή η ωφέλεια ή η βλάβη επέρχεται ως συμπτωματική συνέπεια της παράβασης, δεν τελείται το έγκλημα (ΑΠ 1270/2003).

7. Σύμφωνα με το άρθρο 46 παρ.1 περ. α' ΠΚ, «Με την ποινή του αυτουργού τιμωρείται όποιος με πρόθεση προκάλεσε σε άλλον την απόφαση να εκτελέσει την άδικη πράξη που διέπραξε». Από τη διάταξη αυτή συνάγεται ότι για την ύπαρξη ηθικής αυτουργίας απαιτούνται: α) πρόκληση από τον ηθικό αυτουργό σε κάποιον άλλον της απόφασης να διαπράξει ορισμένη άδικη πράξη, β) διάπραξη από άλλον της πράξεως αυτής και γ) δόλος του ηθικού αυτουργού, δηλαδή ηθελημένη πρόκληση της αποφάσεως για τη διάπραξη από τον άλλο της αντικειμενικής υποστάσεως ορισμένου εγκλήματος με γνώση, θέληση ή αποδοχή της συγκεκριμένης εγκληματικής πράξεως. Η πρόκληση της αποφάσεως αυτής μπορεί να γίνει με οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο, όπως, με προτροπές ή συμβουλές, με απειλή ή αξιοποίηση οποιασδήποτε πλάνης του φυσικού αυτουργού, με πειθώ ή φορτικότητα, με την επιβολή ή επιρροή λόγω της ιδιότητας, της θέσεως ή της σχέσεως του ηθικού με το φυσικό αυτουργό κλπ. Υποκειμενικώς απαιτείται δόλος, ο οποίος συνίσταται στην εκ μέρους του ηθικού αυτουργού συνείδηση περί της πράξεως, στην οποία παρακινεί το φυσικό αυτουργό, χωρίς να είναι αναγκαίος ο καθορισμός αυτής μέχρι λεπτομερειών, αρκεί δε και ενδεχόμενος δόλος, εκτός αν για την υποκειμενική θεμελίωση του τελούμενου εγκλήματος απαιτείται άμεσος ή υπερχειλής δόλος, οπότε αυτός πρέπει να συντρέχει και στο πρόσωπο του ηθικού αυτουργού (ΑΠ 966/2012, ΣυμβΑΠ 463/2012). Τέλος, για την κατάφαση αποχρωσών ενδείξεων σε βάρος του φερομένου ως ηθικού αυτουργού είναι αναγκαία η διαπίστωση στοιχείων (ήτοι, συγκεκριμένων πραγματικών περιστατικών, ακόμη και χωρίς λεπτομέρειες), ως προς τον τρόπο, με τον οποίο ενήργησε ο δράστης και ως προς τα μέσα, τα οποία χρησιμοποίησε, προκειμένου να προκαλέσει στο φυσικό αυτουργό την απόφαση τέλεσης της

άδικης πράξης που εκείνος διέπραξε (ΑΠ 129/2013).

8. Στην προκειμένη περίπτωση, από το αποδεικτικό υλικό που έχει συλλεγεί κατά την προδικασία ενώπιον της Βουλής των Ελλήνων και του αρεοπαγίτη ανακριτή και, συγκεκριμένα, από τις καταθέσεις απάντων των μαρτύρων, από όλα τα έγγραφα και πειστήρια που έχουν ενταχθεί στη δικογραφία, από τις εκθέσεις πραγματογνωμοσύνης που συντάχθηκαν από τη Διεύθυνση Εγκληματολογικών Ερευνών (ΔΕΕ) της ΕΛΑΣ α) 3022/21/2686/1-δ από 9-2-2013, β) 3022/21/2686/2-β από 14-4-2013, γ) 3022/21/ 2686/2-δ από 11-6-2013 και δ) 3022/21/2686/3-β από 12-6-2013, σε συνδυασμό και με τις απολογίες των κατηγορουμένων, καθώς και τα όσα αυτοί ανέφεραν στα απολογητικά τους υπομνήματα και στην ενώπιον του Συμβουλίου αυτοπρόσωπη εμφάνισή τους, αποχρώντως προκύπτουν, κατά την κρίση του Συμβουλίου, τα εξής: Σε χρόνο που δεν διαπιστώθηκε ακριβώς, αλλά τοποθετείται περί την άνοιξη του έτους 2010, η Εθνική Υπηρεσία Πληροφοριών (ΕΥΠ), δια του τότε προϊσταμένου αυτής, Κωνσταντίνου Μπίκα, μετέφερε στον τότε Υπουργό Οικονομικών, ήδη κατηγορούμενο Γεώργιο Παπακωνσταντίνου, πληροφορία, την οποία είχε λάβει από την αντίστοιχη αρχή της Γαλλίας και σύμφωνα με την οποία το Υπουργείο Οικονομικών της Γαλλίας κατείχε και επεξεργαζόταν ένα σύνολο ηλεκτρονικών αρχείων, που αναφερόταν διεθνώς ως «λίστα Falciani». Τα αρχεία αυτά περιλάμβαναν στοιχεία που αφορούσαν σε πελάτες της τράπεζας «HSBC» και καλύπτονταν από το τραπεζικό απόρρητο, είχαν, όμως, υποκλαπεί από πρώην υπάλληλο της τράπεζας, στη Γενεύη της Ελβετίας. Μεταξύ αυτών, εφέρετο ότι υπήρχαν και αρχεία με στοιχεία φυσικών και νομικών προσώπων, τα οποία συνδέονταν, φορολογικά, με την Ελλάδα. Σύμφωνα με την πληροφορία, κάποιες ευρωπαϊκές χώρες είχαν ήδη αξιοποιήσει αρχεία της «λίστας Falciani», που αναφέρονταν σε δικούς τους φορολογούμενους, κατά την αναζήτηση φορολογητέας ύλης, με σημαντικά, μάλιστα, δημοσιονομικά αποτελέσματα, αφού προηγουμένως είχαν λάβει από τις γαλλικές αρχές τα στοιχεία που τις ενδιέφεραν. Ο κατηγορούμενος Γ. Παπακωνσταντίνου έδειξε ενδιαφέρον για την πληροφορία και, σε υπηρεσιακή συνάντηση που είχε, στο καλοκαίρι του ίδιου έτους, με την ομόλογό του, τότε Υπουργό Οικονομικών της Γαλλίας, Κριστίν Λαγκάρντ, διερεύνησε τη διάθεσή της να συγκατατεθεί στη διαβίβαση, προς τις ελληνικές αρχές, του μέρους των αρχείων που αφορούσαν σε

φορολογούμενους στην Ελλάδα. Η Κ. Λαγκάρντ, αρχικώς, επιφυλάχθηκε και, αργότερα, απάντησε, προφορικά, ότι η υπηρεσία της θα μπορούσε να διαβιβάσει στην Ελλάδα τα αρχεία που την ενδιέφεραν. Κατόπιν, ο κατηγορούμενος Γ. Παπακωνσταντίνου έδωσε εντολή στον τότε γενικό γραμματέα του υπουργείου του, Ηλία Πλασκοβίτη, να κινήσει τη σχετική διοικητική διαδικασία με το γάλλο ομόλογό του. Πράγματι, την 13-9-2010, με έγγραφο που υπογράφει ο Η. Πλασκοβίτης και με την επίκληση του άρθρου 23 της από 21-8-1963 φορολογικής σύμβασης μεταξύ Ελλάδος και Γαλλίας και του άρθρου 21 της από 19-12-1977 Οδηγίας 77/799/ΕΕ, η ελληνική πλευρά ζήτησε, στο πλαίσιο διοικητικής συνδρομής, πληροφορίες και στοιχεία φορολογικού περιεχομένου από τη Γενική Διεύθυνση Δημοσίων Οικονομικών της Γαλλίας. Η γαλλική πλευρά, δεδομένης και της συναίνεσης της Κ. Λαγκάρντ, ανταποκρίθηκε σύντομα. Η αρμόδια υπηρεσία του Υπουργείου Οικονομικών της Γαλλίας, την 29-9-2010 και περί ώρα 11.00, ύστερα από προσυνεννόηση, απέστειλε και παρέδωσε στον πρεσβευτή της χώρας μας στο Παρίσι, Κωνσταντίνο Χαλαστάνη, μέσα σε κλειστό φάκελο, ένα ψηφιακό δίσκο αποθήκευσης ηλεκτρονικών αρχείων CD, στον οποίο είχαν μετεγγραφεί τα αιτηθέντα στοιχεία. Ο φάκελος συνοδευόταν από έγγραφο της αποστέλλουσας αρχής, επί του οποίου υπέγραψε για την παραλαβή ο Κ. Χαλαστάνης. Κατόπιν, ο ίδιος, χωρίς να ανοίξει το φάκελο, τον απέστειλε αυθημερόν στο γραφείο του τότε Υπουργού Οικονομικών, «χέρι με χέρι» με υπάλληλο της πρεσβείας (τον κλητήρα Πέτρο Σκληρό, που ερχόταν με ολιγοήμερη άδεια στην Ελλάδα), ο οποίος έφθασε στο Υπουργείο περί ώρα 19:00 της ίδιας ημέρας. Η διαβίβαση και παραλαβή των αιτηθέντων στοιχείων με τον τρόπο αυτό έγινε ύστερα από υπόδειξη του κατηγορουμένου Γ. Παπακωνσταντίνου, ο οποίος, περί τα μέσα Σεπτεμβρίου 2010, είχε βρεθεί στο Παρίσι και είχε δώσει, προφορικά, τις σχετικές οδηγίες, χωρίς να αναφέρει οτιδήποτε για το περιεχόμενο της αλληλογραφίας. Ο υπάλληλος της πρεσβείας παρέδωσε, ενυπογράφως, το φάκελο στη διευθύντρια (Χρυσή Χατζή) του γραφείου του κατηγορουμένου Γ. Παπακωνσταντίνου, η οποία τον φύλαξε μέχρι την επάνοδο του Υπουργού εκεί, κατά τις τελευταίες νυκτερινές ώρες της 29-9-2010, οπότε και τον έδωσε στον ίδιο. Η παραλαβή του φακέλου ουδέποτε πρωτοκολλήθηκε στο Υπουργείο Οικονομικών. Ο κατηγορούμενος Γ. Παπακωνσταντίνου, μόλις παρέλαβε τον κλειστό φάκελο, αποσύρθηκε στο γραφείο του, στο Υπουργείο, όπου, με τη χρήση ηλεκτρονικού υπολογιστή (Η/Υ) που υπήρχε εκεί και έφερε ως όνομα

χρήστη τις λέξεις «windows user», αντέγραψε το σύνολο του περιεχομένου του ψηφιακού δίσκου CD, που μόλις είχε παραλάβει, σε φορητή μονάδα αποθήκευσης USB. Όπως διαπιστώθηκε εκ των υστέρων, επρόκειτο για δύο χιλιάδες εξήντα δύο (2.062) ηλεκτρονικά αρχεία (files), που βρίσκονταν σε ηλεκτρονικό φάκελο (folder) με την ονομασία «GREECE», συνιστούσαν καρτέλες κίνησης λογαριασμών και αντιστοιχούσαν σε ανάλογο αριθμό φυσικών και νομικών προσώπων, τα οποία φέρονταν να έχουν δοσοληψία με την τράπεζα «HSBC», στη Γενεύη της Ελβετίας, κατά το χρονικό διάστημα από τον Οκτώβριο 2005 μέχρι το Φεβρουάριο 2007. Όπως αναφέρεται στην από 9-2-2013 έκθεση εργαστηριακής πραγματογνωμοσύνης, κατά τις πρώτες ώρες της 30-9-2010 και συγκεκριμένα από ώρα 00:28:53 έως 00:54:10, μέσω του Η/Υ που έφερε ως όνομα χρήστη τις λέξεις «windows user», ανοίχθηκαν προς ανάγνωση και κλείσθηκαν χωρίς αποθήκευση 24 από τα αρχεία, που υπήρχαν γραμμένα στο CD. Το άνοιγμα των αρχείων αυτών δεν έγινε τυχαία, αλλά με εντολή αναζήτησης αρχείων δια της χρήσεως των λέξεων «Parandreu», «Paraconstantin» και «Kozani», πράγμα το οποίο προκύπτει από το ότι στα αρχεία, που έχουν ανοιχθεί, απαντώνται οι λέξεις αυτές.

9. Από το υπάρχον αποδεικτικό υλικό, αποχρώντως προκύπτουν ακόμη και τα εξής: Περί τα τέλη Δεκεμβρίου 2010, ο κατηγορούμενος Γ. Παπακωνσταντίνου, θέλοντας να αρχίσει τη σταδιακή αξιοποίηση των πληροφοριών που είχαν περιέλθει στην κατοχή του, παρέδωσε στο Γεώργιο Αγγελόπουλο, σύμβουλο και συνεργάτη του στο Υπουργείο Οικονομικών, τον ψηφιακό δίσκο CD και του ζήτησε, χωρίς ειδικότερη εξήγηση, αφ' ενός να υπολογίσει το συνολικό ποσό των λογαριασμών, που εμφανίζονται στα περιεχόμενα αρχεία και αφ' ετέρου να συντάξει κατάλογο με τα ονόματα των προσώπων, που φέρονται ως δικαιούχοι των μεγαλύτερων κεφαλαίων. Ο Γ. Αγγελόπουλος εκτέλεσε την εντολή και, μετά από λίγες ημέρες, επέστρεψε το CD με τα αιτηθέντα στοιχεία, από τα οποία προέκυπτε ότι το συνολικό ποσό των λογαριασμών ήταν περίπου 2 δισεκατομμύρια δολάρια και ότι το ήμισυ, περίπου, του ποσού αυτού ανήκε σε είκοσι, περίπου, πρόσωπα, τα στοιχεία των οποίων ο εν λόγω συνεργάτης καταχώρησε σε ιδιαίτερο σημείωμα. Μετά την επιστροφή του CD εκ μέρους του Γ. Αγγελόπουλου, ο κατηγορούμενος Γ. Παπακωνσταντίνου, όπως ο ίδιος αναφέρει, το παρέδωσε σε κάποιον από τους υπαλλήλους του γραφείου του, προκειμένου να το φυλάξει με ασφάλεια.

Έκτοτε, όμως, αγνοείται ο συγκεκριμένος ψηφιακός δίσκος. Κανένας από τους τότε υπαλλήλους του γραφείου του, οι οποίοι ρωτήθηκαν σχετικά κατά την εξέτασή τους ενώπιον της Προανακριτικής Επιτροπής της Βουλής, δεν γνώριζε οτιδήποτε. Ο κατηγορούμενος πρώην υπουργός, κατά την αυτοπρόσωπη εμφάνισή του ενώπιον του Συμβουλίου, εξέφρασε τη λύπη του για την απώλεια του ψηφιακού δίσκου, αρνήθηκε την εκ μέρους αυτού καταστροφή του, υποστήριξε ότι ποτέ δεν χάθηκε κάτι άλλο από το γραφείο του, είπε ότι δεν μπορούσε να θυμηθεί σε ποιον από τους υπαλλήλους είχε δώσει προς φύλαξη το CD, αλλ' ότι έτρεφε προς όλους την ίδια εμπιστοσύνη και, τελικά, απέδωσε την απώλεια στο γεγονός ότι ο ψηφιακός δίσκος δεν έφερε κανένα διακριτικό γνώρισμα ούτε και συνοδευόταν από κάποιο έγγραφο. Ως εκ τούτου, είπε, κάπου θα παράπεσε, προφανώς κατά την αποχώρησή του από το Υπουργείο.

10. Από το υπάρχον αποδεικτικό υλικό, αποχρώντως προκύπτουν ακόμη και τα εξής: Περί τις αρχές Ιανουαρίου 2011, ο κατηγορούμενος Γ. Παπακωνσταντίνου παρέδωσε στον τότε Ειδικό Γραμματέα του Σώματος Δίωξης Οικονομικού Εγκλήματος (στο εξής αναφέρεται ως ΣΔΟΕ), Ιωάννη Καπελήρη, χωρίς κάποιο διαβιβαστικό έγγραφο, τον κατάλογο των ονομάτων που είχε συντάξει ο Γ. Αγγελόπουλος, δίδοντάς του την προφορική εντολή να ελέγξει το «φορολογικό προφίλ» των προσώπων αυτών και να τον ενημερώσει. Μετά από λίγες ημέρες, ο Ι. Καπελήρης ανέφερε στον κατηγορούμενο ότι οι πρώτες διαπιστώσεις για τα εν λόγω πρόσωπα ήσαν τέτοιες, που επέβαλαν τη διενέργεια λεπτομερούς οικονομικού ελέγχου. Επακολούθησε, την 24-1-2011, σύσκεψη του κατηγορουμένου, ως Υπουργού Οικονομικών, με υπηρεσιακούς παράγοντες, μεταξύ των οποίων οι προαναφερθέντες Η. Πλασκοβίτης και Ι. Καπελήρης, κατά τη διάρκεια της οποίας ο κατηγορούμενος τους ενημέρωσε για την κατοχή του ψηφιακού δίσκου CD με τα αποθηκευμένα ηλεκτρονικά αρχεία λογαριασμών φορολογουμένων ελληνικού ενδιαφέροντος στην τράπεζα «HSBC», στη Γενεύη. Οπότε, από κοινού, αναζητήθηκε τρόπος προς φορολογική αξιοποίηση των υπάρχοντων στοιχείων. Από τον τότε παριστάμενο νομικό σύμβουλο του Υπουργείου (Αναστάσιο Μπάνο) υποστηρίχθηκε ότι, λόγω υποκλοπής των στοιχείων και παραβίασης του τραπεζικού απορρήτου, υπήρχε νομική αδυναμία αποδεικτικής χρησιμοποίησης των σχετικών πληροφοριών. Κατόπιν αυτού, ο μεν Η. Πλασκοβίτης, ως Γενικός Γραμματέας του Υπουργείου

Οικονομικών, ανέλαβε να προωθήσει το ζήτημα της συνάψεως διακρατικής συμφωνίας μεταξύ Ελλάδος και Ελβετίας για τη φορολόγηση καταθέσεων ημεδαπών σε ελβετικές τράπεζες, στον δε Ι. Καπελέρη, ως Ειδικό Γραμματέα του ΣΔΟΕ, δόθηκε προφορική εντολή να προχωρήσει σε οικονομικό έλεγχο των προσώπων, που είχαν ήδη επισημανθεί. Ο Ι. Καπελέρης, χωρίς να επιχειρήσει περαιτέρω ενέργειες σχετικώς, αποχώρησε από το ΣΔΟΕ περί τις αρχές Μαρτίου 2011, όταν μετακινήθηκε σε θέση προϊσταμένου ετέρας υπηρεσίας. Περί τις αρχές Μαΐου 2011, στη θέση του Ειδικού Γραμματέα του ΣΔΟΕ τοποθετήθηκε ο Ιωάννης Διώτης. Περί τα μέσα Ιουνίου του ίδιου έτους, λόγω του επελθόντος κυβερνητικού ανασχηματισμού, ο κατηγορούμενος Γ. Παπακωνσταντίνου έπαυσε να έχει την ιδιότητα του Υπουργού Οικονομικών. Τότε, με πρόσωπο της εμπιστοσύνης του, απέστειλε προς τον Ι. Διώτη το USB, στο οποίο είχε αντιγράψει το περιεχόμενο του CD, αφήνοντας, σιωπηρώς, να εννοηθεί ότι πρόκειται για πιστό αντίγραφο του CD, το οποίο είχε παραλάβει από τους Γάλλους πριν από 9 περίπου μήνες και για το οποίο είχε προηγηθεί κάποια συζήτηση μεταξύ τους. Ο Ι. Διώτης, καταθέτοντας σχετικώς, διευκρίνισε ότι ήταν αυτονόητο γι' αυτόν το ότι, με αφορμή το περιεχόμενο του USB και με την ιδιότητα, που αυτός είχε τότε, έπρεπε να διενεργήσει οικονομικό έλεγχο. Ο Ι. Διώτης, την 8-7-2011, δημιούργησε μέσω του φορητού Η/Υ (laptop), που χρησιμοποιούσε στο γραφείο του Ειδικού Γραμματέα του ΣΔΟΕ, ένα αντίγραφο του περιεχομένου του USB, που είχε παραλάβει από τον κατηγορούμενο υπουργό, μέσα σε άλλο USB, που προμηθεύτηκε εκείνη την ημέρα. Αυτό το άλλο USB είναι το πειστήριο, που υπάρχει στη δικογραφία και επισημαίνεται στις εκθέσεις πραγματογνωμοσύνης ως «Π1-USB». Κατόπιν, όπως ο ίδιος κατέθεσε, κατέστρεψε το USB, που είχε παραλάβει, διότι αφ' ενός δεν του ήταν, πλέον, χρήσιμο και αφ' ετέρου ήθελε να αποτρέψει τυχόν διαρροή του περιεχομένου του. Το αντίγραφο που κατασκεύασε, σε χρόνο που δεν διαπιστώθηκε ακριβώς, αλλά δεν απέχει πολύ από την ως άνω ημερομηνία, το παρέδωσε στον Ευάγγελο Βενιζέλο, ο οποίος ήταν ήδη Υπουργός Οικονομικών και, με την ιδιότητα αυτή, πολιτικώς προϊστάμενός του. Ο τελευταίος το διατήρησε στην κατοχή του για περίπου 15 μήνες, οπότε, μετά από δημοσιογραφικό θόρυβο, που δημιουργήθηκε κατά το Σεπτέμβριο του επομένου έτους, παρέδωσε το «Π1-USB» στο γραφείο του Πρωθυπουργού. Αυτό συνέβη την 2-10-2012 και την ίδια μέρα, με επίσημη, σχετική αλληλογραφία, το «Π1-USB» απεστάλη από το γραφείο του Πρωθυπουργού στο

Στυλιανό Στασινόπουλο, που είχε τοποθετηθεί ήδη στη θέση του Ειδικού Γραμματέα του ΣΔΟΕ, «για τις δικές του ενέργειες».

11. Από το υπάρχον αποδεικτικό υλικό, αποχρώντως προκύπτουν ακόμη και τα εξής: Λόγω του ότι ο πρωτότυπος, ψηφιακός δίσκος αποθήκευσης CD, που είχε περιέλθει στην κατοχή του κατηγορουμένου Γ. Παπακωνσταντίνου από το Υπουργείο Οικονομικών της Γαλλίας, δεν μπορούσε να βρεθεί, την 12-10-2012, ο τότε Υπουργός Οικονομικών, Ιωάννης Στουρνάρας, κίνησε επίσημη διαδικασία λήψεως δευτέρου «πρωτοτύπου», από την ίδια πηγή. Πράγματι, την 20-12-2012, τριμελής επιτροπή της ελληνικής πλευράς παρέλαβε, στο Παρίσι, από την αρμόδια υπηρεσία του εκεί Υπουργείου Οικονομικών, νέο CD, το οποίο την επομένη, 21-12-2012, παραδόθηκε στο Σ. Στασινόπουλο. Αυτό το νέο CD, που χορηγήθηκε από τους Γάλλους ως του αυτού περιεχομένου με το απολεσθέν πρώτο, το οποίο, προ διετίας περίπου, είχε αποσταλεί στον κατηγορούμενο πρώην υπουργό, είναι το έτερο πειστήριο, που υπάρχει στη δικογραφία και επισημαίνεται στις εκθέσεις πραγματογνωμοσύνης ως «Π2-CD_RW». Τότε, διαπιστώθηκε ότι στο «Π2-CD_RW» υπάρχουν αποθηκευμένα δύο χιλιάδες εξήντα δύο (2.062) αρχεία ηλεκτρονικών λογιστικών φύλλων, ενώ στο «Π1-USB» υπάρχουν δύο χιλιάδες πενήντα εννέα (2.059). Τα τρία, επί πλέον, αρχεία, που υπάρχουν στο «Π2-CD_RW», φέρουν τις ονομασίες αποθήκευσης (file names) α) «B9010138503.xls», β) «B9010140694.xls» και γ) «B9010140695.xls» και αφορούν, αντίστοιχα, στους α) Ανδρέα Ρωσσώνη του Ιωάννη, σύζυγο της Μαρίας Παπακωνσταντίνου του Μιχαήλ, πρώτης εξαδέλφης του κατηγορουμένου Γ. Παπακωνσταντίνου, β) Συμεών Σικιαρίδη του Ιωάννη, σύζυγο της Ελένης Παπακωνσταντίνου του Μιχαήλ, πρώτης εξαδέλφης του κατηγορουμένου Γ. Παπακωνσταντίνου και γ) Ελένη Παπακωνσταντίνου του Μιχαήλ, σύζυγο Συμεών Σικιαρίδη, πρώτη εξαδέλφη του κατηγορουμένου Γ. Παπακωνσταντίνου. Η απουσία των εν λόγω τριών αρχείων από το «Π1-USB» υποδηλώνει ότι αυτά διαγράφηκαν μετά την αντιγραφή του περιεχομένου του πρώτου CD στο USB που δημιούργησε ο κατηγορούμενος Γ. Παπακωνσταντίνου και πριν από τη μεταγραφή του περιεχομένου του εν λόγω USB, στη φορητή μονάδα αποθήκευσης USB που δημιούργησε ο Ι. Διώτης (δηλαδή, στο πειστήριο «Π1-USB»). Αυτό προέκυψε εργαστηριακά, διότι στο «Π1-USB» δεν υπάρχουν ίχνη των ως άνω τριών αρχείων. Τέτοια ίχνη δεν θα μπορούσαν να έχουν

απαλειφθεί, εάν η διαγραφή των τριών αρχείων είχε γίνει μετά τη μεταγραφή τους στο «Π1-USB». Εξ αυτού συνάγεται ότι το περιεχόμενο του USB που δημιούργησε ο κατηγορούμενος Γ. Παπακωνσταντίνου νοθεύθηκε από πρόσωπο, το οποίο είχε λόγο να μην υπάρχουν τα ως άνω τρία αρχεία μεταξύ αυτών, που είχαν υποκλαπεί από την τράπεζα «HSBC» και είχαν περιέλθει στις ελληνικές αρχές, ως περιεχόμενο του πρώτου CD.

12. Από το υπάρχον αποδεικτικό υλικό, σύμφωνα με την κρίση της πλειοψηφίας των μελών του Συμβουλίου, αποχρώντως προκύπτουν ακόμη και τα εξής: Το πρόσωπο, που επέφερε τη νόθευση, είναι ο κατηγορούμενος Γ. Παπακωνσταντίνου, ο οποίος, με την ενέργειά του, αφ' ενός απέβλεπε στην αποφυγή βλάβης της πολιτικής του εικόνας, ως Υπουργού Οικονομικών, η οποία θα μπορούσε να επέλθει με την αποκάλυψη ότι συγγενείς του αναφέρονταν ως δικαιούχοι λογαριασμών στη «λίστα Falciani» και αφ' ετέρου επιδίωκε την εξυπηρέτηση των εν λόγω συγγενών του, με την αποτροπή φορολογικού ελέγχου εις βάρος τους. Ο έλεγχος αυτός, που πραγματοποιήθηκε μετά την αποκάλυψη της νόθευσης, εμφάνισε ότι, κατά το χρονικό διάστημα από 1-1-1997 έως 31-12-2011, είχε αποκρυσταλλωθεί φορολογητέα ύλη από εισοδήματα, που ανέρχονταν ως προς α) τον Ανδρέα Ρωσσώνη του Ιωάννη, στο ποσό των 1.457.210,48 ευρώ, β) τον Συμεών Σικιαρίδη του Ιωάννη, στο ποσό των 1.666.318,05 ευρώ και γ) την Ελένη Παπακωνσταντίνου του Μιχαήλ, στο ποσό των 2.987.660,08 ευρώ. Ακόμη, ο έλεγχος εμφάνισε ότι το όφελος, που θα αποκόμιζαν οι εν λόγω συγγενείς του κατηγορουμένου και η αντίστοιχη ζημία, η οποία απειλήθηκε σε βάρος του Δημοσίου και η οποία συνίστατο στο ποσό των αναλογούντων στα ως άνω εισοδήματα φόρων, υπερέβαιναν, για τον καθένα τους, χωρίς τις προσαυξήσεις, το ποσό των εκατόν πενήντα χιλιάδων (150.000) ευρώ, δεδομένου του ότι, με βάση τους μικρότερους για τα εν λόγω εισοδήματα φορολογικούς συντελεστές (30% για τους δύο πρώτους και 40% για την τρίτη), το ποσό αυτό δεν μπορούσε να είναι κατώτερο των τετρακοσίων τριάντα χιλιάδων (430.000) ευρώ για τον Ανδρέα Ρωσσώνη, των πεντακοσίων χιλιάδων (500.000) ευρώ για τον Συμεών Σικιαρίδη και του ενός εκατομμυρίου (1.000.000) ευρώ για την Ελένη Παπακωνσταντίνου και, συνολικά, του ενός εκατομμυρίου εννιακοσίων τριάντα χιλιάδων (1.930.000) ευρώ και για τους τρεις μαζί. Έτσι, η ζημία, που απειλήθηκε σε βάρος του Δημοσίου, λόγω του ύψους της και της σημασίας, την οποία το ως άνω,

συνολικό ποσό έχει, αντικειμενικά, στις συναλλαγές, θεωρείται, ευλόγως, ιδιαίτερα μεγάλη. Ο ισχυρισμός του κατηγορουμένου Γ. Παπακωνσταντίνου, ότι δεν προέβη αυτός στην ένδικη νόθευση και ο υπαινιγμός του, ότι αυτή έγινε από άλλο πρόσωπο, για να ενοχοποιηθεί ο ίδιος, δεν κρίνεται πειστικός, προεχόντως, διότι προϋποθέτει και ερείδεται στην ταυτόχρονη συρροή πέντε απίθανων συμπτώσεων και, ειδικότερα: α) Της συμπτώσεως: να μην ενθυμείται ο κατηγορούμενος σε ποιον υπάλληλο του γραφείου του παρέδωσε τον απολεσθέντα ψηφιακό δίσκο CD, παρόλο που για την απόκτησή του είχε προηγηθεί η εντελώς ασυνήθης και περίπλοκη διαδικασία, η οποία προαναφέρθηκε και στην οποία ανεμίχθησαν υπουργοί, μυστικές υπηρεσίες, διπλωμάτες και διοικητικοί υπάλληλοι. β) Της συμπτώσεως: κανένας υπάλληλος του γραφείου του κατηγορουμένου να μην ενθυμείται οτιδήποτε για την τύχη του εν λόγω ψηφιακού δίσκου και, κυρίως, εκείνος εξ αυτών, στον οποίο υποτίθεται ότι δόθηκε για να τον φυλάξει με ασφάλεια, ο τελευταίος δε να επέδειξε τόση αδιαφορία περί αυτού, ώστε να τον απολέσει και να μην ενδιαφερθεί να τον αναζητήσει, ως εάν επρόκειτο για πράγμα ασήμαντο ή άχρηστο. γ) Της συμπτώσεως: ένα άλλο πρόσωπο να συνέλαβε ως ιδέα και να υλοποίησε στη συνέχεια εγκληματικό σχέδιο με στόχο να εκθέσει τον κατηγορούμενο και συγκεκριμένα να προβεί στη νόθευση της παραχθείσης (με βάση το CD) φορητής μονάδας αποθήκευσης USB, με την απάλειψη εξ αυτής των σχετικών με τους τρεις συγγενείς αυτού στοιχείων. δ) Της συμπτώσεως: το υποτιθέμενο αυτό πρόσωπο να θεώρησε δεδομένο ότι, όταν θα αποκαλυπτόταν η νόθευση και θα φαινόταν εκτεθειμένος ο κατηγορούμενος, ο τελευταίος δεν θα μπορούσε να αποδείξει την εις βάρος του εγκληματική ενέργεια συγκρίνοντας το ανόθευτο CD με το νοθευμένο USB. Και ε) Της συμπτώσεως: αυτή η παράξενη και παρακινδυνευμένη υπόθεση του περιέργου αυτού δράστη να επιβεβαιωθεί στη συνέχεια πλήρως λόγω απωλείας του CD στο γραφείο του κατηγορουμένου. Εξ άλλου, το γεγονός ότι ο Ι. Διώτης, στις καταθέσεις που κατά καιρούς έδωσε, προέβη σε παλινωδίες ως προς το χρόνο, κατά τον οποίο η φορητή μονάδα αποθήκευσης USB περιήλθε και παρέμεινε στην κατοχή του, αυτό και μόνο και χωρίς να συνδυάζεται με άλλη, συγκεκριμένη και ευλογοφανή εκδοχή αλλοιώσεως του περιεχομένου του εν λόγω USB από τρίτο πρόσωπο, δεν αρκεί για να κλονίσει την κρίση περί υπάρξεως αποχρωσών ενδείξεων, όπως αυτές έχουν ήδη εκτεθεί, ότι ο κατηγορούμενος Γ. Παπακωνσταντίνου προέβη στην επίμαχη αλλοίωση.

13. Σύμφωνα με τις ουσιαστικές παραδοχές που αναφέρονται στις προηγούμενες σκέψεις (βλ. αρ.8 έως 12) και, πάντοτε, κατά την κρίση της πλειοψηφίας των μελών του Συμβουλίου, ο κατηγορούμενος Γ. Παπακωνσταντίνου, κατά την άσκηση των καθηκόντων του ως Υπουργού Οικονομικών και σε μη επακριβώς προσδιορισμένη ημερομηνία εντός του χρονικού διαστήματος από 30-9-2010 (όταν παρέλαβε τον πρωτότυπο, πρώτο ψηφιακό δίσκο CD από τους Γάλλους) έως 16-6-2011 (όταν αποχώρησε από τη θέση του Υπουργού Οικονομικών), προέβη σε νόθευση του περιεχομένου της φορητής μονάδας αποθήκευσης USB, που είχε μεν δημιουργήσει ο ίδιος, αλλά κατόπιν απέστειλε προς τον Ι. Διώτη ως πιστό αντίγραφο του περιεχομένου του ψηφιακού δίσκου CD, έτσι, ώστε να φαίνεται ότι, αν και αντίγραφο, επέχει θέση γνησίου, ηλεκτρονικού εγγράφου, αλλοιώνοντας το περιεχόμενο του εν λόγω εγγράφου με διαγραφή, μέσω Η/Υ, των αρχείων α) «B9010138503.xls», β) «B9010140694.xls» και γ) «B9010140695.xls», που αφορούσαν στους ως άνω συγγενείς του. Από τη νόθευση αυτή μπορούσαν να παραπλανηθούν ως προς το περιεχόμενο του USB οι υπάλληλοι του Υπουργείου Οικονομικών, οι οποίοι επρόκειτο, μελλοντικώς, να αξιοποιήσουν τις σχετικές εγγραφές ως αφορμή φορολογικού ελέγχου και να ασχοληθούν με τη διερεύνηση των εισοδημάτων του συνόλου των προσώπων που αναφέρονταν στα αρχεία αυτά, προς εντοπισμό φορολογητέας ύλης. Λόγω δε της διαγραφής των τριών αρχείων, οι αρμόδιοι υπάλληλοι θα παρέλειπαν τον έλεγχο ως προς τους ως άνω συγγενείς του κατηγορουμένου Γ. Παπακωνσταντίνου. Με την πράξη του, πέραν του μη περιουσιακού οφέλους που επιδίωκε να προσφέρει στον εαυτό του, σκόπευε, παράλληλα, να περιποιήσει παράνομο περιουσιακό όφελος στους συγγενείς του, με την αποφυγή του προσήκοντος φορολογικού ελέγχου των εισοδημάτων τους. Περαιτέρω, με την ως άνω συμπεριφορά του, ο κατηγορούμενος Γ. Παπακωνσταντίνου, κατά την άσκηση των καθηκόντων του ως Υπουργού Οικονομικών, κατέστη υπαίτιος και της διωκόμενης πράξης της απιστίας στην υπηρεσία, πλην, όμως, όχι τετελεσμένης, όπως εξ αρχής υπελήφθη, αλλά σε απόπειρα. Πράγματι, ενώ, ως Υπουργός Οικονομικών, ήταν ο κατ' εξοχήν αρμόδιος υπάλληλος, σύμφωνα με το άρθρο 2 του τότε ισχύοντος ν. 2362/1995 «Κώδικας Δημοσίου Λογιστικού», για να εποπτεύει και κατευθύνει τις δημόσιες υπηρεσίες, που έχουν αρμοδιότητα στον προσδιορισμό, την είσπραξη και τη διαχείριση των φόρων και, γενικά, των δημοσίων εσόδων, αφού έλαβε στην κατοχή του από το Υπουργείο Οικονομικών της Γαλλίας τον

πρώτο ψηφιακό δίσκο CD, που περιείχε τα δύο χιλιάδες εξήντα δύο (2.062) ηλεκτρονικά αρχεία με τα ονόματα φυσικών και νομικών προσώπων που φορολογούνται στην Ελλάδα, ως διατηρούντων λογαριασμούς στην τράπεζα «HSBC», στη Γενεύη της Ελβετίας, με τη νόθευση της φορητής μονάδας αποθήκευσης USB, που είχε αναπαραγάγει από τον ψηφιακό δίσκο CD, στην οποία δεν εμφανίζονταν πλέον, μετά την επέμβασή του, τα ως άνω τρία ηλεκτρονικά αρχεία, που αφορούσαν στους συγγενείς του και με την αποστολή της στον Ι. Διώτη ως πιστού αντιγράφου του CD, που είχε παραλάβει, με τη θέλησή του επιδίωξε να ελαττώσει την περιουσία του Δημοσίου, τελώντας σε γνώση της μη επαύξησης αυτής ως συνέπειας της νόθευσης που επέφερε, αφού έτσι δεν θα προσδιοριζόταν σε βάρος των συγγενών του ο φόρος, που αντιστοιχούσε στα εισοδήματα αυτών κατά τη χρονική περίοδο των 15 ετών από 1-1-1997 έως 31-12-2011. Πλην, όμως, αν και με την πραγματοποίηση της νόθευσης, κατά τα προεκτεθέντα, άρχισε την εκτέλεση της πράξεως της απιστίας στην υπηρεσία, δεν μπόρεσε να την ολοκληρώσει από αίτια εξωτερικά και ανεξάρτητα από τη θέλησή του και, μάλιστα, επειδή στο μεταξύ αποκαλύφθηκε η ύπαρξη των διαγραφέντων ηλεκτρονικών αρχείων στο νέο CD των γαλλικών αρχών και διεξήχθη ο φορολογικός έλεγχος, που μέχρι τότε είχε παραλειφθεί. Κατά την πράξη αυτή, ενήργησε με σκοπό αφ' ενός να διαφυλάξει το κύρος της πολιτικής του εικόνας και αφ' ετέρου να ωφελήσει τους συγγενείς του κατά τα ποσά, που θα καλούνταν να καταβάλουν στο Δημόσιο ως φόρο, για εισοδήματα που δεν είχαν δηλωθεί εκ μέρους τους. Η ζημία που απειλήθηκε σε βάρος του Δημοσίου, με το αντίστοιχο οικονομικό όφελος ενός εκάστου των συγγενών του, όπως προαναφέρθηκε κατά την παράθεση των πραγματικών περιστατικών που συγκροτούν την πράξη της νόθευσης εγγράφου από υπάλληλο, ήταν όχι, απλώς, ανώτερη των εκατόν πενήντα χιλιάδων (150.000) ευρώ, αλλά ιδιαίτερα μεγάλη. Ως εκ τούτου, η αξιόποινη συμπεριφορά του κατηγορουμένου εμπεριέχει τις επιβαρυντικές περιστάσεις του άρθρου 1 του ν. 1608/1950. Και, επί πλέον, ενέχει τα ιδιαίτερα τεχνάσματα αφ' ενός της αλλοίωσης του αντιγράφου του περιεχομένου του ψηφιακού δίσκου CD που δημιούργησε ο κατηγορούμενος, ήτοι της φορητής μονάδας αποθήκευσης USB στην οποία είχε αντιγράψει το περιεχόμενο του CD και αφ' ετέρου της απόκρυψης του ψηφιακού δίσκου CD, που είχε παραλάβει από τη Γαλλία, προκειμένου να μην αποκαλυφθεί η νόθευση που είχε επιφέρει. Επομένως, σύμφωνα με την κρίση της πλειοψηφίας των μελών του Συμβουλίου,

υπάρχουν επαρκείς ενδείξεις που στηρίζουν την κατηγορία εναντίον του κατηγορουμένου, πρώην υπουργού, Γ. Παπακωνσταντίνου, για τις πράξεις α) της νόθευσης εγγράφου από υπάλληλο με σκοπό αθέμιτου οφέλους του ιδίου και τρίτων, που υπερβαίνει το ποσό των 120.000 ευρώ και β) της απόπειρας απιστίας στην υπηρεσία με ιδιαίτερα τεχνάσματα και σκοπό οφέλους του ιδίου και τρίτων και ελάττωσης της δημόσιας περιουσίας, που υπερβαίνει το ποσό των 120.000 ευρώ, σε αμφότερες τις περιπτώσεις με την επιβαρυντική περίσταση ότι οι πράξεις στρέφονται κατά του Δημοσίου, σε βάρος του οποίου απειλήθηκε ζημία που όχι μόνο είναι μεγαλύτερη από 150.000 ευρώ, αλλά, υπολογιζόμενη συνολικώς στο ποσό των 1.930.000, είναι ιδιαίτερα μεγάλης αξίας. Γι' αυτό και πρέπει, σύμφωνα με τις διατάξεις των άρθρων 128, 129 εδ. α', 309 παρ.1 περ. ε' και 313 ΚΠοινΔ, 1, 2, 4, 5, 6, 7, 8, 10, 11 και 12 του ν. 3126/2003 και 86 του Συντάγματος και σε συμφωνία με την εισαγγελική πρόταση, στις σκέψεις της οποίας κατά τα λοιπά και η πλειοψηφία των μελών του Συμβουλίου αναφέρεται ως προς τα ζητήματα που τώρα εξετάζονται, να παραπεμφθεί ο κατηγορούμενος Γ. Παπακωνσταντίνου στο ακροατήριο του Ειδικού Δικαστηρίου του άρθρου 86 παρ.4 του Συντάγματος, προκειμένου να δικασθεί για τις πράξεις αυτές, οι οποίες προβλέπονται και τιμωρούνται από τις διατάξεις των άρθρων 1, 13 εδ. α' και γ', 14, 16, 17, 18, 26 παρ.1 περ. α', 27 παρ.1, 42 παρ.1, 51, 52, 59, 60, 79, 83, 94 παρ.2, 242 παρ.1, 2 και 3 και 256 περ. γ' υποπερ. ββ' ΠΚ, σε συνδυασμό με τα άρθρα 1 παρ.1 του ν. 1608/1950, 24 του ν. 4055/2012 και 1, 2, 3 και 7 του ν. 3126/2003.

14. Κατά τη γνώμη, όμως, ενός μέλους του Συμβουλίου και συγκεκριμένα του αρεοπαγίτη εισηγητή Χριστόφορου Κοσμίδη, σύμφωνα με τις διατάξεις των άρθρων 309 παρ.1 περ. α', 310 παρ.1 εδ. α', 313 και 318 του ΚΠοινΔ, το δικαστικό συμβούλιο εν γένει και εν προκειμένω αυτό του Ειδικού Δικαστηρίου του άρθρου 86 παρ.4 του Συντάγματος, μεταξύ άλλων, έχει τη δικαιοδοσία όπως α) αποφαινεται να μη γίνει κατηγορία, όταν «δεν υπάρχουν καθόλου ενδείξεις ή αυτές που υπάρχουν δεν είναι σοβαρές για την παραπομπή του κατηγορουμένου στο ακροατήριο» ή β) παραπέμπει τον κατηγορούμενο στο ακροατήριο του αρμοδίου δικαστηρίου, όταν διαπιστώνει ότι «υπάρχουν επαρκείς ενδείξεις που στηρίζουν την κατηγορία εναντίον του» για ορισμένη αξιόποινη πράξη. Στο αρχικό κείμενο των άρθρων 310 παρ.1 εδ. α' και 313 ΚΠοινΔ, πριν από τη μεταγλώττιση που επήλθε με το π.δ. 256/1986, αντί των

λέξεων «σοβαρές» και «επαρκείς», που χρησιμοποιούνται, κατά περίπτωση, ως επιθετικός προσδιορισμός του βαθμού [της «ποιότητας»] των ενδείξεων, μετά τη διαπίστωση ή μη των οποίων το δικαστικό συμβούλιο οφείλει είτε να παραπέμψει αρμοδίως τον κατηγορούμενο (όταν οι ενδείξεις είναι επαρκείς) είτε να αποφανθεί ότι δεν πρέπει να γίνει κατηγορία εναντίον του (όταν οι ενδείξεις δεν είναι σοβαρές), γινόταν ομοιόμορφη χρήση της εννοιολογικά και νομικά σαφέστερης επιθετικής μετοχής «αποχρώσαι». Σύμφωνα με το λεξικό, το ρήμα «αποχρώ», από το οποίο προέρχονται και οι λέξεις «αποχρών» και «αποχρώσαι», σημαίνει όχι μόνο «επαρκώ», αλλά και «πείθω» για κάτι. Υπό την έννοια αυτή, «αποχρώσαι» μπορούν να χαρακτηρισθούν μόνο οι ενδείξεις, οι οποίες, αν και προκύπτουν, στην ποινική προδικασία, από απλώς πιθανολογούμενα περιστατικά, είναι «πειστικές», έτσι, ώστε να δικαιολογούν πλήρως [να «στηρίζουν»] την έκθεση του κατηγορουμένου στη λεγόμενη «βάσανο του ακροατηρίου». Διότι τότε μόνο, αυτή η τελευταία, αν και, ενίοτε, πραγματικός «βασανισμός» για τον κατηγορούμενο, είναι αναπόφευκτη για τη δημόσια διαλεύκανση [στο «ακροατήριο»], σε βαθμό πλήρους αποδείξεως, της κατηγορίας που του αποδίδεται. Σύμφωνα με το άρθρο 36 παρ.3 του ν. 1406/1983, στις περιπτώσεις, κατά τις οποίες με την τότε προβλεφθείσα μεταγλώττιση των βασικών κωδίκων ήθελε προκύψει αμφιβολία ως προς την αληθινή έννοια κάποιας διάταξης, υπερισχύει ερμηνευτικά το αρχικό κείμενο (ΑΠ 1450/1993, ΑΠ 1302/1986). Οι όροι, λοιπόν, «σοβαρές» και «επαρκείς» ενδείξεις, της νεοελληνικής απόδοσης του ΚΠοινΔ, είναι ταυτόσημοι και αποδίδουν τον όρο «αποχρώσαι» του αρχικού κειμένου (ΑΠ 184/2000).

15. Περαιτέρω, σύμφωνα πάντοτε με την εν λόγω, ελάχισσα γνώμη του Συμβουλίου, από τις ως άνω διατάξεις συνάγεται ότι το δικαστικό συμβούλιο, κατά την ενώπιον αυτού διαδικασία, έχει όχι μόνο την εξουσία, αλλά και την υποχρέωση (διότι, κατά την ΚΠοινΔ 239 παρ.2, οφείλει να ερευνήσει εξ ίσου τόσο τις ενδείξεις ενοχής όσο και αυτές της αθωότητας του κατηγορουμένου) να λάβει υπ' όψη και να αξιολογήσει όλα τα αποδεικτικά στοιχεία της δικογραφίας, που προκύπτουν από την προδικασία, προκειμένου, από το σύνολο των στοιχείων αυτών, να σταθμίσει το βαθμό των ενδείξεων και να αποφανθεί αναλόγως (έτσι, ΟΛΑΠ 9/2001, σύμφωνα με την οποία, περαιτέρω, «*Η άποψη ότι η εξουσία του δικαστικού συμβουλίου περιορίζεται στην αναζήτηση επαρκών ενδείξεων, οπότε αν υπάρξουν, παραπέμπει τον κατηγορούμενο*

και δεν αξιολογεί τα αντίθετα αποδεικτικά στοιχεία, που μπορούν να τις εκμηδενίσουν ή να τις αποδυναμώσουν σε βαθμό που να μη στηρίζουν την κατηγορία, όχι μόνο δεν είναι σύμφωνη προς τις ανωτέρω διατάξεις, αλλά αντιστρατεύεται και τη λογική, αφού δεν είναι δυνατό να γίνεται λόγος για επαρκείς ενδείξεις σε βάρος κατηγορουμένου, αν από άλλα αποδεικτικά στοιχεία της δικογραφίας οι ενδείξεις αυτές αποδυναμώνονται, σε βαθμό που να μη στηρίζουν την κατηγορία, οπότε θα πρόκειται για ανεπαρκείς και όχι επαρκείς - σοβαρές ενδείξεις»). Κατά συνέπεια, οι ενδείξεις της προδικασίας, είτε αποκληθούν σοβαρές, είτε επαρκείς, είτε αποχρώσεις, πρέπει να έχουν τέτοια πειστικότητα, ώστε να μπορούν να αποτελέσουν «αποδεικτικό θεμέλιο», το οποίο δικαιολογεί, πλήρως, την παραπομπή. Με μόνη τη διαφορά ότι στην προδικασία, για την κατάφαση του εν λόγω θεμελίου, αρκεί πιθανολόγηση, ενώ στην επ' ακροατηρίου διαδικασία θα πρέπει τα πραγματικά περιστατικά, που είχαν στοιχειοθετήσει τις αποχρώσεις ενδείξεις κατά την προδικασία, να αποδειχθούν πλήρως. Αυτό δεν μπορεί να συμβεί όταν, σε συγκεκριμένη περίπτωση, τα εν λόγω περιστατικά, ακόμη και αν υποτεθούν αληθινά (πράγμα, που δεν απαιτείται στην προδικασία), δεν αποδεικνύουν πλήρως την τέλεση της πράξεως από τον κατηγορούμενο, αλλά, αξιολογούμενα σύμφωνα με τους κανόνες της λογικής και την αρχή της ηθικής απόδειξης (ΚΠοινΔ 177 παρ.1), δημιουργούν ενδεχόμενο μόνο (ήτοι, όχι «βεβαιότητα», που απαιτείται στο ακροατήριο) για την τέλεση της πράξεως από αυτόν. Σε μια τέτοια περίπτωση, όταν υπό τα αποδεικτικά στοιχεία της δικογραφίας, τόσο αυτά που είναι σε βάρος του κατηγορουμένου όσο και εκείνα που είναι υπέρ αυτού, τα οποία, θετικά ή αρνητικά, δεν φαίνεται ότι θα μπορούσαν να συμπληρωθούν με νόμιμο τρόπο, [όταν] διαπιστώνεται εξ αρχής, ότι το δικαστήριο της ουσίας θα βρεθεί μπροστά σε περισσότερα από ένα ενδεχόμενα και δεν θα μπορέσει να σχηματίσει πλήρη δικανική πεποίθηση, [τότε] η «βάσανος του ακροατηρίου» δεν είναι δικονομικώς απαραίτητη. Οπότε, το δικαστικό συμβούλιο θα πρέπει να χαρακτηρίσει ανεπαρκείς [μη αποχρώσεις] τις υπάρχουσες ενδείξεις και να αποφανθεί ότι δεν πρέπει να γίνει κατηγορία.

16. Σύμφωνα, λοιπόν, με την αυτή ελάχισσα γνώμη, πέραν των όσων γίνονται δεκτά από την πλειοψηφία των μελών του Συμβουλίου και παρατίθενται στις σκέψεις αρ.8 έως 13 του παρόντος, χωρίς να αμφισβητούνται ειδικά από το μέλος που μειοψήφησε, προκύπτουν και τα εξής: Ανεξάρτητα προς τον ακριβή χρόνο, κατά τον οποίο ο κατηγορούμενος Γ.

Παπακωνσταντίνου αντέγραψε το περιεχόμενο του ψηφιακού δίσκου CD, που είχε παραλάβει από τους Γάλλους, στη φορητή μονάδα αποθήκευσης USB, που παρέδωσε στον Ι. Διώτη (χρόνο, ο οποίος πρέπει να προηγήθηκε εκείνου, κατά τον οποίο ο Γ. Αγγελόπουλος, κατ' εντολή του κατηγορουμένου, άνοιξε τα αρχεία από το CD, περί τα τέλη Δεκεμβρίου 2010, διότι τα ηλεκτρονικά ίχνη του ανοίγματος αυτού δεν ανιχνεύθηκαν εργαστηριακώς επί του πειστηρίου «Π1-USB»), η διαγραφή των τριών ηλεκτρονικών λογιστικών φύλλων, που αφορούσαν σε συγγενείς του, έγινε επάνω στη μονάδα αυτή [στο αντίγραφο USB], επί της οποίας, σύμφωνα με τις τεχνικές δυνατότητες του σχετικού υλικού και τις επιστημονικές γνώσεις των πραγματογνωμόνων αστυνομικών, που εξέτασαν τα πειστήρια, έπρεπε να έχουν παραμείνει ηλεκτρονικά ίχνη («μεταδεδομένα» - metadata). Το εν λόγω αντίγραφο USB δεν υπάρχει, διότι, όπως ο Ι. Διώτης παραδέχθηκε, το κατέστρεψε ο ίδιος, μετά τη δημιουργία του νέου αντιγράφου, που παρέδωσε στον Ευάγγελο Βενιζέλο και αποτελεί το πειστήριο «Π1-USB». Κατά συνέπεια, τα ίχνη αυτά έχουν απολεσθεί, όπως και οι ενδείξεις του χρόνου, κατά τον οποίο έγινε η διαγραφή των τριών αρχείων, οι οποίες ακολουθούσαν τα ίχνη. Ανάλογα ίχνη θα είχαν υπάρξει εάν η διαγραφή είχε γίνει επάνω σε κάποιον ενδιάμεσο υλικό φορέα, στον οποίο μεταφέρθηκε το περιεχόμενο του αντιγράφου USB (εκείνου που είχε δημιουργήσει ο Γ. Παπακωνσταντίνου) και από τον οποίο έγινε η νέα αντιγραφή στο «Π1-USB». Σε κάθε περίπτωση, όμως, τα ίχνη της διαγραφής δεν θα μπορούσαν να μεταφερθούν στο νέο αντίγραφο. Με δεδομένο, λοιπόν, το ότι ο κατηγορούμενος Γ. Παπακωνσταντίνου αφ' ενός, πράγματι, είχε στην κατοχή του το αντίγραφο USB για πολύ περισσότερο χρόνο, από όσον ο Ι. Διώτης και αφ' ετέρου, εν δυνάμει, είχε κίνητρο για να κάνει τη διαγραφή των τριών αρχείων, επιδιώκοντας να ωφελήσει είτε την πολιτική εικόνα του εαυτού του, είτε τους συγγενείς του, είτε όλους ταυτόχρονα, ένα πολύ πιθανό ενδεχόμενο είναι ότι αυτός έκανε τη νόθευση. Το ενδεχόμενο αυτό ενισχύεται από το ότι ο κατηγορούμενος ουδέποτε έδωσε μια ικανοποιητική εξήγηση για τη μη ανεύρεση του πρωτότυπου CD, το οποίο, εάν υπήρχε, θα αποκάλυπτε αμέσως τη νόθευση του αντιγράφου. Ο ίδιος εξ αρχής αρνήθηκε τη νόθευση και, κατά την αυτοπρόσωπη εμφάνισή του ενώπιον του Συμβουλίου, αμφισβήτησε το κίνητρο που του αποδίδεται και χαρακτήρισε τη διαγραφή των τριών αρχείων ως σκευωρία σε βάρος του, από τρίτους, τους οποίους απέφυγε να προσδιορίσει. Έτσι, άνοιξε ένα δεύτερο, λιγότερο πιθανό ενδεχόμενο, σύμφωνα με το οποίο η διαγραφή των τριών αρχείων έγινε μετά

την εκ μέρους αυτού αποστολή του αντιγράφου USB στον Ι. Διώτη και πριν από την περαιτέρω αντιγραφή από εκείνον, με στόχο να πληγεί η πολιτική του σταδιοδρομίας. Μεταξύ των δύο ενδεχομένων, φαίνεται, κατ' αρχήν, εύλογο το να επιλεγεί, σε επίπεδο ενδείξεων της ποινικής διαδικασίας, το περισσότερο πιθανό, ήτοι το πρώτο. Υπάρχουν, όμως, κάποιες λεπτομέρειες στην εξέλιξη των πραγματικών περιστατικών, όπως αυτές επισημαίνονται, προεχόντως, στις εκθέσεις πραγματογνωμοσύνης της ΔΕΕ, στις οποίες η μειοψηφούσα γνώμη του Συμβουλίου θα ήθελε να σταθεί.

17. Από το υπάρχον αποδεικτικό υλικό προκύπτουν, σύμφωνα με την ελάχιστο γνώμη, και τα εξής: Ο Ι. Διώτης, όπως και ο κατηγορούμενος, συνδύασε το χρόνο αποστολής του αντιγράφου USB προς αυτόν με το χρόνο αποχώρησης του Γ. Παπακωνσταντίνου από το Υπουργείο Οικονομικών και, με τον τρόπο αυτό, προσδιόρισε την 16-6-2011 [ημέρα αντικατάστασης του υπουργού] ως την πλέον πιθανή ημερομηνία κατά την οποία το αντίγραφο USB περιήλθε στην κατοχή του (βλ. το από 24-10-2012 υπόμνημα του Ι. Διώτη προς τους οικονομικούς εισαγγελείς). Αργότερα, όμως, από την πραγματογνωμοσύνη με ημερομηνία 9-2-2013, που διενήργησαν οι αξιωματικοί της ΔΕΕ, προέκυψε ότι από τα 2.059 ηλεκτρονικά αρχεία που περιέχονται στο πειστήριο «Π1-USB» είχαν ανοιχθεί χωρίς αποθήκευση α) 7 αρχεία την 1-7-2011, από ώρα 07:46:31 έως 08:05:27, σε Η/Υ που φέρει ως όνομα χρήστη τις λέξεις «windows user» και β) 2 αρχεία την 6-7-2011, από ώρα 11:33:50 έως 11:38:25, σε Η/Υ που φέρει ως όνομα χρήστη τα στοιχεία «S0113601». Υπενθυμίζεται ότι αναφέρθηκε παραπάνω (βλ. σκέψη αρ.8) ότι ο Η/Υ που υπήρχε στο γραφείο του κατηγορουμένου στο Υπουργείο Οικονομικών, μέσω του οποίου αυτός άνοιξε για πρώτη φορά, μετά τα μεσάνυκτα της 29 προς 30-9-2010, κάποια από τα αρχεία του ψηφιακού δίσκου CD που μόλις είχε παραλάβει, έφερε ως όνομα χρήστη τις λέξεις «windows user». Με Η/Υ που έφερε το ίδιο όνομα χρήστη διαπιστώθηκε ότι είχαν ανοιχθεί χωρίς αποθήκευση άλλα 16 αρχεία, την 28-2-2011, από ώρα 00:12:17 έως 00:36:06. Ο κατηγορούμενος αποδέχεται το δειγματοληπτικό άνοιγμα δύο μόνο αρχείων την 30-9-2010 (το με αναζήτηση λέξεων άνοιγμα των υπολοίπων 22 το αποδίδει στην εναντίον του ενέργεια, κατά την οποία, το πρόσωπο που ενήργησε, είχε επέμβει στην ημερομηνία και ώρα του Η/Υ για να προχρονολογήσει [συγκαλύψει] την επέμβαση, βλ. πρακτικά αυτοπρόσωπης εμφάνισης) και 16 αρχείων την 28-2-2011,

με τον Η/Υ που υπήρχε στο γραφείο του. Θέλοντας, λοιπόν, ο Ι. Διώτης να εμφανίσει ότι και το άνοιγμα των 7 αρχείων κατά την 1-7-2011 είχε γίνει από τον κατηγορούμενο, μιας και ο Η/Υ μέσω του οποίου είχαν ανοιχθεί έφερε ως όνομα χρήστη τις λέξεις «windows user», μετέβαλε την αρχική του θέση και είπε ότι η αποστολή του αντιγράφου USB προς αυτόν είχε γίνει από τον κατηγορούμενο κατά την 6-7-2011 ή το νωρίτερο την 5-7-2011. Για να δικαιολογήσει τη μεταβολή αυτή, επικαλέσθηκε μια σειρά από μηνύματα ηλεκτρονικού ταχυδρομείου, που είχε ανταλλάξει με τον κατηγορούμενο την 7-7-2011, με αφορμή το γεγονός ότι δεν είχε ανταποκριθεί σε πρόσκληση του τελευταίου σε αποχαιρετιστήρια συγκέντρωση, που διοργανώθηκε στο σπίτι του προς τιμή των συνεργατών που είχε στο Υπουργείο Οικονομικών. Σε κάποιο από τα μηνύματα αυτά, ο πρώην υπουργός ρωτάει τον Ειδικό Γραμματέα του ΣΔΟΕ εάν πήρε το «στικάκι» [το αντίγραφο USB] που του είχε στείλει. Ο Ι. Διώτης απαντάει ότι το πήρε μεν, αλλά δεν το είδε ακόμη, διότι δεν είναι εξοικειωμένος στην ηλεκτρονική τεχνολογία. Με τον τρόπο αυτό, λοιπόν, προσπαθεί να αποκλείσει την παραδοχή ότι το αντίγραφο USB είχε ήδη ανοιχθεί. Παρατηρείται, όμως, ότι α) ο ίδιος ή πρόσωπο με ευχέρεια στην ηλεκτρονική τεχνολογία, που ενεργούσε για λογαριασμό του, είχε ανοίξει ήδη το αντίγραφο USB την προηγούμενη ημέρα, 6-7-2011, μέσω του Η/Υ με την ονομασία χρήστη «S0113601», ο οποίος, όπως έδειξε η εργαστηριακή έρευνα, είναι ο υπηρεσιακός φορητός Η/Υ (laptop) που είχε τεθεί στη διάθεση του Ειδικού Γραμματέα του ΣΔΟΕ και β) το άνοιγμα του αντιγράφου USB κατά την 1-7-2011 είχε γίνει μεν από Η/Υ με την ονομασία χρήστη «windows user», ο οποίος, κατά τις προηγούμενες χρήσεις, συνέδεε με τα ανοίγματα τον κατηγορούμενο, όμως, κατά την εν λόγω ημερομηνία, στο γραφείο του Υπουργού Οικονομικών, όπου ήταν εγκατεστημένος ο εν λόγω Η/Υ, δεν είχε, πλέον, πρόσβαση ο κατηγορούμενος, διότι είχε παύσει να είναι ο Υπουργός Οικονομικών. Από τις λεπτομέρειες αυτές προκύπτει ότι ο Ι. Διώτης έχει κάποιο λόγο για να περιορίσει ακόμη περισσότερο το χρονικό διάστημα, κατά το οποίο είχε στην κατοχή του το αντίγραφο USB και, μάλιστα, να συνδέσει με το Γ. Παπακωνσταντίνου το άνοιγμα της 1-7-2011, αποκλείοντας κάποιο άλλο πρόσωπο από αυτό. Και πέραν αυτών, ο Ι. Διώτης, στην παρούσα υπόθεση, αναδεικνύεται ανειλικρινής, όταν α) γράφει την 7-7-2011 στον κατηγορούμενο ότι δεν είδε ακόμη το «στικάκι» [αντίγραφο USB], που εκείνος του είχε στείλει, ενώ το είχε ανοίξει στο laptop του γραφείου του, την προηγούμενη ημέρα

(τουλάχιστον, εάν όχι, δηλαδή και την 1-7-2011, στο γραφείο του Υπουργού Οικονομικών) και β) λέγει, στις αρχικές τοποθετήσεις του, ότι παρέδωσε στον Ε. Βενιζέλο ό,τι και παρέλαβε, δηλαδή το αντίγραφο USB που του είχε στείλει ο κατηγορούμενος, ενώ αργότερα, όταν αποκαλύφθηκε ότι το «Π1-USB», το οποίο είναι αυτό που παραδόθηκε στον Ε. Βενιζέλο, είχε δημιουργηθεί στο laptop του γραφείου του Ειδικού Γραμματέα του ΣΔΟΕ την 8-7-2011, υποχρεώνεται να ανασκευάσει και να παραδεχθεί το γεγονός αυτό (δηλαδή, ότι κατέστρεψε εκείνο που είχε παραλάβει και παρέδωσε το αντίγραφο που ο ίδιος κατασκεύασε, βλ. και στην επόμενη σκέψη, αρ.18).

18. Ακόμη, από το υπάρχον αποδεικτικό υλικό, προκύπτουν, σύμφωνα με την ελάχιστη γνώμη, και τα εξής: Όπως ήδη έγινε μνεία, ο Ι. Διώτης ή πρόσωπο που ενεργούσε κατ' εντολή του, μέσω του φορητού Η/Υ με την ονομασία χρήστη «S0113601», που υπήρχε στο γραφείο του Ειδικού Γραμματέα του ΣΔΟΕ, την 8-7-2011 και από ώρα 15:02:00 έως 15:04:36, δημιούργησε ένα αντίγραφο του περιεχομένου του USB, που είχε παραλάβει από τον κατηγορούμενο υπουργό, μέσα σε άλλο USB, που προμηθεύτηκε εκείνη την ημέρα. Αυτό το τελευταίο USB είναι το πειστήριο που υπάρχει στη δικογραφία και επισημαίνεται ως «Π1-USB». Από το νέο αντίγραφο, το «Π1-USB», ανοίχθηκαν χωρίς αποθήκευση 3 από τα ηλεκτρονικά αρχεία του περιεχομένου του, την ίδια μέρα με τη δημιουργία του, αλλά μερικές ώρες αργότερα, ήτοι την 8-7-2011 και από ώρα 21:39:46 έως 21:40:03, μέσω Η/Υ με την ονομασία χρήστη «usern». Ο χρόνος αυτός, όπως και οι χρόνοι των ανοιγμάτων που έχουν προαναφερθεί, είναι ιδιαίτερα σύντομος και, σε συνδυασμό με το γεγονός ότι τα αρχεία ανοίγονται και κλείνονται χωρίς αποθήκευση, αποκλείει οποιαδήποτε επέμβαση σ' αυτά. Τα ανοίγματα αυτά, όμως, τα οποία μέσα σε μικρό χρονικό διάστημα γίνονται από πλείονες χρήστες διαφορετικών Η/Υ (ήτοι, την 1-7-2011 από τον «windows user», την 6-7-2011 και μετέπειτα από τον «S0113601» και την 8-7-2011 από τον «usern»), υπό καθεστώς αδιαφάνειας (διότι ούτε ο Ι. Διώτης ούτε κάποιος άλλος προσδιόρισε την ταυτότητα των προσώπων αυτών), δείχνουν κάποια κινητικότητα δυσανάλογη προς εκείνη, που είχε εκδηλωθεί κατά τους προηγούμενους 9 μήνες, κατά τους οποίους τα αρχεία είχαν ανοιχθεί μόνο από τον κατηγορούμενο και, κατ' εντολή αυτού, από το συνεργάτη του, Γ. Αγγελόπουλο. Στη συνέχεια, την 12-7-2011 και για ελάχιστο χρόνο μετά την

08:58:12, μέσω του ίδιου laptop με την ονομασία χρήστη «S0113601», ο Ι. Διώτης ή πρόσωπο που ενεργούσε κατ' εντολή του, διέγραψε πλήρως το περιεχόμενο του USB, που είχε παραλάβει από τον κατηγορούμενο υπουργό, του οποίου, έκτοτε, η ύπαρξη, ακόμη και ως κενής, φορητής μονάδας αποθήκευσης ηλεκτρονικών αρχείων, αγνοείται. Όπως έδειξε η πραγματογνωμοσύνη, επακολούθησε, την 15-7-2011 και από ώρα 10:25:52 έως 10:37:52, μέσω του ίδιου laptop του Ειδικού Γραμματέα του ΣΔΟΕ, η δημιουργία ενός ακόμη αντιγράφου των ηλεκτρονικών αρχείων, η ύπαρξη του οποίου, επίσης, αγνοείται. Τέλος, όπως δημοσίευσε ο δημοσιογράφος Κωνσταντίνος Βαξεβάνης στο από 27-10-2012 τεύχος του περιοδικού «Hot Doc.» και, κατόπιν, ανέφερε εξεταζόμενος στο πλαίσιο της παρούσας υπόθεσης, κάποιος «*ανώνυμος αναγνώστης*» τού είχε στείλει μια φορητή μονάδα αποθήκευσης USB, που περιείχε τα προαναφερθέντα 2.059 αρχεία ηλεκτρονικών λογιστικών φύλλων, με τη διευκρίνιση ότι πρόκειται για τη «*Λίστα Lagarde*», η οποία «*κυκλοφορεί ήδη, αυτούσια ή πειραγμένη, στα χέρια περισσότερων προσώπων και στο διαδίκτυο, με στόχο την πρόκληση εντυπώσεων ή την πολιτική αποσταθεροποίηση*» και με την υπόδειξη (προς το δημοσιογράφο) «*να τη δημοσιοποιήσει προκειμένου να παύσει η ασύδοτη λασπολογία*». Είχε προηγηθεί συζήτηση στην Επιτροπή Θεσμών και Διαφάνειας της Βουλής (η ανώνυμη επιστολή, τα σχετικά δημοσιεύματα, καθώς και ιδιωτική πραγματογνωμοσύνη, η οποία συντάχθηκε με εντολή του Κ. Βαξεβάνη επί του USB που είχε αποσταλεί στον ίδιο, υπάρχουν στη δικογραφία).

19. Τέλος, από το υπάρχον αποδεικτικό υλικό, προκύπτουν, σύμφωνα με την ελάχισσα γνώμη, και τα εξής: Η από 14-4-2013 έκθεση της εργαστηριακής πραγματογνωμοσύνης που διεξήχθη επί του φορητού Η/Υ (laptop) του Ειδικού Γραμματέα του ΣΔΟΕ έδειξε ότι στο σκληρό δίσκο αυτού υπήρχαν ίχνη διαγραφής τριών ηλεκτρονικών φακέλων, οι οποίοι είχαν δημιουργηθεί εκεί με τις ονομασίες «GREECE», «GREECE αντίγραφο» και «GREECE.FINAL». Μετά τη διαγραφή τους, το περιεχόμενο των φακέλων αυτών δεν ήταν δυνατό να ανακτηθεί. Με δεδομένο ότι το σύνολο των ηλεκτρονικών λογιστικών φύλλων, που είχαν αποστείλει οι Γάλλοι, ήταν αποθηκευμένο σε ηλεκτρονικό φάκελο με την ένδειξη «GREECE», από την ανίχνευση των ως άνω ιχνών προκύπτει ότι α) το περιεχόμενο του αντιγράφου USB, που στάλθηκε από τον κατηγορούμενο στον Ι. Διώτη, αντιγράφηκε, περαιτέρω, στο laptop του

Ειδικού Γραμματέα του ΣΔΟΕ, κατ' αρχήν ως φάκελος «GREECE», από τον οποίο ανοίχθηκαν 2 αρχεία την 6-7-2011, 22 αρχεία την 12-7-2011 και 1 αρχείο την 18-7-2011, β) στο ίδιο laptop δημιουργήθηκε στη συνέχεια, κατά πάσα πιθανότητα αυτόματα, από το λειτουργικό του σύστημα, ο φάκελος «GREECE-αντίγραφο», από τον οποίο ανοίχθηκαν 8 αρχεία την 15-7-2011 και γ) στο ίδιο laptop δημιουργήθηκε, επίσης, όχι αυτόματα, αλλά από κάποιον χρήστη, ο φάκελος «GREECE.FINAL», από τον οποίο ανοίχθηκαν 10 αρχεία την 15-7-2011, τα 5 από τα οποία είχαν ανοιχθεί και την 12-7-2011 από το φάκελο «GREECE». Πλην του πρώτου ανοίγματος, όλα τα υπόλοιπα έγιναν μετά τη δημιουργία του «Π1-USB». Κατά συνέπεια, μπορεί να λεχθεί ότι δεν έχουν σχέση με την ένδικη νόθευση. Εν τούτοις, τα ευρήματα αυτά δείχνουν ότι το σύνολο του περιεχομένου του αντιγράφου USB μεταφέρθηκε στο laptop του Ειδικού Γραμματέα του ΣΔΟΕ, όπου έτυχε επεξεργασίας. Η επεξεργασία αυτή υποδηλώνεται από το ίχνος του φακέλου «GREECE.FINAL», ο οποίος αφ' ενός δεν μπορούσε να δημιουργηθεί αυτόματα και αφ' ετέρου φέρει προσθήκη στην ονομασία του [«.FINAL»], η οποία χρησιμοποιείται ως διάκριση για ένα κείμενο που θεωρείται τελικό, σε σχέση με κάποιο προηγούμενο που υπήρξε αρχικό και υπέστη ηλεκτρονική επεξεργασία.

20. Σύμφωνα με όλες τις προηγούμενες παραδοχές της γνώμης που μειοψήφησε (βλ. παραπάνω, αρ.14 έως 19), το φερόμενο ως, κατ' αρχήν, περισσότερο εύλογο ενδεχόμενο της νόθευσης του αντιγράφου USB από τον κατηγορούμενο Γ. Παπακωνσταντίνου εξασθενίζει σοβαρά, αν ληφθούν υπ' όψη οι παλινωδίες του Ι. Διώτη, η επεξεργασία, την οποία είχε το περιεχόμενο του αντιγράφου USB στο laptop του Ειδικού Γραμματέα του ΣΔΟΕ, οι μετακινήσεις του αντιγράφου USB μεταξύ των τριών Η/Υ, που προαναφέρθηκαν και, μάλιστα, σε ημέρες, οι οποίες θεωρούνται κρίσιμες για το χρόνο νόθευσης του περιεχομένου του, η πρόνοια να καταστραφεί τόσο το περιεχόμενο του αντιγράφου USB όσο και τα περαιτέρω αντίγραφα, που είχαν δημιουργηθεί στο laptop του Ειδικού Γραμματέα του ΣΔΟΕ, επί των οποίων θα μπορούσαν να ανιχνευθούν ίχνη διαγραφής των τριών αρχείων, εφ' όσον η διαγραφή είχε γίνει επ' αυτών και, τέλος, ο ισχυρισμός του κατηγορουμένου ότι υπήρξε σκευωρία σε βάρος του. Οι υπάρχουσες ενδείξεις, οι οποίες πιθανολογούν ένα ενδεχόμενο, το οποίο προκύπτει ως συμπέρασμα συλλογισμού (ήτοι, α: λείπουν τρία αρχεία, β: τα αρχεία αυτά αφορούν σε συγγενείς του κατηγορουμένου, άρα γ: ο

κατηγορούμενος, που υπήρξε ο δημιουργός και πρώτος κάτοχος του αντιγράφου USB, διέγραψε τα αρχεία που λείπουν), δεν φαίνεται εφικτό να ενισχυθούν στο ακροατήριο, αφού από το σύνολο του υπάρχοντος αποδεικτικού υλικού δεν συνάγεται άλλη διαπίστωση, πλην αυτών που συγκροτούν τον ως άνω συλλογισμό. Τα επί πλέον περιστατικά, τα οποία επισημαίνονται από την ελάχισσα γνώμη του Συμβουλίου, συνιστούν ενδείξεις που πιθανολογούν, εξ ίσου κατά τη γνώμη της μειοψηφίας, το έτερο ενδεχόμενο, αυτό της δόλιας ενέργειας σε βάρος του κατηγορουμένου. Οπότε, η παράλληλη διαπίστωση των εν λόγω περιστατικών κατά την επ' ακροατηρίου διαδικασία δεν αναμένεται να επιτρέψει στο Ειδικό Δικαστήριο τη διαμόρφωση πλήρους δικανικής πεποίθησης για την ενοχή του κατηγορουμένου. Επομένως, οι υπάρχουσες ενδείξεις θα έπρεπε να μη χαρακτηρισθούν αποχρώσεις και, κατόπιν αυτού, θα έπρεπε, κατά την ελάχισσα γνώμη του Συμβουλίου, να μη γίνει κατηγορία σε βάρος του κατηγορουμένου Γ. Παπακωνσταντίνου για τις πράξεις της νόθευσης εγγράφου από υπάλληλο και της απιστίας στην υπηρεσία, η οποία, εν προκειμένω, έχει ως προϋπόθεση την ίδια νόθευση.

21. Σύμφωνα με τις ουσιαστικές παραδοχές, που αναφέρονται στις σκέψεις αρ.8 έως 12 και κατά την ομόφωνη κρίση του Συμβουλίου, ουδόλως προέκυψε ότι ο κατηγορούμενος Γ. Παπακωνσταντίνου τέλεσε τα ως άνω αδικήματα [όχι με δική του πρωτοβουλία, αλλά] παρακινούμενος από τους συγκατηγορούμενους του. Πολύ δε περισσότερο, κανένα αξιόλογο αποδεικτικό στοιχείο δεν υπάρχει στη δικογραφία σχετικά με τον τρόπο και τα μέσα, με τα οποία έγινε η σχετική παρακίνηση και η δι' αυτής πρόκληση στον αυτουργό της εγκληματικής απόφασης, πράγμα που με βάση τα προεκτεθέντα είναι νομικώς απαραίτητο για τη στοιχειοθέτηση κατηγορίας για ηθική αυτουργία σε έγκλημα. Προφανώς δε, δεν μπορεί να θεωρηθεί μόνη η μεταξύ των κατηγορουμένων συγγένεια επαρκές αποδεικτικό στοιχείο (τεκμήριο) για την παραπομπή των φερομένων ως ηθικών αυτουργών σε δημόσια δίκη. Επομένως, το Συμβούλιο πρέπει να αποφανθεί να μη γίνει κατηγορία σε βάρος των κατηγορουμένων 1) Ανδρέα Ρωσσώνη του Ιωάννη, κατοίκου Φιλοθέης Αττικής, 2) Συμεών Σικιαρίδη του Ιωάννη και 3) Ελένης Παπακωνσταντίνου του Μιχαήλ, συζ. Συμεών Σικιαρίδη, κατοίκων Αθηνών, για ηθική αυτουργία στις πράξεις της νόθευσης εγγράφου από υπάλληλο και της απιστίας στην υπηρεσία, σε βαθμό κακουργήματος, οι οποίες, κατά τα προεκτεθέντα, αποδίδονται στον

κατηγορούμενο Γ. Παπακωνσταντίνου, ως φυσικό αυτουργό.

22. Σύμφωνα, τέλος, με τις ουσιαστικές παραδοχές, που αναφέρονται στις σκέψεις αρ.8 έως 12 και κατά την ομόφωνη κρίση του Συμβουλίου, δεν προέκυψαν καθόλου ενδείξεις ως προς το ότι ο κατηγορούμενος Γ. Παπακωνσταντίνου, με τη συμπεριφορά που εκεί αναφέρεται και, επί πλέον, με το ότι αφ' ενός απέφυγε να πρωτοκολλήσει στο Υπουργείο Οικονομικών το διαβιβαστικό έγγραφο, με το οποίο η αρμόδια υπηρεσία του Υπουργείου Οικονομικών της Γαλλίας είχε αποστείλει προς αυτό τον πρώτο, ψηφιακό δίσκο CD και αφ' ετέρου παρέλειψε να δώσει άμεση εντολή στον τότε Ειδικό Γραμματέα του ΣΔΟΕ προς διεξαγωγή φορολογικού ελέγχου για όλα τα φυσικά και νομικά πρόσωπα που φέρονται ότι διατηρούσαν λογαριασμούς στην τράπεζα «HSBC» της Γενεύης, είχε σκοπό να περιποιήσει παράνομο όφελος σε όλα τα πρόσωπα αυτά (επί πλέον των συγγενών του, υπέρ των οποίων φέρεται ότι τέλεσε τις λοιπές πράξεις που του αποδίδονται) ή να βλάψει το κράτος. Και τούτο διότι, πέραν του εάν καλώς ή κακώς απέφυγε την πρωτοκόλληση των πληροφοριών που είχε λάβει [*ο κατηγορούμενος αντέτεινε ότι εάν είχε πρωτοκολλήσει την παραλαβή των πληροφοριών, θα καταστρεφόταν ο απόρρητος χαρακτήρας αυτών και θα βρισκόταν εκτεθειμένος στη γαλλίδα ομολογία του*] και πέραν του εάν υπήρχε ή όχι αντικειμενική δυνατότητα για ένα ταχύτερο και γενικότερο οικονομικό έλεγχο εκ μέρους του ΣΔΟΕ [*ο κατηγορούμενος ισχυρίσθηκε ότι ούτε τα 20 πρόσωπα με τις μεγαλύτερες καταθέσεις φάνηκε πρόθυμος να ελέγξει ο τότε Ειδικός Γραμματέας του ΣΔΟΕ (Ι. Καπελέρης), προφασιζόμενος την έλλειψη γραπτής εντολής, ενώ εκ των υστέρων προέκυψε ότι και ο διάδοχος εκείνου (Ι. Διώτης), που δεν είχε καμιά αμφιβολία για ποιο λόγο του είχε στείλει το «στικάκι» ο αποχωρών Υπουργός Οικονομικών, δεν έκανε τίποτε περισσότερο, αλλά κατέστρεψε το «στικάκι», παρέδωσε το αντίγραφο, που είχε δημιουργήσει ο ίδιος, στο νέο Υπουργό Οικονομικών και άφησε να διαρρεύσει η λίστα, πράγμα που επιβεβαιώνει τις εξ αρχής επιφυλάξεις του κατηγορουμένου απέναντι στην εχεμύθεια και την αποτελεσματικότητα κάποιων από τους ανθρώπους του ΣΔΟΕ, βλ. πρακτικά της αυτοπρόσωπης εμφάνισης*], αυτό που εν προκειμένω έχει σημασία είναι το ότι δεν μπορούν να θεμελιωθούν σοβαρές ενδείξεις για το ότι ο κατηγορούμενος είχε τον απαιτούμενο υπερχειλή δόλο να προσπορίσει παράνομο όφελος σε όλους, συλλήβδην, τους ελληνικού ενδιαφέροντος καταθέτες της τράπεζας «HSBC» στη Γενεύη, υπέρ των οποίων ουδόλως προέκυψε ότι είχε ή μπορούσε να έχει κάποιο κίνητρο. Επομένως, το Συμβούλιο

πρέπει να αποφανθεί να μη γίνει κατηγορία σε βάρος του κατηγορουμένου Γ. Παπακωνσταντίνου για την πράξη της παράβασης καθήκοντος, με τη μορφή που του αποδίδεται.

23. Λόγω της παραπομπής του κατηγορουμένου Γ. Παπακωνσταντίνου στο Ειδικό Δικαστήριο για τις πράξεις της νόθευσης εγγράφου από υπάλληλο και της απόπειρας απιστίας στην υπηρεσία, αμφότερες σε βαθμό κακουργήματος, θα πρέπει, σύμφωνα με τις διατάξεις των άρθρων 282 παρ.1 και 2, 296 και 315 παρ.1 ΚΠΔ και 10 παρ.3 του ν. 3126/2003, όπως η παρ.3 του τελευταίου άρθρου αντικαταστάθηκε με το άρθρο 5 του ν. 3961/2011, να διαταχθεί η διατήρηση της ισχύος της με αριθ. 1/2014 διάταξης του αραιοπαγίτη ανακριτή, με την οποία επιβλήθηκαν στον κατηγορούμενο οι περιοριστικοί όροι της καταβολής εγγυοδοσίας και της περιοδικής εμφάνισης αυτού στο αστυνομικό τμήμα του τόπου κατοικίας του, προκειμένου να εξασφαλισθεί η παρουσία του στη δίκη και η υποβολή αυτού στην εκτέλεση της ποινής, που τυχόν θα επιβληθεί.

ΔΙΑ ΤΑΥΤΑ

ΠΑΡΑΠΕΜΠΕΙ ενώπιον του Ειδικού Δικαστηρίου του άρθρου 86 παρ.4 του Συντάγματος και του άρθρου 12 του εκτελεστικού νόμου 3126/2003 τον κατηγορούμενο Γεώργιο Παπακωνσταντίνου του Στεργίου και της Ελένης-Αθηνάς, οικονομολόγο, πρώην Υπουργό Οικονομικών, κάτοικο Κηφισιάς Αττικής, για να δικασθεί ως υπαίτιος του ότι στην Αθήνα, σε μη επακριβώς προσδιορισμένη ημερομηνία εντός του χρονικού διαστήματος από 30-9-2010 έως 16-6-2011, έχοντας την ιδιότητα του υπαλλήλου και συγκεκριμένα του Υπουργού των Οικονομικών της Ελληνικής Κυβερνήσεως και ενεργώντας κατά την άσκηση των καθηκόντων αυτού ως Υπουργού Οικονομικών, με μία πράξη τέλεσε περισσότερα εγκλήματα, που προβλέπονται στο νόμο και τιμωρούνται με στερητικές της ελευθερίας ποινές. Ειδικότερα:

1) Με πρόθεση νόθευσε έγγραφο που ήταν προσιτό σ' αυτόν λόγω της υπηρεσίας του, έχοντας σκοπό να προσπορίσει σε άλλον αθέμιτο όφελος με βλάβη του Δημοσίου, σε βάρος του οποίου απειλήθηκε ζημία που υπερβαίνει το ποσό των εκατόν πενήντα χιλιάδων (150.000) ευρώ και είναι ιδιαίτερα μεγάλη. Περισσότερο συγκεκριμένα: Κατά τις τελευταίες νυκτερινές ώρες της 29-9-2010, με την ως άνω ιδιότητα, έλαβε στην κατοχή του, από τη Γενική

Διεύθυνση Δημοσίων Οικονομικών του Υπουργείου Οικονομικών της Γαλλίας, στα πλαίσια νόμιμης διοικητικής συνδρομής, έναν ψηφιακό δίσκο αποθήκευσης δεδομένων CD, που περιείχε σε ηλεκτρονική μορφή, μέσα σε ηλεκτρονικό φάκελο (folder) με την ονομασία «GREECE», δύο χιλιάδες εξήντα δύο (2.062) καρτέλες κίνησης λογαριασμών, τα οποία αντιστοιχούσαν σε φυσικά και νομικά πρόσωπα, που συνδέονταν φορολογικώς με την Ελλάδα και φέρονταν να έχουν καταθέσεις στην τράπεζα «HSBC», στη Γενεύη της Ελβετίας, κατά το χρονικό διάστημα από τον Οκτώβριο 2005 μέχρι το Φεβρουάριο 2007. Στη συνέχεια, αντέγραψε, με ηλεκτρονικό υπολογιστή, το περιεχόμενο του εν λόγω ψηφιακού δίσκου CD σε φορητή μονάδα αποθήκευσης USB, την οποία, την 5-7-2011, απέστειλε στον Ιωάννη Διώτη, τότε Ειδικό Γραμματέα του Σώματος Δίωξης Οικονομικού Εγκλήματος (ΣΔΟΕ) και την οποία εμφάνισε ως πιστό αντίγραφο του ως άνω CD και δυναμένη, ως εκ τούτου, να παράσχει πίστη στις ελεγκτικές φορολογικές αρχές ή σε οποιαδήποτε άλλη υπηρεσία. Πριν την κατά τα ανωτέρω αποστολή της, όμως, από το περιεχόμενο της εν λόγω φορητής μονάδας αποθήκευσης USB διέγραψε, με ηλεκτρονικό υπολογιστή, τρία (3) ηλεκτρονικά αρχεία που έφεραν τις ονομασίες (file names): α) «B9010138503.xls», β) «B9010140694.xls» και γ) «B9010140695.xls» και αφορούσαν, αντίστοιχα, στους συγγενείς του α) Ανδρέα Ρωσσώνη του Ιωάννη, σύζυγο της Μαρίνας Παπακωνσταντίνου του Μιχαήλ, πρώτης εξαδέλφης του κατηγορουμένου, β) Συμεών Σικιαρίδη του Ιωάννη, σύζυγο της Ελένης Παπακωνσταντίνου του Μιχαήλ, πρώτης εξαδέλφης του κατηγορουμένου και γ) Ελένη Παπακωνσταντίνου του Μιχαήλ, σύζυγο Συμεών Σικιαρίδη, πρώτη εξαδέλφη του κατηγορουμένου. Μετά την ενέργεια αυτή, στη φορητή μονάδα αποθήκευσης USB, που στάλθηκε στον Ιωάννη Διώτη για τη διενέργεια οικονομικού ελέγχου, ήταν, πλέον, καταγεγραμμένα μόνο δύο χιλιάδες πενήντα εννέα (2.059) ηλεκτρονικά αρχεία και όχι το σύνολο του περιεχομένου του ψηφιακού δίσκου CD, τον οποίο ο κατηγορούμενος είχε παραλάβει από τη Γαλλία και, τελικώς, απέκρυψε. Από τη νόθευση αυτή μπορούσαν να παραπλανηθούν οι αρμόδιοι υπάλληλοι του Υπουργείου Οικονομικών ως προς τον αριθμό των προσώπων, των οποίων τα εισοδήματα έπρεπε να ελεγχθούν και ως προς τον υπολογισμό του αναλογούντος φόρου και να παραλειφθεί ο έλεγχος των ως άνω συγγενών του κατηγορουμένου. Με τη νόθευση, ο κατηγορούμενος σκόπευε αφ' ενός να αποκρύψει το γεγονός ότι τα ονόματα των συγκεκριμένων συγγενών του περιέχονταν στον προαναφερθέντα ψηφιακό

δίσκο CD (που αποτελούσε μέρος καταλόγου γνωστού διεθνώς ως «λίστα Falciani») και, με τον τρόπο αυτό, να αποφύγει βλάβη της πολιτικής του εικόνας ως Υπουργού Οικονομικών και αφ' ετέρου να προσφέρει παράνομο περιουσιακό όφελος στους εν λόγω συγγενείς του, αφού, με την ίδια ενέργεια, αυτοί θα απέφευγαν τον φορολογικό έλεγχο. Τελικώς, όμως, ο έλεγχος, πραγματοποιήθηκε μετά την αποκάλυψη της πράξης του κατηγορουμένου και κατέδειξε ότι, κατά το χρονικό διάστημα από 1-1-1997 έως 31-12-2011, οι συγγενείς του είχαν αποκρύψει φορολογητέα εισοδήματα, που ανέρχονταν συνολικά, για τα 15 οικονομικά έτη του ως άνω χρονικού διαστήματος, ως προς α) τον Ανδρέα Ρωσσώνη του Ιωάννη, στο ποσό των 1.457.210,48 ευρώ, β) το Συμεών Σικιαρίδη του Ιωάννη, στο ποσό των 1.666.318,05 ευρώ και γ) την Ελένη Παπακωνσταντίνου του Μιχαήλ, συζ. Συμ. Σικιαρίδη, στο ποσό των 2.987.660,08 ευρώ. Το όφελος, που θα απεκόμιζαν οι ως άνω από την αποφυγή του φορολογικού ελέγχου και η αντίστοιχη ζημία, που απειλήθηκε σε βάρος του Δημοσίου και συνίστατο στο ποσό των αναλογούντων στο αποκρυβέν εισόδημα φόρων, υπερέβαινε για τον καθένα το ποσό των εκατόν πενήντα χιλιάδων (150.000) ευρώ και, πάντως, δεν ήταν κατώτερο των τετρακοσίων τριάντα χιλιάδων (430.000) ευρώ για τον Ανδρέα Ρωσσώνη, των πεντακοσίων χιλιάδων (500.000) ευρώ για τον Συμεών Σικιαρίδη και του ενός εκατομμυρίου (1.000.000) ευρώ για την Ελένη Παπακωνσταντίνου και, συνολικά, ως προς όλους τους συγγενείς του κατηγορουμένου, τουλάχιστον του ενός εκατομμυρίου εννιακοσίων τριάντα χιλιάδων (1.930.000) ευρώ. Ως εκ τούτου, η ζημία που απειλήθηκε σε βάρος του Δημοσίου, λόγω του ύψους αυτής και της αντικειμενικής αξίας του συνολικού ποσού της στις συναλλαγές, είναι ιδιαίτερα μεγάλη. -Και

2) Έχοντας αποφασίσει να εκτελέσει κακούργημα, επιχείρησε πράξη που περιείχε, τουλάχιστον, αρχή εκτελέσεως, πλην, όμως, το κακούργημα δεν ολοκληρώθηκε από αίτια εξωτερικά και ανεξάρτητα από τη θέλησή του. Ειδικότερα, κατά τον προσδιορισμό, την είσπραξη ή τη διαχείριση φόρων, αφού μεταχειρίστηκε ιδιαίτερα τεχνάσματα, επιχείρησε να ελαττώσει εν γνώσει του, για να ωφεληθούν άλλοι, τη δημόσια περιουσία, της οποίας η διαχείριση του ήταν εμπιστευμένη, η δε αντίστοιχη ζημία, που απειλήθηκε σε βάρος του Δημοσίου υπερέβαινε το ποσό των 150.000 ευρώ και ήταν ιδιαιτέρως μεγάλη. Περισσότερο συγκεκριμένα: Με την ιδιότητα του Υπουργού

Οικονομικών, την οποία είχε, ήταν ο κατ' εξοχήν αρμόδιος, σύμφωνα με το άρθρο 2 του τότε ισχύοντος ν. 2362/1995 «Κώδικας Δημοσίου Λογιστικού», για να εποπτεύει και να κατευθύνει τις δημόσιες υπηρεσίες, που έχουν αρμοδιότητα για τον προσδιορισμό, την είσπραξη και τη διαχείριση των φόρων και των δημοσίων εσόδων γενικά. Ενώ, λοιπόν, κατά τα αναφερόμενα στην προηγούμενη πράξη, έλαβε στην κατοχή του, από τη Γενική Διεύθυνση Δημοσίων Οικονομικών του Υπουργείου Οικονομικών της Γαλλίας, τον πρωτότυπο ψηφιακό δίσκο CD των γαλλικών αρχών, που περιείχε σε ηλεκτρονική μορφή, μέσα σε ηλεκτρονικό φάκελο (folder) με την ονομασία «GREECE», δύο χιλιάδες εξήντα δύο (2.062) καρτέλες κίνησης λογαριασμών, που αντιστοιχούσαν σε φυσικά και νομικά πρόσωπα, τα οποία συνδέονταν φορολογικώς με την Ελλάδα και φέρονταν να έχουν καταθέσεις στην τράπεζα «HSBC», στη Γενεύη της Ελβετίας, κατά το χρονικό διάστημα από τον Οκτώβριο 2005 μέχρι το Φεβρουάριο 2007, με την ίδια, παράνομη ενέργεια, που ήδη αναφέρθηκε, δηλαδή της νόθευσης του περιεχομένου της φορητής μονάδας αποθήκευσης USB, στην οποία δεν εμφανίζονταν πλέον τα συγκεκριμένα τρία (3) ηλεκτρονικά αρχεία που αφορούσαν στους ως άνω συγγενείς του, προσπάθησε να ελαττώσει, με τη θέλησή του και τελώντας σε γνώση της ελάττωσης που επρόκειτο να επέλθει, την περιουσία του Δημοσίου, της οποίας είχε τη διαχείριση. Αυτό θα γινόταν, διότι μετά τη νόθευση, που επέφερε, δεν θα προσδιοριζόταν σε βάρος των συγγενών του ο φόρος, που αντιστοιχούσε στα εισοδήματά τους για την περίοδο από 1-1-1997 έως 31-12-2011, ανερχόμενα στο ύψος που αναφέρεται στην προηγούμενη πράξη. Κατά την πράξη του, ενήργησε με σκοπό αφ' ενός να αποκρύψει το γεγονός ότι οι συγκεκριμένοι συγγενείς του αναφέρονταν στη «λίστα Falciani» και, με τον τρόπο αυτό, να αποφύγει τη βλάβη της πολιτικής του εικόνας ως Υπουργού Οικονομικών και αφ' ετέρου να ωφεληθούν οι ως άνω συγγενείς του, στο όνομα των οποίων υπήρχαν καρτέλες κίνησης λογαριασμών στον ψηφιακό δίσκο CD, κατά τα ποσά που θα καλούνταν να καταβάλουν στο Δημόσιο ως φόρο για εισοδήματα που δεν δηλώθηκαν, στην περίπτωση που αυτό ήθελε διαπιστωθεί από το σχετικό φορολογικό έλεγχο. Το όφελος που θα αποκόμιζαν οι συγγενείς του και η αντίστοιχη ζημία, που απειλήθηκε σε βάρος του Δημοσίου και συνίστατο στην απώλεια του ποσού των αναλογούντων στα ως άνω εισοδήματα φόρων, υπερέβαιναν το ποσό των εκατόν πενήντα χιλιάδων (150.000) ευρώ και, πάντως, το ποσό αυτό δεν ήταν κατώτερο, των

τετρακοσίων τριάντα χιλιάδων (430.000) ευρώ για τον Ανδρέα Ρωσώνη, των πεντακοσίων χιλιάδων (500.000) ευρώ για τον Συμεών Σικιαρίδη και του ενός εκατομμυρίου (1.000.000) ευρώ για την Ελένη Παπακωνσταντίνου και, συνολικά, για όλους μαζί, του ενός εκατομμυρίου εννιακοσίων τριάντα χιλιάδων (1.930.000) ευρώ. Η ζημία, που απειλήθηκε σε βάρος του Δημοσίου, λόγω του ύψους αυτής και της αντικειμενικής αξίας του συνολικού ποσού στις συναλλαγές, είναι ιδιαίτερα μεγάλη. Για τη συγκάλυψη της πράξης της απιστίας στην υπηρεσία μεταχειρίστηκε τα ιδιαίτερα τεχνάσματα της απόκρυψης του ψηφιακού δίσκου, που είχε παραλάβει από τις γαλλικές αρχές και της αλλοίωσης του αντιγράφου του δίσκου αυτού, που είχε δημιουργήσει ο ίδιος στη φορητή μονάδα αποθήκευσης USB. Πλην, όμως, δεν κατόρθωσε να ολοκληρώσει την πράξη του και, τελικώς, η ελάττωση της περιουσίας του Δημοσίου δεν επήλθε, διότι αποκαλύφθηκε η νόθευση, διαπιστώθηκε το περιεχόμενο των διαγραφέντων τριών (3) ηλεκτρονικών αρχείων και, μετά το φορολογικό έλεγχο που ακολούθησε, καταλογίσθηκαν οι αναλογούντες φόροι στους ως άνω συγγενείς του.

ΑΠΟΦΑΙΝΕΤΑΙ ότι δεν πρέπει να γίνει κατηγορία σε βάρος των κατηγορουμένων 1) Ανδρέα Ρωσώνη του Ιωάννη, κατοίκου Φιλοθέης Αττικής, 2) Συμεών Σικιαρίδη του Ιωάννη και 3) Ελένης Παπακωνσταντίνου του Μιχαήλ, συζ. Συμεών Σικιαρίδη, κατοίκων Αθηνών, για ηθική αυτουργία στις πράξεις της νόθευσης εγγράφου από υπάλληλο και της απιστίας στην υπηρεσία, σε βαθμό κακουργήματος, οι οποίες, κατά τα προεκτεθέντα, αποδίδονται στον κατηγορούμενο Γεώργιο Παπακωνσταντίνου, ως φυσικό αυτουργό.

ΑΠΟΦΑΙΝΕΤΑΙ ότι δεν πρέπει να γίνει κατηγορία σε βάρος του κατηγορουμένου Γεωργίου Παπακωνσταντίνου για την πράξη της παράβασης καθήκοντος και συγκεκριμένα για το ότι, από 30-9-2010 μέχρι 16-6-2011, έχοντας την ιδιότητα του υπαλλήλου, με πρόθεση παρέβη τα καθήκοντα της υπηρεσίας του, με σκοπό να προσπορίσει σε άλλους παράνομο όφελος. Ειδικότερα, ενώ τα καθήκοντά του ως Υπουργού Οικονομικών επέβαλαν, σύμφωνα με το άρθρο 2 του τότε ισχύοντος ν. 2362/1995 «Κώδικας Δημοσίου Λογιστικού», να εποπτεύει, ως ο κατ' εξοχήν αρμόδιος και να κατευθύνει τις δημόσιες υπηρεσίες, που έχουν αρμοδιότητα για τον προσδιορισμό, την είσπραξη και τη διαχείριση των φόρων και των δημοσίων εσόδων γενικά, αφού, κατά τα εκτεθέντα στις προηγούμενες πράξεις, έλαβε στην κατοχή του

από τη Γενική Διεύθυνση Δημοσίων Οικονομικών του Υπουργείου Οικονομικών της Γαλλίας, στα πλαίσια διοικητικής συνδρομής, που προβλέπεται από σύμβαση μεταξύ των δύο χωρών και από ευρωπαϊκή οδηγία, τον ψηφιακό δίσκο CD που περιείχε τα δύο χιλιάδες εξήντα δύο (2.062) ηλεκτρονικά αρχεία με τα ονόματα ελλήνων φορολογουμένων, που είχαν καταθέσει στο υποκατάστημα της τράπεζας «HSBC» στη Γενεύη της Ελβετίας, να μεριμνήσει ώστε να εγγραφούν και καταχωρηθούν, κατά τα κεκανονισμένα και προβλεπόμενα, στο οικείο πρωτόκολλο του Υπουργείου Οικονομικών, ο εν λόγω ψηφιακός δίσκος και το έγγραφο που τον συνόδευε και στη συνέχεια να δώσει εντολή στο Σώμα Δίωξης Οικονομικού Εγκλήματος (ΣΔΟΕ), την πρωτίστως αρμόδια υπηρεσία, για άμεση έναρξη φορολογικών ελέγχων όλων των φυσικών και νομικών προσώπων που αναφέρονταν στα 2.062 ηλεκτρονικά αρχεία του ως άνω ψηφιακού δίσκου, παρέλειψε την άσκηση των κατά νόμο οφειλομένων αυτών καθηκόντων του και δεν έδωσε τη σχετική εντολή στο ΣΔΟΕ, σκοπώντας, εκτός της αποφυγής διαπίστωσης των αποκρυβέντων εισοδημάτων και της καταβολής των αναλογούντων σ' αυτά φόρων, προσαυξήσεων κλπ των συγγενικών του προσώπων, να ωφεληθούν, παρανόμως, από τη δυσχέραση και τη μη άμεση έναρξη του επιβαλλόμενου φορολογικού ελέγχου, όσα από τα λοιπά φυσικά και νομικά πρόσωπα από τα δύο χιλιάδες πενήντα εννέα (2.059), πλέον, της λίστας, είχαν αποκρύψει φορολογητέα εισοδήματα.

ΔΙΑΤΗΡΕΙ την ισχύ της με αριθμό 1/2014 διάταξης του αρεοπαγίτη ανακριτή, με την οποία επιβλήθηκαν στον κατηγορούμενο Γεώργιο Παπακωνσταντίνου οι περιοριστικοί όροι 1) της καταβολής εγγυοδοσίας ποσού τριάντα χιλιάδων(30.000) ευρώ και 2) της εμφάνισης, μια φορά στο πρώτο δεκαπενθήμερο κάθε μήνα, στο αστυνομικό τμήμα του τόπου κατοικίας του.

ΑΠΟΦΑΣΙΣΘΗΚΕ και **ΕΓΙΝΕ** στην Αθήνα, κατά τις ημερομηνίες 6^η και 15^η Οκτωβρίου, 3^η και 19^η Νοεμβρίου και 2^α και 9^η Δεκεμβρίου του έτους 2014 και **ΕΚΔΟΘΗΚΕ** στον ίδιο τόπο, την 11^η Δεκεμβρίου του έτους 2014.

Ο ΠΡΟΕΔΡΟΣ

Η ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ